

• ВОЙНАТА НА ДЕМОНИТЕ •

• ВТОРА КНИГА •

ПРЕД ВРАТИТЕ НА МРАКА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

РЕЙМЪНД ФИЙИСТ

Край вратите на мрака гори сенките таят сенки...

РЕЙМЪНД ФИЙСТ ПРЕД ВРАТИТЕ НА МРАКА

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Край вратите на мрака дори сенките таят сенки.

Нови прекеждия отправят предизвикателство към Конклава на сенките. Демонска орда следва по петите таределите и заплашва да връхлети Мидкемия. Самите Звездни елфи също са угроза за мира и стабилността, а Пъг е измъчван от жестоката цена, която е бил принуден да плати, изгубвайки любим човек.

Но скръбта ще трябва да почака. В изоставена крепост в Долината на изгубените, агенти на Конклава стават свидетели на ужасяващи сцени и зад всичко това прозира ръката на един отдавна познат враг.

„Абсолютен бестселър от един от най-добрите фентъзи автори на всички времена!“

Чикаго Сън Таймс

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Както винаги дълбоко съм задължен на тези, които създадоха Мидкемия и ми позволиха да я използвам. Без тяхната творческа мисъл светът на Мидкемия нямаше да е толкова живописен. И така, Стив А., Джон, Анита, Конан, Стив Би, Боб, Рич, Ейприл, Итън и на всички останали, които допринесоха — моите нестихващи благодарности.

Благодаря на двама души, които са мои приятели и неизменно ми оказват поддръжка: Ричард Спал и Рей Макноун. И благодарности на Ким Макноун, задето се постара да се усмихвам всеки път, когато я видя.

Освен това за пореден път благодаря на Джонатан Матсън, който бе не само мъдър съветник и специалист по бизнес въпросите, но и верен приятел, когото дълбоко ценя.

Благодаря на майка ми, че все още е до мен.

Специални благодарности на една забележителна жена, Тереза Дъчинси, задето е толкова прекрасна.

Последно и от дълбочината на сърцето ми, благодаря на моите деца за тяхната любов и красота, те все още ме пощуряват и същевременно ми помагат да запазя здрав разум и аз заобичвам още повече възрастните хора, в които се превръщат.

На дамите, които ми помогнаха всичко да изглежда тъй добре (по азбучен ред): Дженифър Брел, Ема Гууди, Джейн Джонсън и Катрин Нитцел. Рядко се случва един писател да попадне на добър редактор, камо ли на четири.

1.

ПОЖЕРТВОВАНИЕ

Нощта бе изпълнена с крясъци.

Опожарените хълмове димяха, из въздуха се носеше мирис на изгоряло. Стотици облечени в роби фигури си проправяха бавно път между каменните отломки към голямото празно място под останките от крепостната порта. Мъж с могъщо телосложение стоеше мълчаливо върху купчината камъни и гледаше надолу към своите последователи.

Друга фигура се спотайваше в сенките. Джеймс Джеймисън Трепалото, изпълнен с трескавото желание да е, където и да било другаде, но не и тук, пое бавно дъх, за да се успокои. В дворовете на трите най-многолюдни народа в този регион беше известен като дребен благородник от Островното кралство, мъж, наследил, а не спечелил своя сан, бидейки внук на Риланонския херцог.

За останалите бе Джим Трепалото, предприемач, въввлечен в дребни престъпни сделки в град Крондор, а за малцина Праведника, главатар на Гилдията на крадците — Шегаджиите. Но още по-малко бяха тези, на които бе известно, че Джеймс Джеймисън е всъщност началник на разузнавателната служба на Островното кралство и докладва директно на дядо си.

За своите четирийсет и нещо години Джим бе виждал немалко странни и ужасни неща — опит, който идваше от различните му постове. Понякога се страхуваше, че е станал безсърдечен копелдак, като онези, които бе премахвал в името на Короната или на Конклава на сенките, с които също често работеше. Ала дори изпълненият му с насилие и интриги живот не можеше да го подготви за това, на което бе свидетел сега.

Огромен огън ограждаше овално пространство с четири кола, за които бяха завързани отредени за принасяне в жертва нещастници. Не бяха първите — преди тях живота си вече бяха изгубили десетки, но това, което караше сърцето на Джим да се свива, бе начинът, по който

приемаха жертвоприношението си — изглеждаха така, сякаш нямат търпение да бъдат погълнати от тази болезнена, пламтяща смърт.

По краищата на площадката се бяха струпали още бъдещи жертви, завързани с въжета. Малко преди това Джим бе видял как сами нахлузват примките на вратовете си и скачат от стълбичките, за да увиснат на въжетата в предсмъртна агония. Звукът от строшаването на вратовете им се чуваше като пукот, ала имаше и такива, които се задушаваша и умираха бавно, като риташа още дълго. За съвсем кратко Джим бе видял много повече обесвания, отколкото през целия си живот в Крондор, при това онези бяха престъпници, които си бяха получили заслуженото. А тук бе свидетел на смразяващата кръвта картина на доброволно саможертване. Виковете утихнаха, когато поредните мазохисти изгубиха съзнание и умряха.

Ала за ужас на Джим това не бе краят. Мястото им при коловете веднага заеха нови жертви, стъпваха върху обгорените тела на предишните. Някои потръпваха, докато заострените колове се забиваха в телата им и изцеждаха от тях кръв и фекалии. Други се предаваха на смъртта с единично потрепване и оставаха да висят неподвижно.

Гледка, напълно лишена от всякакъв здрав разум. Джим насочи вниманието си към мъжа, изправен върху купчината камъни, вдигнал ръце в жест, изразяващ топло приветствие. Дори само изражението му го подтикваше да се обърне и да хукне през глава, накъдето му видят очите. Никога не бе виждал този човек, но описанието му съвпаднаше с това на Пъг от Острова на чародея и на Укротителя на демони Амиранта: мъжът върху камъните беше Беласко, един от най-опасните хора на този свят и със сигурност един от най-безумните.

С едно махване на ръката изправилият се на купчината камъни магьосник сътвори мираж, блестящо изображение, което увисна над него и накара тълпата да ахне от страхопочитание.

Това беше Дахун и от наученото през последните шест месеца Джим знаеше, че неговите верни слуги са почти готови с конструирането на портала, през който да се появи тук.

Дахун бе висок двајсет стъпки и с приблизително човешки очертания, но освен това имаше дълга опашка като на гуцер, която почваше от средата на гърба му. Гърдите му бяха огромни, коремът му набразден от яки мускули, които помръдваха под червеникавата кожа, простираща се от черните му крака до аленеещите гърди. Лицето му бе

човешко, с издадена долна челюст и огромни уши — приличаха на ушите на прилеп. Очите му изпъкваха от черните очници. Дълги пипаловидни коси се поклащаха от хуманоидния череп, увиснали до раменете. Над веждите му имаше златен обръч с инкрустиран черен камък, който пулсираше с пурпурна светлина. Пръстите на лявата му ръка завършваха с дълги криви черни нокти и се свиваха и разпускаха трескаво, сякаш нямаха търпение да се вкопчат в нечий гръклян. В дясната държеше пламтящ меч. На пояса му бе пристегнатата кожена пола, широки ремъци се кръстосваха през гърдите му, с тежка златна емблема в центъра.

Джим никога нямаше да забрави това чудовище. Огледа се и видя безизразните, унесени лица на хората. Нямаше съмнение, че са били упоени в подготовка за този ритуал, и той се опита да имитира неуверената им походка.

Овладея надигащото се в стомаха му гадене и тръгна с тълпата, която крачеше право към чудовището. И той като всички носеше тежка черна роба с качулка, която скриваше лицето му. Доскорошният притежател на същата тази роба лежеше на дъното на едно дърво на четвърт миля оттук.

Джим тътрузеше крака, крачеше по-бавно от хората наоколо и се озърташе за възможност да се измъкне незабелязано. Държеше ръцете си прибрани в дългите ръкави — едната стиснала кинжал, чието острие бе потопено в бързодействаща отрова, предизвикваща парализа за по-малко от минута, а в другата държеше устройство, конструирано специално за него от един майстор в Крондор: топка, която щеше да му осигури повече от достатъчно време да се измъкне. Тя можеше да обезвреди противниците около него за няколко минути — или поне такава бе въздействието ѝ върху хората. Не беше сигурен, че всички около него спадат към тази категория.

Преглътна с мъка и спря, наложи си с усилие на волята да вдигне очи към образа на чудовището.

Беласко отново разпери ръце. За Джим нямаше никакво съмнение, че магьосникът е луд като бръмбар, затворен в барабан. Демонът над него бе най-ужасяващата гледка, която Джим бе виждал, ала магьосникът се смееше като щастливо дете и подвикваше нещо на своите верноподаници. Джим обаче не бе достатъчно близо, за да чуе думите.

Измести се към дясната част на шествието и продължи бавно напред — хората — близо пет хиляди — се приближаваха към центъра на бившата крепост. Леко напрежение в тила накара Джим да погледне кой стои зад него. Това бе усет, шесто сетиво, наследено от прапрадядо му, нещо, което в семейството му наричаха „тревожната цицина“. И точно сега сърбежът рязко се бе усилил.

Точно както предполагаше, покрай каменните отломки около откритото място крачеха още фигури. Разгорелите се огънове пречеха да се види какво има зад тях, но Джим бе открил, че ако не гледа право в пламъците, а встрани, може да различи какво се крие отзад.

Името на тази древна кешийска крепост бе останало забравено в миналото. Високите ѝ стени и кули бяха рухнали почти до основи и само подземният вход, на стотина крачки по-нататък, все още водеше към нейните тунели и кухни. Джим нямаше никакво намерение да навлиза в този лабиринт. В дните на прапрадядо му той бе известен с името Гробницата на обезверените. Според легендата цял един легион бил оставен да издъхне тук — легионът, охранявал входа към така наречената Долина на изгубените.

Джим се огледа. Вдясно от него между камъните имаше пролука, през която би могъл доста бързо да стигне пътеката на север — изоставен път на кервани, завършващ в кешийското пристанище Дърбин. В подножието на тези хълмове чакаха шестима от най-опасните главорези, които бе успял да намери. Петима от тях работеха с него още от Дърбин, шестият се казваше Амед Дабу Асам и беше най-довереният му агент в пустинния район Джалпур. На него бе възложил задачата да отнесе вестта за случващото се тук в Крондор, ако той не се върне до зори.

Вляво имаше друго открито пространство, но отвъд него следваше пропаст с назъбени скали. Само боговете знаеха какво може да дебне в долината под тях и Джим не се съмняваше, че ще бяга надясно.

Огледа се отново, като същевременно се опитваше да имитира унесените движения на хората около себе си. Надяваше се, че озъртането му не е привлякло вниманието на лъконосците. Предусещаше, че скоро ще се случат други неща, още по-неприятни.

Близо половин година Джим се опитваше да открие леговището на Слугите на Дахун, група престъпници, известни сред местните като

Черните кепета. Беше решил да проучи и тази крепост, за която знаеше от разказите за преживелиците на прапрадядо му.

Крепостта, някога седалище на култ на фанатични убийци, наричани Нощните ястреби, се смяташе за изоставена повече от столетие. Очевидно някой беше решил, че тъй като никой не минава насам, мястото е подходящо за събиране.

Беше достатъчно близо до Крондор и до имперския град Дърбин, за да позволи на убийците бързо придвижване, и достатъчно отдалечена, за да се опасяват от случайно разкриване. Джим едва не изгуби на два пъти живота си, докато се добираше дотук, а сега отброяваше последните секунди от относителната си свобода, преди да бъде изложен на още по-страховита опасност.

Спомни си разказа за един свой предшественик, който също се сблъскал на това място с култ на убийци и не можел да разчита на почти никаква помощ. Джим би предпочел крепост, пълна с кръвожадни убийци, вместо тази тълпа религиозни фанатици. Убийците може да ти видят сметката, но поне ще стане бързо, докато тези безумци навярно щяха да го изпекат на бавен огън и да го изядат.

Най-сетне успя да различи думите на Беласко.

— Дойдохме тук, за да дадем кръвта и живота си на нашите господари!

Тълпата отвърна напевно като един:

— Велик е Дахун!

Джим инстинктивно отстъпи назад и се огледа първо надясно, сетне наляво. Приклеknалите край камъните фигури бяха на стрелци. Той започна да се промъква към близката купчина камъни, която бе на двайсетина крачки вдясно.

С две бързи стъпки Джим стигна до дълбоката сянка под една надвиснала скала. Трябваше да приклекне, което затрудни свалянето на робата, но след секунди бе почти невидим в сумрака. Пресегна се назад и нахлузи на главата си качулката, която се спусна почти до очите му. Дрехите, които носеше отдолу, бяха почти черни. Той сграбчи кинжала и зачака.

— Ликувайте! — провикна се Беласко. — Знайте, че вашата саможертва ви сближава с господарите ви!

Докато говореше, лъконосците при камъните се надигнаха и започнаха да обстрелват поклонниците. Повечето не реагираха, когато

човекът до тях падаше. Но най-зловещото от всичко според Джим бе мълчанието им. Сподадено изпъшкване или тупване на тяло бе всичко, което се чуваше. Никой не викаше, нито се превиваше. Вятърът вдигна прахоляк, но Джим все пак различаваше лицата им — на нито едно от тях не се четеше страх.

Реши, че е видял достатъчно. Промъкна се под скалата, заобиколи я и се озова зад един надзъртащ отгоре лъконосец. Имаше десетина стъпки открито пространство, които трябваше да прекоси до следващото скривалище. Джим не се поколеба и за миг. Очите на поклонниците бяха втренчени в Беласко, но Джим знаеше, че скоро всички те ще са мъртви и лъконосците ще започнат да се оглеждат за оцелели. По това време той вече трябваше да е колкото се може по-далече.

Стигна до ново тъмно място и се огледа. Увери се, че наоколо няма никого, затича и се шумугна между две канари, бележещи началото на пътека, която щеше да го отведе по-долу на стария път за Дърбин. Докато тичаше по нанадолнището, чуваше единствено свистенето на пустинния вятър.

И изведнъж се блъсна в някакъв мъж с черна роба. Паднаха, затъркаляха се и Джим вече бе посегнал към ножа, когато позна човека под себе си.

— Амед!

— Мир, приятелю — отвърна кешийският агент и се изправи.

— Какво правиш тук?

— Ами, ти се забави и реших да те проследя и да проверя дали не се нуждаеш от помощ.

Джим погледна нагоре и рече:

— Трябва час по-скоро да се махнем оттук. Конете?

— Малко по-надолу са — отвърна агентът.

Джим кимна и го последва. Беше настоял да приближат древната крепост пешком, защото на коне щяха да ги забележат отдалече. Внезапно му се стори, че зад тях има някой, и дръпна Амед да приклепне. Посочи нагоре и кимна.

Амед също отвърна с кимване. Двамата имаха богат опит в поставянето на засади и знаеха инстинктивно какво трябва да правят. Джим щеше да се върне назад по пътеката, докато спътникът му опише полукръг през горичката и се появи в гръб на този, който ги следва.

Джим почака малко, за да даде време на Амед да заеме позиция, и пое нагоре.

Когато стигна билото обаче откри само Амед — беше коленичил до пътеката и я оглеждаше на лунната светлина.

— Не съм сигурен — каза кешийският шпионин, — но който и да те следваше, свърна назад веднага щом ти тръгна нагоре. Ще го проследим ли?

— Не — отвърна Джим. — Трябва да докладвам какво съм открил колкото се може по-скоро.

— Магия?

Джим се усмихна.

— Ще ми се. Но тези машинки вече трябва да се използват само при крайна нужда. Някои от по-старите престанаха да работят. Пъг се опитва да намери начин да ги зареди, но изглежда, че ни липсват доста познания за цуранското магьосническо изкуство.

Амед сви рамене.

— Не зная много за цураните. Малцина от тях са стигали толкова на юг. Но имам голямо желание да посетя Ламът.

— Най-обикновен град — отвърна Джим. — Да тръгваме.

Докато вървяха към мястото, където бяха оставили конете, един мъж, скрит в сенките, ги следеше с поглед. Изчака да се отдалечат достатъчно, после се обърна и затича нагоре в нощта.

Беласко го чакаше.

— Господарю, стана точно както предположихте — докладва мъжът.

Магьосникът се усмихна, но в изражението му нямаше нищо радостно.

— Добре. Нека Джим Трепалото се върне в Крондор с разказ за кръвопролития и тъмна магия.

— Не разбирам.

— Не съм и очаквал да разбереш — рече Беласко и огледа безбройните трупове наоколо. — Понякога трябва да направиш малка демонстрация, за да покажеш на противника си на какво си способен.

— Наистина не ви разбирам, господарю. Какви са заповедите ви за мен?

— Брей, какъв ентузиазъм. — Беласко изгледа наемника с присвити очи. — Не съм сигурен, че ми се нрави.

— Правя каквото ми наредите — рече мъжът и сведе глава.

— Откъде си? Имаш странен говор.

Наемникът се усмихна широко и се видяха два реда изпилени зъби.

— От Шаскахан, господарю.

— А! — възкликна Беласко и лицето му грейна. — Островът на канибалите! Чудесно! Та, както казвах... Понякога е добре да внушиш на противника, че е на крачка пред теб. Друг път не. Е, в този случай искам да привлека вниманието им върху кръвопролитие и тъмната магия, та да си мислят за мен като за безумен некромант като брат ми.

— Това в служба на Дахун ли е, господарю?

— Разбира се — отвърна Беласко, обиден от въпроса. — Но не по начина, по който си мислиш. Доведете конете — провикна се към другите. — Потегляме на юг!

Останалите наемници се размърдаха. От всички убийци, които държеше за помощници, тези бяха най-дисциплинирани и лоялни. Фанатиците имаха своето преимущество, но бяха прекалено готови да умрат за своя „бог“, а за момента Беласко се нуждаеше от сподвижници, които да убиват, вместо да умират.

— Предполагам — рече той, — че Джим Трепалото и господарите му ще сметнат за необходимо да изследват Долината на изгубените. А когато дойдат, ще им подготвим ново забавление.

Забърза към мястото, където наемниците бяха приготвили коня му, метна се на седлото и се огледа, за да се увери, че всичко е така, както искаше да изглежда. Огньовете щяха да горят още много часове, пепелищата щяха да димят няколко дни. Пушеците и миризмата на смърт щяха да витаят над платото повече от седмица, но накрая горещите пустинни ветрове и дребните хищници щяха да превърнат останките в прах и оглозгани изсъхнали кости.

Беласко даде знак на мъжете да го следват към Долината на изгубените.

Сандрина, Непреклонен рицар от ордена Щит на слабите, чакаше при доковете. Бяха ѝ наредили да се срещне тук с един благородник от

Кралството. Нямахте представа кой е, но я увериха, че той ще я познае. Не знаеше дали са се срещали преди, или са му дали описанието ѝ — в края на краищата в Ордена нямаше много високи руси жени.

Приблжиха се двама мъже, покрити с прахоляк от дълъг път. Лицата им бяха скрити зад кърпите, които бяха вързали върху устите и носовете си — нещо съвсем естествено за пътници, идещи от Джалпур. Въпреки нетърпимата горещина Сандрина стоеше неподвижно, облечена с тежката си броня, пристегнала щита на гърба си и наместила меч така, че да ѝ е подръка.

По-високият от двамата застана пред нея и ѝ подаде навит на руло пергамент.

— За Крийган — рече лаконично, обърна се и се отдалечи към края на пристанището, където го очакваше един крондорски търговски кораб.

Тя се зачуди кой ли е този загадъчен благородник, но после реши, че това едва ли ѝ влиза в задълженията. Отец-епископ Крийган я бе осведомил точно толкова, колкото бе необходимо за успешното изпълнение на задачата. Очевидно в този случай всичко, което трябваше да знае, бе, че документът трябва да стигне при него възможно по-скоро.

Тя тръгна към конюшната, където бе оставила коня си. Щом непознатият благородник бе предал посланието на нея, значи корабът му щеше да отплава в друга посока.

Пътюм се отби на пазара. Трябваша ѝ провизии за седмица, както и мехове с вода, тъй като Дърбин бе на три дни езда от първия оазис, а оттам до Ландсенд, малкото градче от Кралството, още четири.

Купи сушено месо и плодове, както и зоб за коня. Това щеше да е храната им през следващата седмица.

Любопитството ѝ за самоличността на загадъчния благородник бе започнало да отслабва.

Джим стоеше на палубата на „Кралско врабче“, куриерска шхуна, преустроена да наподобява малък крайбрежен търговски кораб и преименувана на „Бетина“ специално за това пътуване. За екипаж бяха подбрали най-добрите моряци, които бе успял да отмъкне от флота на адмирал Толберт, всеки от тях обучаван лично от него в един

или друг момент. Четирийсет и пет от най-твърдите, най-решителни и най-опасни бойци, които кръстосваха Горчиво море — Джим неведнъж се бе убеждавал в уменията им.

Беше обмислил внимателно срещата си със Сандрина. Облечен като придворен благородник щеше да е неузнаваем за нея, дважд повече — покрит с прахоляк и с тридневна брада. Така нямаше почти никакъв шанс да го разпознае като Шегаджията, продал я в робство преди много години. За всеки случай бе скрил лицето си с кърпа — така бе съвсем сигурен, че няма никаква опасност да го посече, преди той да успее да обясни ролята си в онзи тежък период от нейния живот, който тя най-вероятно се опитваше да забрави.

Даваше си сметка, че за успешното изпълнение на задачите голямо значение имат и хората, които бяха с него и които бяха верни на Короната. Също като Амед, членовете на екипажа бяха сред малцината на този свят, на които би поверил живота си и които биха го последвали дори в ада. Като се имаше предвид това, което бе видял през изминалата седмица, вероятно крайната им цел не бе много различна.

Шквалът, който ги връхлетя веднага щом напуснаха пристанището и поеха на североизток към Крондор, най-сетне се умори и ги остави на мира. Четири дни бурята заливаше палубата с огромни вълни и екипажът трябваше да търпи несгодите. Джим обаче не й обръщаше внимание, замислен за това, което го очакваше на острова.

Най-сетне в далечината изплуваха тъмните очертания на замък, щръкнал на скалите в крайбрежните води на Острова на чародея. Гледка, която го изпълни с неясна тревога, както бе и първия път, когато го бе видял. От опит знаеше, че тревогата се дължи на заклинание, магична бариера, поставена от Пъг, Черния магьосник, и че ще изчезне веднага щом доближат брега. Забеляза, че магичната зловеща синкава светлина в най-северната кула е изчезнала, заменена от по-меко жълтеникаво сияние, сякаш там бе запален слаб огън.

Капитан Джонсън нареди да свалят платната и да спуснат котва. Джим бе избрал семпло облекло — вълнена туника и панталони, широк колан със затъкнати в него меч и нож, високи ботуши и широкопола шапка.

Нямаше търпение да се срещне с Пъг и неговите съветници, особено с Укротителя на демони Амиранта, и се надяваше, че информацията, която носи, може да им е от полза. Защото имаше да залавя кешийски шпиони, да се справи с една особено опасна банда и да се върне към прекъснатия си придворен живот.

Скочи от лодката още преди тя да стигне до брега, без да обръща внимание на водата, която влизаше в ботушите му, и тръгна по пътеката към Вила Беата. Сега от вилата бяха останали само обгорени останки, спомен за зловещата атака на Беласко и неговите слуги. Павиран път вдясно отвеждаше при черния замък. Джим тръгна натам. Съжаляваше за импулсивния си скок, преди да стигнат брега — водата шляпаше неприятно в ботушите му.

Замъкът беше изграден по планове на Макрос, първия Черен магьосник, със стени от тъмен камък. Високият портал приличаше на зейнала паст на чудовище и внушаваше на влизащите мисълта, че ще бъдат погълнати. Пустият двор бе обрасъл с шубраци и покрит с прах, а широките порти зееха.

Джим знаеше, че решението на сегашните му обитатели да се преместят тук след атаката срещу къщата в долината е част от план, целящ да накара Беласко да повярва, че Черният магьосник и Конклавът на сенките са унижени и принудени да се скрият и да се спотайват страхливо в очакване на следващото нападение.

Истината обаче бе доста по-различна.

Докато влизаше в привидно изоставения замък, Джим се замисли за връзката си с обитателите му през последната година. Всъщност връзката между Конклава на сенките и семейство Джеймисън бе доста сложна от близо двайсет години насам. Прапрадядото на Джим, легендарният Джими Ръчицата, по-късно лорд Джеймс Крондорски, се бе оженил за доведената дъщеря на Пъг — Гамина. В известен смисъл те бяха далечни роднини, но с течение на времето във връзката им се бяха появили пукнатини.

Джим влезе в просторната зала, в единия край на която имаше огромна камина. В стари времена такъв замък щеше да е дом на стотина членове на благородни семейства, заедно с роднините им, и в студените нощи те щяха да се събират в тази зала. Джим спря за миг, за да се полюбува на вниманието към детайлите, проявено от Макрос —

всеки незапознат с историята посетител би предположил, че замъкът е построен много векове преди действителното му завършване.

Докато се качваше по стълбището към единствената обитавана кула, се питаше как ли би оценил настоящото положение неговият прапрадядо. Доколкото можеше да съди по това, което му бяха разказвали за него, предположи, че би бил едновременно заинтригуван и ядосан.

По онова време Пъг бе обидил принца на Крондор, по-късно крал Патрик, като бе отхвърлил лоялността си към Островното кралство и бе предизвикал принца да отстои претенциите си към островното херцогство Звезден пристан в Долината на сънищата.

Джим знаеше, че в онези дни е имало и спор между Пъг и управляващите в Звезден пристан. Каквато и да бе причината, Пъг се бе оттеглил със семейството си на този остров. Тук бе положил основите на Конклава на сенките, тайна организация, която се бе превърнала във важен фактор в живота на Джим въпреки първоначалното му желание да няма нищо общо с нея.

Връзките между семейството на Джим и Конклава се бяха изопнали, когато дядото на Джим бил повикан в двора на краля и повишен в ранга херцог на Риланон.

С течение на времето, през периода на управлението на дядо му в столицата, между Конклава и кралството бяха възникнали противоречия. Джеймс Риланонски, също като дядо си, беше лоялен към Островното кралство.

Джим предполагаше, че за прапрадядо му нещата са били много по-прости. В онези далечни дни целите на магьосниците от Звезден пристан и на Кралството бяха били доста сходни. Зачуди се дали Джими Ръчицата би погледнал на сегашното положение по начина, по който гледаше той.

Бащата на Джим, Уилям Джеймисън, и чичо му Дашър бяха загинали в пограничната война с Кеш, когато Джим още бе момче, а другият му дядо, Дашел, нямаше наследници. И сега Джим Джеймисън беше единственият наследник на цялата фамилия.

Помъчи се да прогони спомените за измамата, до която бяха прибегнали неговите предци, за да го накарат да поеме контрол върху престъпните групи по бреговете на Горчиво море, както и да оглави кралската разузнавателна служба. С времето бе установил, че му се

нрави да се занимава и с двете, но това не бе направило задачата да носи две дини под една мишница по-лека.

А ето че сега бе на път да се натовари с още по-голяма отговорност като действащ агент на Конклава. Докато отваряше двукрилата врата към всекидневната, се зачуди дали взима правилното решение.

Две жени седяха и плетяха, а трета слагаше дърва в камината, до която седяха трима мъже. Един от тях — млад магьосник — се обърна, позна го и се провикна:

— Джим Трепалото! Добре дошъл!

— Здравей, Джейсън — отвърна Джим и се огледа. — Къде са другите?

— Къде ли не — отвърна Джейсън и отметна дългата си черна коса назад. — Пъг прати повечето млади ученици у дома или в Звезден пристан. Останалите са настанени на безопасно място. Другите, които сме тук, душим за заплахата и предаваме съобщенията. За какво идваш?

— Трябва да говоря с Пъг — отвърна Джим, без да си прави труда да скрие нетърпението си. И извади една сфера от мътно жълтеникав метал. — Това не работи. Наложил се да взема бърз кораб от Дърбин, за да пристигна тук.

Магьосникът взе сферата и промърмори:

— Цуранска транспортна сфера... от няколко години не сме намирали нови. — Огледа я и продължи с тон, в който се долавяше съжаление: — Страхувам се, че майсторите, които ги правеха, са загинали на Келеуан. Малцината, които оцеляха... Приятелю, сферите, които ни останаха, са на по няколко десетки години.

Джим знаеше, че малкото оцелели цурански магьосници сега се борят редом със сънародниците си за спасяването на своя нов свят, или може би водят тихо съществуване в Ламът. Джейсън всъщност му намекуваше, че ако Конклавът има достъп до нови сфери, с удоволствие ще му дадат една от тях.

— Да, прав си — каза Джим. Чувстваше се малко глупаво. — Мога ли да говоря с Пъг?

— Пъг не е тук — отвърна Джейсън.

— Къде е?

— Не знаем. Не сме го виждали от почти месец.

— В такъв случай искам да говоря с Магнус.

— Той също замина — каза Джейсън. — Ела, седни до огъня да си починеш. Има начин да им пратим вест, но ще отнеме известно време.

— Под известно време имаш предвид часове или дни? — попита Джим, докато си сваляше ръкавиците и се настаняваше до огъня.

Джейсън само сви рамене и Джим усети, че отново го изпълва чувството за безпомощност.

2. ЗНАМЕНИЕ

Светкавица раздра небето.

Амиранта отброи мълчаливо секундите, докато долетя далечният гръм. Погледна стария си другар Брандос и каза:

— Бурята се отдалечава.

Старият боец кимна, но не отговори, съсредоточен върху почитването на ризницата си. Седеше на ниско столче до бумтящото огнище в малката стаичка на върха на единствената обитаема кула.

Амиранта бе доста впечатлен, когато за пръв път посети легендарния замък на Черния магьосник. Но сега го намираще за стар и ветровит, място, в което сякаш бе запечатана вечна печал. След годината пребиваване сред тези хора Укротителят на демони постепенно бе започнал да разбира и споделя тяхната болка и гняв. Тихото и кротко съществуване, което бяха водили преди зловещата атака срещу Вила Беата и смъртта на Миранда, сина ѝ Калев и жена му Мари и голям брой ученици, бе изчезнало завинаги.

Един от малкото радостни моменти през тази година бе завръщането на Брандос предния месец. Беше пристигнал от Новиндус заедно със съпругата си Саманта. Но дори тази неизменно ведра и жизнерадостна жена не бе успяла да разсее царящото в замъка мрачно настроение.

Пъг и неговият оцелял син Магнус на няколко пъти заминаваха и се връщаха и когато бяха тук, водеха с Амиранта доста интересни разговори. Чародеят бе принуден да признае, че е разширил значително познанията си за демоните и демонското царство — много повече, отколкото през последните петдесет години самостоятелни проучвания. Нерядко се оказваше, че разполагат с идентична информация, но магьосниците не бяха оценили значението ѝ и той често помагаше на Пъг да погледне на събраните данни по нов начин.

Но тези срещи ставаха все по-редки — Пъг и Магнус трябваше да пътуват по задачи, свързани с дейността на Конклава, все по-често.

Амиранта и Брандос нямаха официална покана да се присъединят към тяхната организация, но съществуваше неизказано споразумение, че са част от нея, независимо дали го искат, или не. Амиранта не се съмняваше, че магьосниците разполагат със средства да го спрат, ако реши да напусне острова с някое важно сведение, макар изобщо да не му бе хрумвала подобна мисъл.

Стана и се протегна, после кимна към малкото прозорче, за да покаже на Брандос, че трябва да погледне навън. Стариият боец остави кожената подплата на ризницата, която бе почнал да кърпи, и се приближи до приятеля си. Макар да бе по-младият от двамата, вече изглеждаше с десет години по-възрастен от чародея.

— Какво?

— Дъждът скоро ще спре — отвърна Амиранта, загледан в сумрачното небе.

— Скучно ли ти е?

— От доста време — рече чародеят. — Когато дойдох тук, бях изпълнен с ентузиазъм. Нямах търпение да се запозная с моите колеги, да споделя знанията си с тях, да намеря сродни души и в началото наистина беше така, но после... Какво ми остана сега?

— Деца.

Амиранта се усмихна. Магьосниците, които бяха останали тук с Пъг и сина му Магнус, не бяха съвсем деца, но в сравнение с Амиранта едва ли можеха да се нарекат и възрастни. Пъг бе по-стар дори от него, както и мнозина други, които идваха или заминаваха от този остров. Миранда, жената на Пъг, бе една от тях и внезапната ѝ смърт бе за Амиранта горчиво напомняне, че дори дългият живот не означава безсмъртие.

— Деца — повтори той. — Може и да не са, но повечето още се учат. Никой от тях няма повече от двайсет години практика.

Брандос се върна на столчето и отново се захвана с подплатата.

— Питам се, къде ли изчезнаха по-старите?

Амиранта не откъсваше очи от прозорчето.

— Тъй де. — Той наклони леко глава. — Готов съм да изляза навън.

Брандос въздъхна.

— Добре, ама за кратка разходка. Сигурно ще ми се отрази добре. — Погледна приятеля си и добави: — Саманта каза, че

напоследък съм бил раздразнителен като събудена от зимен сън мецана, та предполагам и на двамата ще ни е от полза.

— Вече вали четвърти ден.

— Амиранта, намираме се на остров насред океана. Късна есен е. Няма как да не вали.

— Това не е океан — измърмори недоволно Амиранта, докато се отправяше към вратата. — А море.

Брандос поклати глава, но не каза нищо.

Докато слизаше по стълбището към всекидневната, Амиранта въздъхна. Даваше си сметка, че Брандос е прав. Раздразнението му произхождаше единствено от бездействието. След атаката срещу вилата на острова се бе развихрила бурна дейност. Трябваше да кремират мъртвите, да се погрижат за ранените, после дългите разговори с Пъг и сътрудниците му. Обсъждания, които вдъхновиха чародея така, както нищо друго през живота му, които го направиха наистина щастлив.

Сигурно тъкмо контрастът между онези изпълнени с активност и преживявания дни и сегашното скучно съществуване бе причина за постоянната му потиснатост. Всичко се промени през една нощ преди два месеца, когато Пъг и Магнус просто изчезнаха заедно с трийсетина от най-опитните си помощници. Пренаселеният дотогава замък изведнъж се оказа почти пуст.

Месеца, през който Брандос отпътува на юг, за да вземе Саманта, бе най-самотният в живота на Амиранта и той с раздразнение трябваше да признае, че това чувство му е неприятно. Сякаш за първи път бе осъзнал колко дълбоко е привързан към Брандос — въпреки доскорошната си увереност, че е саможив и склонен към усамотение. Неведнъж се прокле за тази своя слабост. Не беше никак мъдро да се сближава с когото и да било, особено след като бе обречен да надживее повечето от своите познати, стига, разбира се, да не загинеше в предстоящия конфликт.

Но когато отвориха вратата и влязоха във всекидневната, завариха там ново лице.

— Джим Трепалото! — възкликна Амиранта.

Джим се обърна и се надигна от мястото си до огнището.

— Още ли си тук, Амиранта? — И му протегна ръка за поздрав. После се здрависа и с Брандос.

Амиранта обясни:

— Пъг ме помоли да остана. Нали знаеш колко може да е настойчив?

— Знам — рече Джим. — Просто не те е пуснал да си идеш.

Брандос изсумтя, а Амиранта отвърна:

— От една страна е така, но да си призная, аз също намерих тук доста интересни неща.

— Наистина ли? — попита Джим и огледа пустеещото помещение.

Амиранта се засмя.

— Е, не напоследък, но в началото. Ще дойдеш ли с мен? Покоите, които ми отредиха, са удобни, но малко теснички, та реших да се поразтъпча навън и да подишам свеж въздух. Дъждът почти спря.

Джим кимна, нахлузи си ботушите и тръгна с него и Брандос.

— Току-що пристигнах от... — почна той, но се сепна. — Всъщност по този въпрос трябва да докладвам директно на Пъг. — Изгледа навъсено Амиранта и добави: — Вярно е, че много от това, което видях, засяга и теб.

— Наистина? — попита чародееят. Не каза нищо повече: очакваше събеседникът му сам да реши как да продължи.

На вратата за двора спряха, вдигнаха лица, за да се освежат на вятъра, после продължиха, заменяйки топлия уют на помещението с мокрия двор. Дъждът почти бе спрял и подухваше приятен ветрец.

— Та щеше да кажеш?

Джим го погледна накриво.

— Човек никога не знае кой може да се навърта тъдява.

Амиранта се разсмя.

— Едно ще ти кажа, приятелю: тук всички имаме някакви способности и умения. Пъг се погрижи учениците да бъдат преместени на сигурно място само ден след...

— Нападението — прекъсна го Джим.

— Щях да кажа след смъртта на жена му и сина му. — Амиранта въздъхна. — Никога не съм имал деца и мога само да си представя какво преживява. Не го познавам достатъчно добре и не зная какъв е бил преди. Но... — Той сви рамене.

— Усещаш, че се е променил — подхвърли Джим и погледна на запад, където слънцето се бе подало под ниските облаци. — Той знае,

че имам важна задача, и въпреки това е отпътувал, без да подсигури начин да се свържа с него. Толкова е нетипично за Пъг. Сякаш е...

— Е обсебен от нещо друго? — предложи Амиранта.

— Дори повече. Толкова е отнесен, че чак се плаша.

— Не те разбирам.

Джим се подсмихна.

— Не съм и очаквал. Аз също не го познавам особено добре, ако изключим не съвсем топлите ни роднински връзки.

— Роднински връзки?

— Прапрабаба ми е била негова доведена дъщеря.

Амиранта повдигна вежди.

— И откъде е неразбирателството?

— Това е дълга история, семейна, и наистина сега не е моментът да я обсъждаме.

Амиранта сви рамене.

— Защо не? И без това няма с какво друго да се занимаваме. Ще ми е интересно.

Джим се загледа към сгъстяващия се мрак и рече:

— Макар с Пъг да не сме много близки, знам доста за него — ролята му в политическия живот на Кралството е значителна, при това от доста време, преди да се родя.

— Няма съмнение — съгласи се Амиранта. — Като се има предвид положението и рангът на хората, които идваха тук, откакто за първи път научих за съществуването на Конклава.

— Службата ми на Короната изискваше от мен да се занимавам с история, немалка част от която е свързана и с моите предци. Знам, че Пъг е човек на твърдите убеждения и същевременно обръща внимание на подробностите. Не е от хората, които биха пропуснали нещо важно. Но напоследък... — Джим въздъхна.

— Сигурно имаш предвид това. — Амиранта посочи студения, почти празен замък.

— Бих очаквал човекът, когото познавам, човекът, за когото съм чел толкова много, да започне колкото се може по-скоро ремонт на вилата, ако не за друго, то за да покаже на враговете си, че няма да им се даде.

Амиранта кимна, стиснал замислено устни. Известно време мълча, после попита:

— Според теб откога го изучават враговете му?

Джим се замисли и не каза нищо.

— Пъг със сигурност отдавна знае, че е под наблюдение. А и не за първи път му се случва да е мишена на атака.

— Да, ако предположим, че зад поредицата нападения срещу този свят стои един и същи субект. Но това е само предположение.

— Все пак по-добре така, отколкото да смятаме, че става въпрос за поредица от случайни събития — посочи чародеят. — Може да не съм магьосник от класата на Пъг, но зная достатъчно за света, за да подозирам, че това не е серия от случайни събития. — Той млъкна и Брандос позна изражението му. — Амиранта беше ядосан. — Само за последната година чух често да се споменават пантатийските змиежреци, Войната на разлома, Великото въстание и всичко останало, все неща, които ме карат да смятам, че зад тях стои някой, един-единствен разум, който се е прицелил в този свят, може би дори в този народ, или в този остров, по причини, известни само на него. Каквито и да са те обаче последствията за нашия свят могат да са ужасяващи.

— Съгласен съм — рече Джим, — но бих искал да ми обясниш какво те кара да смяташ така.

— Пантатийците обитават далечните планини на запад от моя дом, но разказите за тях пътуват още по-надалече. Те са странна раса и неведнъж се е смятало, че вече са изчезнали или унищожени, но се оказва, че продължават да съществуват. Те се прекланят пред един древен женски идол, Майката на всички нас. Убиват без угризения всеки, който отказва да ѝ служи. Изумрудената кралица, чиято армия спаси моята страна, преди да прекоси половината свят, за да дойде в Кралството, беше преобразен демон. — Амиранта внезапно се оживи. — Имаш ли представа колко забележително е това постижение?

Джим само поклати глава.

— Бих ти изнесъл дълга лекция по въпроса, но ще е някой друг път... — предложи Амиранта.

— И ще го направи — обади се Брандос заканително.

— Демон с толкова силна магия, това е непознато сред магьосници от моята специалност.

— Не виждам връзката — рече Джим.

Амиранта сякаш затърси подходящите думи.

— Ще опитам да ти обясня. Чувствам се сякаш съм на прага да открия нещо важно, но все още не мога да го прекрача. Това е странно усещане, Джим. — Погледна Брандос и добави: — Май съм от хората, които лесно правят заключения, нали, Брандос?

Брандос сви рамене, после осъзна, че това не е шега, а въпросът е сериозен.

— Вярно е, че понякога си твърде самоуверен, но не си прибързан. — Обърна се към Джим. — На няколко пъти едва не ни вкара в сериозна беля, дори щяхме да си изгубим главите, но това бяха дребни грешки. Щом казва, че е на прага да открие нещо важно, вярвам му.

— Добре де — каза Джим. — Има ли нещо, с което мога да помогна?

— Само ако ми разкриеш информацията, от каквато напоследък бях лишен.

Джим мълчаливо загледа гаснещата дневна светлина.

Брандос се покашля и каза:

— Ще вляза вътре и ще помоля Саманта да ни приготви нещо за вечеря. Предполагам, че си гладен.

Джим се засмя.

— Благодаря, Брандос. Ще е чудесно. — И след като старият боец се отдалечи, добави: — Трябвало е да стане дипломат.

Амиранта се разсмя.

— Едва ли, но го бива да е дискретен, когато се налага.

— И така — поде Джим след кратка пауза. — Предполагам, че Пъг също ще иска да изслушаш доклада ми, тъй като ти си специалистът по демони.

Амиранта кимна и каза:

— Онзи елф, Гуламендис, е единственият, който може да се сравнява с мен по познания.

Джим го погледна смутено.

— Знаеш ли, всеки път, като стане дума за тези звездни елфи, направо настръхвам. Но тях ще ги обсъждаме друг път. — После разказа на чародея какво е видял в далечната джалпурска пустиня и когато приключи, попита: — Какво смяташ?

— Смятам, че трябва да намерим начин да върнем Пъг тук час по-скоро.

— Защо?

Амиранта се обърна и тръгна към замъка.

— Ела с мен — каза през рамо и без да чака Джим да го настигне, влезе забързано. Огледа се в дневната и попита четиримата млади магьосници: — Къде е Джейсън?

Един от тях посочи към вратата за малката стая, която Пъг обикновено ползваше за личен кабинет. Амиранта отиде при вратата, почука и я отвори. Джейсън седеше до бюрото и четеше с присвити очи някакъв документ под трепкащата светлина на свещ — малкият прозорец не успяваше да освети помещението дори посред бял ден.

— Да? — попита той очевидно необезпокоен от появата им.

— Пъг — каза Амиранта. — Трябва да го повикаш незабавно.

Джейсън се облегна назад.

— И как да го направя, след като нямам представа къде е?

Амиранта погледна многозначително Джим и продължи:

— Пъг може да е всякакъв, но със сигурност не е глупак. Дори да не знаеш къде е, сигурен съм, че се е подсигурил да се свържеш с него, в случай че възникне подобна необходимост — И тя възникна.

— Наистина ли? — попита младият магьосник и премести поглед към Джим.

— Мисля, че да — потвърди Джим.

— Добре тогава — Джейсън се надигна. — Елате с мен.

Взе свещта и ги поведе.

Качиха се на горния етаж и тръгнаха по коридор към кулата срещу тази, в която бе настанен Амиранта. Чародеят бе предполагал, че е празна, ако не се брои съоръжението — или заклинанието, — предизвикващо злоещото синкаво сияние, изникващо всеки път, когато към замъка се приближеше кораб.

Качиха се по витата стълба до най-горния етаж и Джейсън отвори вратата. Стаята беше празна, ако се изключеше един странен механизъм — две извити пръчки, поставени върху нещо, което приличаше на метал. Амиранта погледна Джейсън и попита:

— Цуранско ли е?

— Проектът да — отвърна Джейсън. — Но е работа на Пъг.

— Какво е това? — попита Джим.

— Разлом — отвърна Амиранта. — Това, което нашите приятели Звездните елфи наричат портал.

Джейсън отиде при един малък рафт до прозореца и взе от него платнена торбичка. Подаде свещта на Джим, коленичи и внимателно я развърза. Бръкна вътре и извади причудливо устройство: кутийка, изписана с непознати символи и оборудвана с ръчици и колелца.

— Това тук е изработка на един майстор от цуранско потекло в Ламът. Изглежда малко нескопосано, сравнено с древните цурански изделия. — И сви рамене, сякаш казваше нещо общоизвестно.

После постави устройството върху металната основа между двете пръчки, натисна една ръчка и се отдръпна.

— Да ви призная, не разбирам нищо от разломна магия. Трудна работа е и е извън сферата на моите интереси. Само Магнус и още неколцина схващат тези неща, но никой колкото Пъг. Той направи това в случай, че се наложи да го повикаме.

Внезапно помещението се изпълни със свистене, чу се пукот като от електрически заряд и между пръчките изникна сияние. Във въздуха се появи тъмно петно, което бързо се разширяваше — приличаше на мазнина, отразяваща светлина върху водна повърхност.

— Пъг всеки миг ще получи предупреждението. Ще се появи тук веднага щом може.

— Знаеш ли къде е отишъл? — попита Джим.

— Знаем само това, което ни казва — отвърна Джейсън.

След няколко сякаш безкрайни мига в разлома се появи дребен мъж с грижливо подкастрирана брада. Пъг все още се обличаше като цуранските Велики — със семпла черна роба и кожени сандали.

— Какво има? — попита той веднага щом прекрачи при тях.

Джейсън кимна към Джим и Амиранта. Чародеят заговори пръв:

— Пъг, изиграха ни като глупаци.

Пъг смръщи вежди и попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ти обясня — отвърна Амиранта, — след като Джим ти разкаже какво е видял преди няколко дни в Джалпур. Но ще е добре към нас да се присъедини още някой.

— Кой?

— Трябва ни специалист по смъртта.

Пъг го погледна внимателно.

— Имам такъв човек. — Обърна се и вдигна ръка и чародеят веднага почувства, че магичната среда в помещението се сгъстява. За

разлика от него, Джим усети само сърбеж в „тревожната цицина“.

— Вие двамата ме последвайте — рече след малко Пъг. После се обърна към Джейсън. — А ти прибери тази играчка, след като тръгнем.

И прекрачи в разлома.

— Джейсън — каза Джим. — Ако обичаш, прати вест на капитан Дженсън да вдигне котва и да се отпрати към Крондор.

И пристъпи след Пъг.

Преди да ги последва, Амиранта също погледна Джейсън и му заръча:

— И кажи на Саманта, че с Джим ще пропуснем вечерята. После и той се изгуби след другите двама в разлома.

3.

СЕРЖАНТ-НЕПРЕКЛОННИК

Крийган ѝ махна с ръка да влиза.

Сандрина все още бе покрита с прах от пътя и я измъчваше болезнен глад. След като предаде коня си на грижите на конярчето, бе спряла при кладенеца зад храма само колкото да утоли жаждата си, но не беше хапвала нищо повече от малко сушени плодове, откакто бе напуснала Ландсенд. Заповедите ѝ бяха да бърза колкото се може повече и се наложи да преживее само с това, с което разполагаше — закупено с последните грошове в Дърбин.

Докато предаваше документа на отец-епископа, тя вече предчувстваше, че се е случило нещо лошо — нещо, което няма никаква връзка с нейното послание. Той ѝ посочи да седне в креслото срещу бюрото и каза:

— Великият майстор ни напусна.

Тя си пое бавно дъх, затвори очи и отправи кратка молитва към Лимс-Крагма да се погрижи за стареца, докато той върви по своя път към царството ѝ. Беше добър човек, почти светец. Като отвори очи, видя, че Крийган я гледа.

— Отче-епископе?

Крийган се усмихна като човек, привикнал да открива смешното дори в най-тъжните неща.

— Краят на един живот невинаги е причина да скърбим, дъще. — Използва обръщението, към което прибягваше, докато разговаря с по-незначителните членове на ордена, целящо да подчертае разликата. Но Сандрина знаеше, че Крийган не прави нищо без причина. — Великият майстор служи добре на Богинята много години и получи заслужена почивка. Само дето моментът беше... крайно неподходящ. — Той се надигна. — Трябва незабавно да замина за Риланон, тъй като събранието е насрочено за седмица след погребението и този път изборът на върховен жрец е по-важен от обичайното.

Тя знаеше, че има предвид заплахата от демонско нашествие — „Легионът“, както го наричаха, заплашваше да стовари злодейската си сила и върху този свят, при това неизвестно откъде. Малцина в Храма и още по-малко извън него знаеха за съществуването му. Сандрина бе посветена в тайната само защото така бе преценил отец-епископ Крийган. Още по-малко бяха наясно с връзките между отец-епископа и Конклава на сенките, създаден и управляван от магьосника Пъг.

Тя кимна и каза само:

— Разбирам.

— Не се съмнявам, че разбираш, Сандрина. — Той се надигна от бюрото, приседна на крайчеца му и я загледа отгоре. — Никога не съм ти казвал, но красотата ти е нещо, към което малцина биха останали безразлични.

Тя малко се притесни от думите му. Между тях винаги бе съществувало известно напрежение. Сандрина го намираше за много привлекателен, но репутацията му на женкар и разликата в ранговете им ѝ бе помагала да се държи на дистанция.

Той вдигна ръка, преди тя да успее да отвори уста.

— Нямах предвид физическата ти красота — която също е впечатляваща, когато си направиш труда да я покажеш, — а по-скоро красотата на твоята сила и целеустременост, това, което си постигнала въпреки трудностите и пречките в живота. Тези неща заслужават възхищение. — Той стана, отиде до прозореца, погледна навън и продължи: — Май скоро пак ще вали. — Дъждът по крайбрежието затрудняваше придвижването още повече и тя се надяваше, че греши.

— Докато отсъствам, ще оставя грижата за Ордена на теб.

Тя го погледна невярващо.

— На мен?!

— Ще пратя отец-епископ Белами да поеме задълженията ми, но междуременно ти ще заемеш мястото ми тук.

— Да заема мястото ви?!

Крийган повдигна рамене, сякаш това не беше толкова важно, но уточни:

— Аз ще съм новият Велик майстор. — От начина, по който го каза, тя осъзна, че е предрешено. Той я погледна и се усмихна. — Решението бе взето отдавна. Ето защо ще проводя Белами веднага след края на събранието и ти ще се върнеш към задълженията си — ще

пратя по него нови заповеди за теб. Дотогава ти отговаряш тук за всичко.

— Но защо аз? — попита тя тихо.

— Ти си единствената, на която мога да се доверя, Сандрина. — Той се върна и седна зад бюрото. — Малко са тези, които знаят какво става. Ще ти оставя списък с имена. Не вярвай на никого извън този списък. Ти си извоюва тази чест, като едва не загина. Важното е, че успя да запазиш присъствие на духа и в най-трудните моменти.

— А върховната жрица? — попита тя.

Крийган се усмихна.

— Ще възрази, разбира се, но тя няма тежест в Ордена, затова ще се усмихна, ще кимна и ще ѝ предложи да си събере багажа, ако иска да пътува с мен за Саладор.

Сандрина кимна. Върховната жрица Селдон имаше свои амбиции и със сигурност би искала да бъде избрана за върховна жрица на Великия храм, когато дойде време за това.

— Предполагам, че скоро ще забрави за теб и ще започне да ми се подмазва, както прави винаги, когато пътуваме заедно.

Сандрина не можа да сдържи усмивката си. Върховната жрица сигурно бе доволна, че Крийган напуска Крондор, но от друга страна, на новия си пост — на върха на йерархията в Ордена, — той щеше да е най-важният глас и несъмнено щеше да окаже влияние за следващия избор, когато дойдеше време сегашната върховна жрица да се оттегли.

— Достатъчно е да я навестиш за кратко, колкото да ѝ изкажеш почитанията си, и ще те посъветвам да го направиш още сега, преди да я осведомя за повишението ти.

— Повишение?

— Разбира се. Не мога да оставя един Непреклонен рицар да управлява Ордена в Западните владения. От този момент те повишавам в сержант-непреклонник на Ордена, но ще носиш служебния ранг адъвер. Това е стара титла, която използваме рядко, ала все още се приема. Така че официалната ти титла ще е адъвер-сержант-непреклонник. Когато пристигне Белами, ще останеш само сержант.

Тя се опита да прикрие усмивката си.

— Сержант като всички останали — рече той.

По правило Непреклонните рицари трябваше да служат поне двайсет години, за да бъдат повишени в сержанти. Малцина обаче

доживяваха този момент. Тя бе сигурна, че не само е най-младият сержант в Ордена, но вероятно и в цялата негова история.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да не ви разочаровам, отче-епископе.

— Ако имаше и минимална възможност да не го направиш, щях да дам поста на някой друг — отвърна Крийган. — А сега иди да навестиш върховната жрица, после хапни и си почини. Защото скоро ще откриеш, че новата ти служба не е толкова лесна, колкото си мислиш. — Посочи купчината книжа и добави: — Повече мъже са били побеждавани от бумащина, отколкото от стомана. — Махна с ръка, за да ѝ покаже, че е свободна, и Сандрина стана, поклони се и излезе.

При други обстоятелства щеше да е вдъхновена от повишението, защото това би било ясен знак, че Богинята смята службата ѝ за ползотворна. Ала при сегашните новият пост не беше толкова дар, колкото бreme. Тя побърза да се поправи — щом Богинята е решила така, значи я смята за способна да се справи с подобно бreme.

И въпреки това стомахът ѝ се свиваше тревожно. Май щеше да е добре да хапне нещо, преди да се яви пред върховната жрица.

Върховната жрица — както бе предвидил Крийган — беше погълната от подготовката си за заминаването за Саладор, където двамата с Крийган щяха да се качат на кораб за Риланон, за да присъстват на избора на новия Велик майстор на ордена Щит на слабите. Върховната жрица нямаше официални задължения, свързани с Ордена, но докато течеше изборът и следващата го церемония, всички останали щяха да се занимават с обичайните политически игри. Сандрина се радваше, че я оставят тук, макар и да ѝ предаваха управлението на Ордена в Крондор, което означаваше и че ще носи отговорност за действията на Храма в Западните владения на Островното кралство.

След като най-сетне успя да похапне, Сандрина се върна в казармата и даде ризницата и дрехите си на един прислужник да ги почисти. По принцип предпочиташе сама да се грижи за бронята и оръжието си, но сега бе прекалено уморена. Отиде в банята и след като със задоволство установи, че е празна, се отдаде на пълно пречистване.

Докато си миеше косата, се замисли дали е натъжена от заминаването на Крийган. Повишението му бе почти предизвестено, но от друга страна, той щеше да ѝ липсва.

Срещата с Амиранта след онази почти фатална атака срещу Острова на чародея бе пробудила в нея чувства, които предпочиташе да останат непокътнати. Крийган оказваше върху нея същия ефект. Но макар интимната ѝ близост с Амиранта да бе нещо, което предпочиташе да не се е случвало, тя подозираше, че що се отнася до Крийган, нещата стоят различно.

Орденът не изискваше въздържание, макар че повечето хора, отдадени на една толкова възвишена кауза, по правило смятаха личните дела за второстепенни, но като жена в разцвета на силите си от време на време тя изпитваше определени нужди.

Никога не бе смятала семейството за божия благодат, особено предвид обстоятелствата, при които бе израснала, но понякога се чудеше какво ли е да си майка. Не знаеше нищо за отглеждането на деца — майка ѝ бе пристрастена към наркотици, пиене и мъже, а постоянен баща не бе имала. Мъжете започнаха да се възползват от нея веднага щом гърдите ѝ се наляха, с което само затвърдиха презрението ѝ към тях.

Имаше двама мъже, към които изпитваше уважение — брат Матиас, който я бе спасил от кешийския роботърговец, и отец-епископ Крийган, който бе неин духовен наставник. Ала сега започваше да си мисли, че вероятно е бил нещо повече.

Имаше двама мъже, които би искала да види мъртви: изпеченият мошеник Джими Ръчицата, известен и като Джими Бързия, който държеше бордея, където тя работеше като високоплатена куртизанка още от съвсем малка и който я бе продал на кешиеца, и Амиранта. Последният я бе омаял, излъгал, използвал и след това изоставил, с което само бе дооформил представата ѝ за преобладаващата част от мъжете.

Леко бодване в сърцето ѝ подсказа, че всъщност не би искала Амиранта да е мъртъв, а по-скоро да ѝ бе казал истината. Изпита съжаление още в мига, когато го удари и го повали на пода. По-добре да му беше казала, че я е наранил — само че това щеше да я накара да изглежда слаба.

Вдигна ведрото и изля водата върху насапунисаното си тяло, после се наведе, взе гребена и го прокара през дългата си коса. Водата беше гореща, но след наскоро преминалата буря въздухът хапеше и кожата ѝ настръхна.

Реши да пропусне сауната и да се прибере в казармата. Облече дълга бяла риза и панталон и скоро след това се изтегна в леглото. Беше умряла за сън и едва ли щеше да се събуди, ако някой друг член на Ордена се прибере в спалното. Искаше само дълбок сън и никакви сънища.

На сутринта водената от върховната жрица и отец-епископа група пое за Саладор. Както бе казал Крийган, Селдон не преставаше да се умилква на бъдещия Велик майстор на Ордена и на моменти картината бе почти достойна за съжаление.

Когато се събуди, Сандрина откри до леглото си нова униформа и върху нея нов нагръдник с инкрустирана върху него емблема на корона, обозначаваща новия ѝ ранг на сержант. Докато я оглеждаше, тя не можа да сдържи усмивката си. По природа не беше горделива, но сега този нов лъскав нагръдник пробуди суетата ѝ.

Облече се и пропусна сутрешната закуска, за да успее да слезе навреме за отпътуването на отец-епископа.

Крийган се усмихна и положи ръка на рамото ѝ.

— Сандрина, съдбата на Ордена на запад е в твои ръце. — Наведе се, за да не може никой да чуе думите му, и продължи:

— Оставих на бюрото един документ, който искам да прочетеш — всъщност това е докладът, който ми донесе ти. Вземи незабавно мерки по въпроса. Не ти казвам какво да правиш, това трябва да е твое решение.

И сякаш подтикнат от неочакван импулс, я целуна за сбогом, но се отдръпна достатъчно бързо, за да не подсили смущението ѝ още повече.

— Нека Богинята е с теб — прошепна Крийган.

Гърлото ѝ се сви и тя успя само да кимне. Все пак, докато той се качваше на коня, намери сили да отвърне на пожеланието:

— Нека Богинята е с теб, отче-епископе.

Върховната жрица се поклащаше малко неуверено на дребното конче, което бе избрала за пътуването си, и изглеждаше угрижена. Без съмнение би предпочела да пътува в носилка, ала необходимостта да е в Риланон в деня на избора отхвърляше възможността за по-удобен транспорт.

Веднага щом групата излезе през портата Сандрина забърза към канцеларията на Крийган. На бюрото му лежаха две писма и пакетът, който тя бе донесла от Дърбин.

Тя погледна първия документ, върху който бе изписано нейното име. Отвори го и прочете:

„Сандрина, ако го позволи Богинята, ще се срещнем отново. Доверявам ти се напълно и съм сигурен, че ще се справиш със задълженията, които ти прехвърлям, така, както бих се справил и аз самият. Оставям ти списък на хората, на които можеш да разчиташ — тя знаеше, че има предвид тези, които се ползваха с доверието на Конклава, — и доклад, с който трябва да се запознаеш веднага. Нека Богинята е с теб.“

Беше подписано само „Крийган“.

Тя прегледа списъка, в който имаше общо пет имена. Четирима бяха свещеници, петият бе секретарят, назначен на служба в канцеларията — това бяха всички членове на Щит на слабите, които очевидно знаеха за Конклава на сенките.

Някой влезе и тя вдигна глава. Беше един от хората в списъка — брат Уилоби. На закръгленото му лице сякаш бе застинало вечно загрижено изражение.

— Сестро? — каза той. — С какво мога да ви бъда полезен?

Тя седна в креслото на Крийган и отвърна:

— Ще ти кажа, когато възникне тази необходимост, братко.

— Ще чакам отвън, докато ви потрябвам — отвърна той. За разлика от рицарите, свещенослужителите от Ордена работеха в храмовете, но не принадлежаха към чиновническото съсловие. Това бяха мъже и жени, пожелали да служат на Богинята, но открили, че нямат нужните физически сили и умения да го вършат с оръжие в

ръка. Подобно на повечето рицари, Сандрина не гледаше на тях с особено уважение, макар да подозираше, че отношението ѝ ще се промени, след като видя купищата документи, натрупани върху бюрото, за да бъдат прегледани.

Взе списъка с имена и го прибра. Беше ги запомнила и щеше да го изгори по-късно.

После разлисти доклада, оставен ѝ от непознатия благородник, и го зачете. Остави го, взе го отново и го зачете пак.

Малко по-късно се обърна към вратата и извика:

— Уилоби!

Той се отзова веднага.

— Да, сестро?

— Три неща. Първо, имам ли заместник?

Въпросът, изглежда, го изненада, тъй като тя бе заместникът на отец-епископът.

— Ъ-ъ, не — рече той. — Искам да кажа, вие сте заместник, но сега, след като отец-епископът замина... тоест, ъ-ъ, той не е назначил друг да замества вас.

— Добре — заяви тя. — В такъв случай от този момент ти си моят заместник.

Той премигна, но отвърна:

— Щом така нареждате.

— Да, така нареждам. И тъй като сега аз съм най-старшият офицер от Ордена на запад от Малаков брод, можеш да си сигурен, че имам това право. — Мъжът на прага кимна повторно, макар все още да изглеждаше смутен. — Второ: да приготвят коня ми и провизии за една седмица.

— Конят ви? — повтори мъжът.

— Да — потвърди Сандрина. — Още днес заминавам по важна задача.

— Но кой... — почна той, после видя, че е втренчила поглед в него.

— Ти ще си старши, докато аз отсъствам.

— Аз? — Той отвори уста сякаш да възрази, но кимна и каза: — Ще наредя да приготвят коня ви, сестро.

Тя го изчака да излезе и едва тогава си позволи да изругае.

— Ах, ти, негодник мръсен.

Говореше на Крийган. Беше сбъркала целувката му със знак за стаена страст, каквато смяташе, че тлее между тях от години, но след като прочете доклада, се отказа от тази мисъл. Това бе само целувка на извинение.

„И освен това той не ми каза какво би направил по въпроса“.

Нямаше друг избор, освен да постъпи така, както смяташе за необходимо — да замине сама на мисия, която би могла да ѝ коства живота.

Като ругаеше злощастията, които ѝ носеха мъжете в този живот, тя тръгна към оръжейната, за да провери дали новият ѝ ранг не ѝ осигурява поне по-добра броня и оръжия.

4. МАГИЯ НА СМЪРТТА

Пъг вдигна ръка.

Двамата облечени в черни брони стражници при вратите на древния замък се стреснаха, когато във въздуха пред тях изникнаха трима мъже.

— Идваме да се срещнем с върховния жрец — заяви Пъг.

Амиранта погледна обсипаното с ярки звезди небе и попита:

— Някъде на изток сме, нали?

— В Риланон — рече Джим. — Това е храмът на Лимс-Крагма.

— Съвсем обяснимо — промърмори Амиранта.

На цялата планета Мидкемия никой не знаеше повече за смъртта и мъртвите от върховния жрец на Богинята на смъртта.

Двамата стражи изглеждаха обезпокоени от внезапната поява на тримата мъже, но от тях се искаше да охраняват портала само в случай на открита атака. Обикновено заниманията им се свеждаха до това да подканят пристигащите да отправят молитви към наскоро преселилите се в света на мъртвите. След още няколко секунди объркване единият махна на Пъг, че той и спътниците му могат да влязат.

Прекошиха просторното преддверие, украсено с фрески на Богинята на смъртта. Рисунки изобразяваха последния съдник на всеки простосмъртен като топло, добронамерено същество, което ги посреща с разтворени обятия в просторната зала на главната катедрала. От двете страни бяха поставени скамейки за молещите се и благоверните, а на стената отзад върху рафтове мъждукаха стотици свещи — пламъчето на всяка трябваше да осветява пътя на скъпия покойник към приемната на Лимс-Крагма.

Пъг спря за миг да погледне статуята на богинята в центъра на катедралата — беше висока дванайсет стъпки и бе протегнала ръка в приветствен жест, а в другата държеше сребърна мрежа. Символизмът бе повече от очевиден: никой не може да избяга от мрежата, но всички се приемат еднакво. Що се отнася до Пъг, той намираше внушението

за иронично, може би защото досега бе проявил завидни умения да избягва срещата си с богинята, макар че сключената с нея сделка вече започваше да оказва своето влияние върху ума и сърцето му.

Трима свещеници се молеха пред статуята. Единият се обърна и се надигна.

— Пъг? Какво те води насам?

— Трябва да говоря с върховния жрец Марлуки — отвърна Пъг.
— Въпросът е спешен.

— Че кога не е? — попита сухо свещеникът. — Но съм сигурен, че Светият отец ще се съгласи с теб. Последвайте ме.

Поведе ги покрай статуята до една малка вратичка, отвори я, покани ги да влязат и ги последва, като затвори вратата.

Преведе ги по дълъг коридор до голямо помещение без никаква украса. Единственото обзавеждане бяха няколко стола и проста дървена маса.

— Ще уведомя върховния жрец, че сте тук.

В този момент отсрещната врата се отвори и в помещението пристъпи възрастен човек с черна роба.

— Той вече знае — каза влезлият. — Можеш да ни оставиш сами.

Беше висок и слаб, почти мършав, с рядка побеляла коса, но в черните му очи блещукаше пронизателност и на устните му трептеше усмивка.

Щом младият прелат излезе, мъжът подаде ръка на Пъг и се здрависа.

— Сякаш би могъл да се появиш в моя храм, без да разбера. — Сетне добави: — А, Джим Трепалото! Или може би днес си барон Джеймс?

Джим също му подаде ръка.

— Днес съм Джим.

— А кой е този? — Старецът кимна към третия от новодошлите.

— Амиранта, чародей от Сатумбрия — представи го Пъг.

Върховният жрец повдигна вежди.

— Чародей! — Седна веднага щом останалите се настаниха. — Поръчай да донесат вино и храна, ако сте гладни.

Джим кимна в знак на одобрение.

Без да сваля очи от Амиранта, върховният жрец продължи:

— Ще продължим сериозния разговор, след като прислужникът си тръгне. А дотогава нека се опознаем по-добре. Смятах, че Сатумбрия е била унищожена.

— Всички, освен мен — рече с привидно безразличие Амиранта. — Е, народът ни и без това не бе многоброен. Няколко селца, разпръснати из северните степи на Новиндус. Армията на Изумрудената кралица сложи край на нашето съществуване.

— Да... — въздъхна върховният жрец и в този момент се появи слугата. Всички замълчаха, докато им поднасяше храна и вино, а когато излезе, върховният жрец погледна Пъг и рече:

— Годишите се търкалят една след друга, а ти си все същият. — Обърна се към Амиранта: — Когато за пръв път се срещнах с нашия общ приятел, бях млад свещеник, току-що ръкоположен, и служех в храма в Крондор. Докато пребивавах тук, Пъг имаше няколко срещи с върховната жрица. — Сведе натъжено глава. — Чудесна жена, наистина, особено след като я опознаеш по-добре. Тя бе мой духовен наставник. Заради нея сега нося бремето на тази служба. — Отново погледна Амиранта. — Предполагам, че ще си е все същият, когато дойде и моят час да се изправя пред Богинята.

Амиранта само кимна любезно в отговор на коментарите му.

После маниерите на стария свещеник рязко се промениха.

— Стига спомени. Какво ви води тук в този късен час?

— Аз самият не съм съвсем сигурен — отвърна Пъг. — Амиранта, Джим?

Чародеят се обърна към Джим.

— Ти започни.

Джим току-що си бе натъпкал устата с хляб и сирене и се наложи да преглътне по-бързо с глътка вино.

— Ами добре... — И разказа подробно за преживяванията си в Джалпур, като описваше сцената на клането и саможертвите колкото се може по-реалистично.

Никой не се обади, докато разказът не приключи. После Пъг каза:

— Това е ужасно, наистина. — Погледна Амиранта. — Ти поиска да намерим специалист по смъртта. Сега, какво те безпокои, освен, разбира се, всички тези ужасяващи подробности? Какво пропускаме?

Амиранта се готвеше за този въпрос още откакто Джим бе започнал разказа си.

— Някак нещата в историята на Джим не ми се връзват. Ще обясня, но първо искам да попитам светия отец доколко е запознат с науката за демоните?

— Не много, боя се — отвърна старецът. — Тук се грижим предимно да подготвим благоверните за неизбежното им пътуване към Богинята. Целта ни на този свят е да помогнем на краткоживеещите човеци да осъзнаят, че животът е само част от едно много по-продължително и всеобхватно пътешествие, да ги убедим, че ако водят праведно и почтено съществуване, нашата господарка ще им помогне да изминат правилния път към абсолютното просветление. Допреди това познанията ни са оскъдни и разпокъсани и това, което знаем, сме научили от други, също толкова невежи като нас. — Той се усмихна. — Освен това ми бе наредено да работя заедно с Пъг.

— Наредено? — попита изненадано Амиранта. — Кой ви нареди?

— Богинята, естествено — отвърна старият свещеник. — Рядко се случва да те посети, но не е изключение. Обикновено това са откровения за правоверните и на тях стават свидетели мнозина, но в този случай ми бе наредено да помогна на Пъг с всичко, с каквото мога, и да си държа устата затворена. — Той се разсмя. — Аз може би съм единственият свещеник в цялата история, който е бил навестяван лично и дори не може да се похвали с това.

— В такъв случай, за да разберете това, което трябва да ви съобщя, първо ще ви разкажа една история, която вече споделих с Пъг и Джим.

И Амиранта започна разказа за детството си: описа живота си в пограничния район на Сатумбрия и как майка му е била вещица с големи умения.

— Освен това тя бе много красива. Роди три деца от трима бащи, никой от които не ни призна официално.

Продължи с разказ за братята си и обясни как най-големият, Сиди, убил майка им за удоволствие. Обрисова втория си брат Беласко като човек, обсебен от желанието да надмине братята си във всичко, изпълнен с гняв дори само при мисълта, че някой може да е по-добър

от него, и накрая сподели, че от близо петдесет години по неизвестни причини той се опитва да го убие.

— Не мога дори да си представя каква може да е причината, разпалила в Беласко желанието да търси смъртта ми, но това едва ли има значение. — Амиранта спря, за да накваси пресъхналите си устни с глътка вино.

— Интересно семейство — отбеляза върховният жрец. — Но не виждам как всичко това може да е свързано с доклада на Джим.

— Вече съм близо, свети отче — отвърна Амиранта. — Разказах историята си, за да разберете напълно какво според мен стои зад всички тези на пръв поглед безсмислени убийства в Джалпур. Моят най-голям брат Сиди, когото може би сте познавали и под името Лесо Варен, беше луд още от дете и с времето само обезумяваше все повече. По времето, когато уби майка ми, се бе превърнал в лишено от капчица угризения чудовище, прекъснало всякаква връзка с човешкия род. Той беше обсебен от магията на смъртта.

Старият свещеник кимна.

— Името Лесо Варен ми е познато. Той беше некромант с необичайна сила и според всички доклади привлечен от злото.

— Каквото и да сте чували, няма да е достатъчно за пълния му образ — рече Амиранта и Пъг кимна в знак на съгласие. — Ако някога в него е съществувала и капка човечност, изчезнала е много преди да е станал участник в чудовищната игра, в която сега сме въввлечени и ние. Но Беласко беше различен, в него горяха завист и гняв, ревност към всяко, дори най-малко постижение на Сиди и на мен. За разлика от нас обаче той имаше истинска дарба, макар че често я пренебрегваше, отдаден на чувствата си. Мога да си го представя увлечен по некромантия и демонично учение, ала сцената на клането, описана от Джим... Тя не е нещо, в което би участвал. Не и за да стане слуга на демон, независимо колко е могъщ.

— Защо? — попита Пъг.

Амиранта отпи глътка вино и отвърна:

— Защото Беласко би предпочел смъртта пред това да служи на някого или на нещо.

— Има и още — рече върховният жрец и това не беше въпрос.

— Беласко би се въздържал да прибегва до всякакъв вид магия на смъртта. Това е една от загадките на света: магията на смъртта не се

прилага от тези, които се съюзяват с демони.

Пъг внезапно вдигна заинтригувано вежди. Изглеждаше така, сякаш се готви да каже или попита нещо, но вместо това рече:

— Продължавай.

— Свети отче — заговори Амиранта, — какво е приложението на магията на смъртта?

Пъг осъзна, че Амиранта задава този въпрос, за да може по-добре да изложи тезата си.

— Това е сквернословие — отвърна прелатът. — Магията на смъртта и некромантията са погрешни наименования за най-нечистата форма на магията на живота. В момента на смъртта, когато животът напуска празната обвивка на нашите тела, се освобождава енергия. Тази енергия, наричана от някои анима, а от други душа, е фундаменталната сърцевина на съществуването. Телата ни са преходни и обречени на разпад, но живителната сила е вечна. — Той вдигна пръст, за да подчертае думите си. — Освен... освен ако нещо не попречи на споменатата енергия да се прехвърли в залата на нашата богиня.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, свети отче — каза Амиранта, — но въпросът ми беше какво може да се направи с тази енергия, ако бъде впримчена, заловена или обсебена от някого?

Върховният жрец помълча малко, после отвърна:

— Чудесен въпрос, само че е отвъд пределите на познанията ми. Оскъдната ни информация за некромантията е събирана предимно чрез наблюдения, защото да се попречи на душата да се върне, за да бъде съдена, ще е поругаване на нашата Господарка. — Той се завъртя на стола и извика: — Грегори!

Миг по-късно на вратата се появи слугата и жрецът му каза:

— Повикай сестра Макела.

Грегори се поклонил и излезе, а върховният жрец продължи:

— Макела е нашата архиваторка. Ако тя не знае нищо по въпроса, няма от кого друго да научим.

— Вече претърсих архивите на Ишапианското абатство в Това, което беше Сарт — заяви Амиранта.

Старият прелат се усмихна и поклати глава.

— Ишапианците са благороден орден и ние ги почитаме дълбоко, но въпреки авторитета и познанията им от време на време те

проявяват склонност към суета. Библиотеката им е забележителна, но не и изчерпателна. Не всеки том намира пътя си към нея.

— Но пък попада във вашата? — попита Джим.

Върховният жрец се усмихна още по-широко и отвърна:

— Всички ние си имаме свои прерогативи. Нашите открития остават наши, докато не решим да ги споделим с някой друг. — После изражението му стана сериозно. — А голяма част от познанията, които предпочитаме да не споделяме, касаят обсъжданите в момента въпроси. Има неща, които е по-добре да бъдат запазени в тайна от и при тези, които ги разбират най-добре. — Обърна се към Амиранта. — Докато чакаме, защо не продължиш с другите въпроси, за които искаше да говорим?

— Наистина сте проникателен, свети отче. Вероятно заради невежеството ми относно природата и предназначението на магията на смъртта, както я наричате вие, или „обсебването“ на живителната сила, никога досега не съм намирал каквато и да било връзка между нея и демонските царства в моите изследвания.

Пъг се наведе напред.

— Има нещо в миналото ми, което бих искал да споделя. — Огледа тримата мъже и продължи: — Когато армията на Изумрудената кралица отплава от Новиндус, за да завладее Островното кралство и да опустоши Крондор, един демон на име Джакан се преобрази в облика на кралицата.

Амиранта наклони глава, замислен над думите на Пъг.

— Но това, което остана неизвестно за всички, освен за неколцина от нас е... — Пъг се поколеба за миг, осъзнал, че неговата починала съпруга Миранда беше сред хората, присъствали на споменатите събития, и от тази мисъл сърцето му се сви. — Та исках да кажа, че това не бе обикновен завоевателен поход, а по-скоро мащабно нападение, с цел да се достигне град Сетанон.

Джим смръщи вежди.

— Защо? Сетанон е бил изоставен още след края на Великото въстание. Там няма нищо.

— Дори вашите архиви не съдържат подробни данни за това, което се е случило там, под стария град, след битката за Кошмарен рид — рече Пъг. — По време на Войните на хаоса Властелините на дракони изработили един могъщ амулет, Камъка на живота. Никога не

съм имал възможност да го изуча както трябва, смяташе се за твърде опасен, затова го оставихме... — той се поколеба дали е разумно да разкрива точното местонахождение на Оракула на Аал и реши да не обременява събеседниците си с подобна информация — скрит в една дълбока пещера под града. — Погледна Светия отец и продължи: — Но аз смятам, че Камъкът на живота е бил изработен от пленена живителна сила, както ти ни я описа.

Върховният жрец изсумтя възбудено.

— Тези ишапианци! Знаех, че крият нещо от нас. От много отдавна изпитваме жив интерес към това, което се е случило в Сетанон в края на Великото въстание и защо крал Луам така и не се опита да построи наново града. Според официалното обяснение той вече не бил важна транспортна спирка, а според слуховете пък бил прокълнат... — Поклати глава и въздъхна.

— Ишапианците знаят само това, което им казахме ние — посочи Пъг. — А ние знаехме само, че Камъкът на живота е хранилище на огромна сила, към което се стремеше демонът Джакан.

— Но защо? — попита Амиранта. — Каква полза може да има един демон от подобен предмет, та бил той и изпълнен със сила?

— Ако разберем това — отвърна върховният жрец Марлуки, — ще узнаем и защо безумният ти брат е толкова увлечен по кланета и мъртвешки заклинания и какво общо има това с демона, комуто служи.

Амиранта се облегна обезсърчено назад.

— Може би. Но не мисля, че ще успеем.

— Защо? — попита Пъг.

— Нека помисля малко, преди да ви споделя разсъжденията си — отвърна чародеят.

— Можем ли ние... искам да кажа ти — би ли могъл да изследваш Камъка на живота сега? — попита Джим.

Пъг поклати отрицателно глава.

— Беше разрушен, преди демонът да го достигне.

— Разрушен? — изненада се върховният жрец.

Пъг разпери ръце в успокояващ жест.

— Може би не избрах точната дума. Калис, синът на елфската кралица, успя да освободи пленената вътре живителна сила, като неутрализира сковаващата го магия.

При тази новина върховният жрец се оживи.

— Прекрасно. Душите са били освободени, за да продължат пътуването си към нашата Господарка! — Втренчи поглед в Пъг. — Как изглеждаше?

— Трудно е да се опише, свети отче. Камъкът на живота беше като пулсиращ със зеленикава светлина кристал, но когато се... разтвори... отвътре във всички посоки лумнаха зелени пламъци.

Върховният жрец се облегна назад и рече:

— В цялата история на нашия храм няма документиран друг подобен епизод на действителен преход. В най-добрия случай нашите братя и сестри са наблюдавали едва доловимо зеленикаво сияние. — Въздъхна недоволено. — Толкова малко са реалните изяви на това, което вършим. Тези от нас, които са били благословени с посещение от Богинята... — Той взе чашата си и отпи. — Понякога е трудно да убедиш правоверните. Малцина са били свидетели на истинско божествено явление.

Пъг овладя желанието си да сподели, че лично на него му е писнало от божествени явления. Няколкото срещи с Богинята на смъртта Лимс-Крагма и Банат, Бога на крадците и лъжците, го бяха убедили, че боговете са истински като стола, на който седи. Вярата му никога не бе подлагана на съмнение, но понякога се чувстваше като тяхно творение и тази мисъл нерядко оставяше в устата му неприятен вкус, който се задържаше твърде дълго.

Вратата се отвори и влезе възрастна жена с дрехи на свещенослужителка, следвана от по-млада в същите одежди.

— Викали сте ме, свети отче?

— Сестра Микела, нуждаем се от вашите знания.

— На ваше разположение съм — рече тя, докато Джим се надигаше да ѝ предложи стола си. Тя се усмихна, кимна в знак на благодарност и седна. Беше стара почти колкото върховния жрец и изглеждаше слаба като него, но имаше същия жив поглед.

Върховният жрец я запозна накратко с темата на дискусиата и след като приключи, попита:

— Правени ли са някога обстойни проучвания за истинската природа на некромантията и най-вече каква полза може да извлече некромантът от откраднатата живителна сила?

Жената отвърна без миг двоумение:

— Обстойни не. Съществуват няколко тома с разсъждения по въпроса и бих могла да ви ги донеса, ако желаете, свети отче. Според тези проучвания некромантът обикновено преследва една от две възможни цели. Първата е да контролира мъртвите, като прехвърли достатъчно жизнена сила в трупове, за да може да ги движи и направлява.

— Защо? — попита Джим.

— Мъртвият слуга има няколко предимства — отвърна архиваторката. — Той е неуязвим и следователно може да бъде спряно само чрез пълно разрушаване на тялото. От тези „немъртви“ стават отлични телохранители или убийци и те могат да бъдат пращани на места, където живите не биха оцелели дълго — например могат да остават под вода няколко часа, или в прокълнатото помещение, защитено от отровни изпарения, или да преодолеят всяка друга клопка, опасна за живите. Нещо повече, те могат да убиват с мор или зараза също толкова добре, колкото с оръжия. Ако има някакви затруднения, те произхождат от факта, че се разлагат бързо, както всички мъртъвци, макар че живителната сила е в състояние да забави този процес.

— А каква е втората цел за използването на магията на живота? — попита Пъг.

Тя въздъхна, сякаш темата не ѝ беше никак приятна.

— Може да се използва, за да се продължи животът на притежателя ѝ, дори след смъртта. Съзнанието може да се съхрани в тялото, вместо да поеме за среща и съд пред нашата Господарка.

— Лич — рече Амиранта.

— Именно — съгласи се Макела. — Това е абсолютното непочитание към нашата Господарка и установения в природата ред. Но рискът е огромен, тъй като умът на магьосника, който продължи живота си по този начин, винаги е първата жертва на подобно зло. Ако се съди от всички досегашни доклади, личите са безумни същества.

— Лудостта невинаги изключва хитрост и целеустременост — отбеляза Пъг.

— Така е — потвърди върховният жрец.

Амиранта погледна архиваторката и рече:

— В архивите споменават ли се връзки между подобна магия и призоваването или укротяване на демони?

Жената го гледа мълчаливо няколко секунди, после отвърна:

— Демоните са същества от други светове, те не се подчиняват на природните закони на нашия свят. Ние нямаме голям опит с тях. Доколкото ми е известно, те са в сферата на интересите на други ордени, които служат на Сунг или на Дала — Щита на слабите. Там може да разполагат със сведения, които ние нямаме. — Тя погледна Върховния жрец. — Има ли нещо друго, свети отче?

— Мисля, че не, Макела. Благодаря ти за помощта.

Тя стана, поклони се и се отпрати към вратата, където стоеше нейната помощница. Когато стигна там, спря и се обърна.

— Сетих се за още нещо.

— Какво? — попита върховният жрец.

— Случаен коментар, на който съм се натъквала, нищо повече: в някогашни времена се водила война срещу клика на некроманти — само по себе си странно явление, тъй като те по правило са самотници, — но още по-странно е името им. Наричали се Демоничните братя.

— Има ли допълнителни обяснения?

— Не, само името. — Тя помисли за миг. — Винаги съм го намирала за странно. — Винаги сме го смятали за чиста проба пропаганда, название, използвано, за да се подчертае, че тази клика е зла. Но в тази история може би има много повече, тъй като точният превод на древното име би бил Демонските братя, тоест братя на демоните. Надявам се, че това ще ви помогне. — Тя кимна, помощницата ѝ отвори вратата и двете излязоха.

— Е, помага ли според теб? — попита върховният жрец.

— Вероятно. Благодаря ти — отвърна Пъг и се изправи.

Грегори ги отведе в залата на храма.

— Сега какво? — попита Джим.

— Отиваме в Сарт — отвърна Пъг. — Ишапианците по правило са склонни да служат, но не особено, когато засегнем подобна тема. Въпреки това сега поне разполагаме с нещо конкретно, над което да работим.

— Демонски братя — рече Амиранта. — Много странно име за некроманти. — Обърна се към Пъг. — Трябва ли да съобщим на тези, които ни чакат на острова, че няма да се върнем скоро?

— Ще се погрижа за това, след като стигнем Сарт — обеща Пъг.

— Хубаво — отвърна чародейт. — Защото Саманта ми се сърди, когато закъснявам за вечеря.

За пръв път от доста време Пъг се засмя. Останалите в храма се обърнаха, стреснати от смеха му, и неколцина от тези пред горящите свещи го изгледаха навъсено, защото смехът не бе нещо, което се чуваше често в залата.

— Мисля, че е време да тръгваме — рече Джим.

— Застанете до мен — нареди Пъг и протегна ръце. Те ги хванаха и изведнъж се озоваха на друго място.

5. НАСЛЕДСТВО

Амиранта се оглеждаше с почуда.

Джим също бе изумен от мястото, но успя да запази поне привидна невъзмутимост. Пъг им даде знак да го следват и ги поведе навътре в криптата.

„Крипта“ бе единствената дума, която според Джим можеше да опише помещението, в което се намираха, тъй като сводестият таван се губеше в дълбокия сумрак и не можеше да прецени височината му. Масивни колони подпираха тавана, а между тях бяха подредени множество книжни рафтове. На места те се кръстосваха с обърнати в друга посока лавици и така се получаваше картина, напомняща шахматна дъска. На всяко кръстовище бе поставена изящна стойка от ковано желязо, завършваща с кука, на която на желязна верига се поклащаше малък кристал. Кристалът осигуряваше само толкова светлина, колкото тези в помещението да могат да видят следващата лампа.

— Изумително — промърмори Амиранта, докато оглеждаше редиците книги.

— Бил съм в кралските архиви в Риланон — заговори Джим със също толкова слисан глас, — но в сравнение с тази библиотека те са улично павилионче. Колко тома се съхраняват тук, Пъг?

— Честно казано, нямам представа — отвърна магьосникът и закрачи между лавиците, някои от които се губеха нагоре в мрака, а край тях бяха подпрени стълбички с перила. — Може би библиотекарят ще ви каже.

— Това ли е Сарт? — попита Амиранта.

— Това, което беше Сарт — поправи го Пъг.

— Не разбирам — призна чародеят.

— Преди нашествието на Изумрудената кралица — заговори с измъчена усмивка Пъг — ишапианците са изоставили абатството си край град Сарт.

— Все още не разбирам — рече Амиранта и последва Пъг между лавиците.

Пъг спря и продължи:

— Ишапианците имат едно пророчество — или може би имаха ще е по-точен израз. В него се казва, че тяхната земя ще бъде обхваната от големи размирици и след разрушаването на Запада ще остане само Това, което беше Сарт.

Амиранта и Джим се спогледаха. Чародеят попита:

— Сарт беше ли разрушен по време на нашествието на Изумрудената кралица?

— Всъщност — отвърна Пъг — старото абатство остана непокътнато, доказателство за което е, че братята все още го използват.

— Значи пророчеството се е сбъднало — рече Амиранта.

— Може би — отвърна Пъг, когато чародеят и Джим го настигнаха. — А може би ни чакат нови беди и разрушения и само това място — Това, което беше Сарт — е предопределено да оцелее.

— Точно къде се намираме? — попита Амиранта. — Предполагам, че е някъде под земята, тъй като не забелязах нищо, което да наподобява прозорци.

— Да, намираме се дълбоко под земята — потвърди Пъг. — Що се отнася до местонахождението, обещах на монасите да не го разкривам никому, освен ако те не решат иначе. Бяхте транспортирани тук с помощта на магия, която не разбирате, и предполагам, че няма начин да посетите това място повторно.

— Сигурно — съгласи се Амиранта.

Стигнаха до висока врата и Пъг я дръпна. Помещението зад нея бе малко, наполовина заето от маса, зад която седеше белокоп магьосник с черна роба.

— Татко — каза Магнус на Пъг, когато влязоха. После поздрави Амиранта и Джим.

До Магнус седеше друг магьосник с кафеникаво расо, каквито носеха ишапианците — с нищо незабележим човечец на средна възраст, чиято полугола глава бе украсена със самотен кичур кестенява коса. Той наведе глава в знак на приветствие и рече:

— Пъг. Водиш ни гости?

— Братко Виктор, това са наши приятели. Позволи ми да ти представя Джеймс, барон от кралския двор в Риланон и праправнук на

лорд Джеймс Крондорски, известен още като Джими Ръчицата.

Монахът се усмихна и каза:

— Знаем една много интересна история за вашия далечен прапрадядо, която може да не сте чували.

— А това — продължи Пъг — е Амиранта, чародей от Сатумбрия, народ, обитаващ една земя отвъд океана. Той е нещо като експерт по демони и се нуждае от мъдрите му съвети.

— Щом се застъпваш за тях, нека са добре дошли — рече монахът. — Но Върховният отец може да не е тъй благоразположен.

— Точно затова дойдох направо тук — рече Пъг и кимна.

Монахът се усмихна.

— Да съобщавам ли тогава за посещенията ти? Може би поне час след като заминеш?

— Мисля, че така ще е най-добре — отвърна Пъг. — Не бихме искали да се задържаме, освен ако не възникне необходимост.

— В такъв случай — рече монахът и си придаде служебен вид — какво ви трябва този път?

Магнус се обърна към Амиранта и Джим и им обясни:

— Неведнъж сме поставяли на изпитание широките познания по всички възможни теми на брат Виктор.

Монахът вдигна ръце и ги разпери.

— Не са чак толкова широки.

— Той е жив каталог на всичко, което може да се открие в тази библиотека — рече Пъг.

— Невероятно постижение — каза Амиранта. — Но нямате ли писмени записки за това кое къде се съхранява?

— Разбира се — отвърна монахът. — И десетина от нашите братя се трудят неуморно и непрестанно, за да каталогизират новопостъпващия материал, но докато завършат задачата си, се налага да използваме временни бележки и разбира се — това. — И се чукна с пръст по челото.

— Какво знаеш за Демонските братя? — попита направо Пъг.

Лицето на монаха застина и той затвори очи.

— Мисля, че се споменават... — Повдигна клепачи. — Чакайте! Веднага се връщам! — И забързано излезе.

Четиримата се спогледаха учудено.

Измина почти половин час, преди монахът най-сетне да се появи, стиснал под мишница дебел прашен подвързан с кожа том.

— Тук трябва да е — заяви монахът още от прага.

— Какво е това? — попита Пъг, докато монахът слагаше книгата на масата и я отваряше.

— Това са хрониките на Варис Логондис, квегански търговец, живял преди четиристотин години. Той водел стриктно дневник, записвал вътре всяка подробност, която смятал за важна. Всъщност голямата част от живота му не е особено забележителна, освен ако не се интересувате от продължителни пътувания, подробни описания на неговите търговски дела или храносмилателните му проблеми, във всеки отделен ден от неговия живот. Но покрай тези неща търговецът Варис споменава доста събития, на които е бил свидетел, и благодарение на това можем да си съставим известна картина за този исторически период. Преди години един от коментарите му привлече вниманието ми. — Той намери нужната страница. — Ето тук. Ще ви го прочета аз, езикът е малко архаичен и трудно се разбира. „На вечерта стигнахме едно селце, което се казва Хамтас на Джагуард, където бяхме настанени в хан, наречен «Спирка за отдих». Там срещнахме отряд имперски войници, които си почиваха след битка. Отделих им място по две причини — сигурен съм, че думата тук е тъкмо «причини» — първо, че не са доброволчески отряд, а легионери от Квег, пратени да обикалят из този район, и второ, че са водили свирепо сражение с Демонските братя и техните живи мъртви“.

— Преди четиристотин години — отбеляза Пъг — по голямата част от Горчиво море все още е била под контрола на империята на Велики Кеш.

— Пъг, това, което привлече вниманието ми в този коментар, е, че хронологията на събитията съвпада с други два източника, с единия от които също разполагаме. — Той изгледа магьосника и двамата му спътници с доволна усмивка. — За целия си живот Варис е написал шейсет и пет тома и трябваше да прегледам няколко от тях, преди да намеря този абзац. — Посочи една страница и продължи: — Другият източник, посветен на тази битка, е доста стандартен опис на натрупана плячка, отнесена в Квег от експедицията, която споменава Варис. Знаем, че е бил изненадан да срещне имперски легионери вместо местни войници в това градче, и двата коментара подсказват, че

се е случило нещо важно. Легионерите са били разположени само в три гарнизона около Горчиво море: Дърбин, град Квег и Порт Натал. Не са били използвани другаде, освен ако не избухне въстание или не възникне някоя друга опасност от подобен мащаб. Ако прегледаме това, което експедицията е донесла със себе си, ще открием доста необичайни неща: освен забележително краткия списък с ценни метали, добитък и роби виждаме далеч по-дълго описание на идоли, книги и свитъци.

Пъг го погледна заинтригувано, но все още не разбираше за какво намеква брат Виктор.

— Изглежда, сякаш са плячкосали библиотека.

Монахът се усмихна.

— Наоколо не е имало библиотеки, нито имперски, нито поддържани от религиозни ордени, които да са ни известни от онова време. Никакви книгохранилища не съществуват на запад от Малаков брод и на север от Квег! О, вероятно е имало помещения с книги тук-там, но нищо толкова обемисто, че да изисква подробен каталог, с каквито в онези години е била прочута Империята. — В очите на брат Виктор блещукаха весели пламъчета и усмивката му се разшири.

— За какво говориш? — попита Пъг.

— За твоите Демонски братя, разбира се! Според инвентарния списък на донесената плячка по-голямата част от книгите са били отнети от „фратери демоникус“, което е квегански израз за „демонски братя“.

— Некромантите? — попита Пъг.

— Име, което не се използва много често — отвърна брат Виктор. — Има и още.

— Още? — попита Магнус, преди Джим да произнесе същото.

— Названието на една от книгите... По онова време легионерите не са били по-грамотни от обикновените кешийски воители — както и сега. Офицерите им можели да четат и пишат — което се изисквало, за да могат да получават и пращат заповеди и доклади, — но не и войниците. Този списък вероятно е бил съставен от сравнително необразован офицер или вероятно задачата е била възложена на войник с известни познания в четмото и писмото. Така или иначе заглавието, което са преписали, е „Либри Демоникус Амплус Тантус“, преведено като „Наистина голяма демонична книга“.

Амиранта се разсмя.

— Знам сравнително добре квегански, но този израз е доста чудат.

— Той е на четиристотин години. В началото предположих, че писарят не е разбрал, че „амплус“ и „тантус“ имат сходно значение — „изобилен“ и „голям“, — но сега ми хрумва, че нашият неизвестен и не особено грамотен писар просто се е опитвал да предаде два от аспектите на книгата — че представлява доста голям том и че същевременно е много важна. „Тантус“ може да означава „с особено големи размери“, но „амплус“ може да се чете като „с особена важност“ и същевременно да значи „изобилен“. Така че, предполагам, ще искате да се консултирате с тази много голяма и много важна книга, посветена на демоните, написана преди четиристотин години от некромант.

— И дали тази книга е тук? — попита Амиранта.

— Не — отвърна брат Виктор и на лицето му се изписа съжаление. — Ще ми се да я имахме. Би било невероятно.

— Но знаеш къде може да бъде намерена? — подхвърли Магнус. Монахът кимна.

— Вярно е, че тя все още съществува.

— Вероятно в Имперската библиотека в Квег? — попита Магнус.

— Ако книгата е останала сред плячката, отнесена от легионерите, и ако не са я взели от библиотеката, когато кешийците са напуснали... — поде замислено Пъг и се почеса с пръст по брадичката. — Възможно е. Когато са се оттегляли на юг, са взели злато и скъпоценности, но книги и свитъци? Съмнявам се.

Брат Виктор се надигна.

— Време е да ви напускам, защото наближи часът за вечерната молитва. Предполагам, че можете сами да намерите обратния път? — Изражението му подсказваше, че се шегува.

— Можем — кимна Пъг. — Благодаря ти, приятелю.

— Аз ти благодаря за всичко, което ни даде. Малцина имат представа колко много сме ти задължени, Пъг. До нови срещи — завърши той и излезе.

— Имаме нов проблем, татко — обади се Магнус.

— Зная — отвърна Пъг. Обърна се към Джим и продължи: — Квег е единственият двор, където нямаме приятели.

Джим въздъхна; досещаше се какво ще последва.

— Мислех, че имате агенти, или поне приятели навсякъде.

— За нас Квег няма стратегическо значение. По време на нашествието на Изумрудената кралица фалшифицирахме определена информация и те си помислиха, че нападат чужд търговски флот, а вместо това се натъкнаха на нейната армада, половината кешийски имперски флот и кралската флотилия. Тъй като не искаха да нападат кораби на народи, с които са в мир, плячкосаха няколко съда, на които вместо съкровища имаше гневни войници. Оттогава не вярват особено на сведения, идещи от непроверени източници. До такава степен, че се противопоставят твърдо на всеки опит да се проникне в тяхното разузнаване.

— Зная — каза Джим. — Имам същия проблем.

— А Кеш? — попита Магнус. — Те нямат ли си някой полезен човек в Квеганския двор?

Джим отново поклати глава.

— Не, и това никак не им се нрави. Ако Квег нямаше толкова мощен флот, щеше отдавна да е погълнат от Империята или завладян от Кралството. На острова няма кой знае какво за завладяване, но ако за теб, Пъг, квеганците не са от стратегическо значение, контролът върху Квег би осигурил важно предимство за Кеш или Кралството.

— Тъкмо заради това никой от тях не позволява на другия да разшири влиянието си — отбеляза Магнус.

— Да се върнем на темата — рече Амиранта. — Ако нямаш човек, на когото да разчиташ, как предлагаш да потърсим интересуващата ни книга? — Той се усмихна сухо. — Или може би смяташ да се появим там и да започнем да ровим из библиотеката?

За миг Пъг придоби замислен вид, сетне рече:

— Хъм, това не е чак толкова лошо предложение.

— Какво? — Джим почти подскочи. — Мислех си, че ще ме помолиш да доплувам до брега, да се промъкна в библиотеката и да открадна книгата.

— Не — рече Пъг, изглеждаше леко развеселен от предложението. — Ще използваш влиянието си, за да накараш принца на Крондор да те прати там с трима съветници — тоест нас тримата. Научна делегация, търсеца сведения относно историята на Кралството — което ще погъделичка суетата на Квег, особено след като им

обясниш, че по този начин величавото им минало завинаги ще залегне във вашите хроники. След това ще помолиш тримата учени да се поровят няколко дни в томовете на Имперската библиотека.

На лицето на Джим се смени цяла гама от чувства — съмнение, съгласие, дори радост.

— Да погъделичкаме суетата им!

— Именно — потвърди Пъг. — После, ако установим, че книгата е при тях, ти ще се промъкнеш в библиотеката и ще я откраднеш.

Джим завъртя очи.

— Не може ли просто да я прочетем, докато сме там?

— Не — отвърна Амиранта. — Ще трябва да я изучим внимателно, а това отнема седмици. Написана е на някакъв древен вариант на кешийския и ще се наложи да потърсим някой книжник, който го познава.

— Ами ако квеганците се заинтересуват защо се занимаваме с някакъв старинен текст за демони, когато би трябвало да се интересуваме от тяхната история? — попита Магнус.

— Може би ще е добре — рече Амиранта, — ако успееш да убедиш Звездния елф да позволи на техния Укротител на демони да ни посети, след като сложим ръка на книгата. — Поклати глава, сякаш му беше неприятно да го признава, и продължи: — Той знае доста неща, които аз не знам. Разкрих му няколко трика, докато бяхме на острова, но мисля, че ще работим по-бързо, ако Гуламендис е с нас.

Пъг погледна Магнус.

— Някакви сведения от таределите?

Магнус поклати глава.

— Само чрез Томас. Той и кралицата все още поддържат връзка с лорд-регента, но знаеш, че елфите не са същества, склонни да прибързват.

— Да, добре ми е известно — потвърди Пъг. — Нека първо да видим дали ще успеем да вземем книгата. — Обърна се към Джим. — Ще се справиш ли?

— Разбира се, че ще се справя. Нашият принц не се интересува особено от политиката. Предпочита да ходи на лов, да пие, да гони момите и оставя на мен да го убеждавам, че всичко е наред. След това праща успокоителни доклади на краля, че на запад няма проблеми. Ще накарам моя писар да състави писмото до императора на Квег и...

принцът ще го подпише. Ако вярвате, че това ще ни помогне, мога дори да използвам кралския печат от някой от документите, пристигнали от краля.

— Фалшификат? — попита Пъг с нескрито уважение. — Няма ли предел мошеническите ти умения?

— Имам си някои ограничения — рече Джим с привидна скромност. — Ще ми трябват една-две седмици, така че колкото по-рано започнем, толкова по-бързо ще е свършена работата.

— Добре — рече Пъг. — Магнус, ако обичаш, върни ни на острова, а Джим откарай в Крондор.

Докато се готвеха за прехвърляне на Острова на чародея, Амиранта подхвърли:

— Чудя се как ли се справят онзи елф, дето си пада по демони, и брат му.

6. ОЦЕЛЕЛИ

Демоните започнаха атака.

Гуламендис дръпна назад ръка, присвил вежди съсредоточено, и хвърли поглед към брат си. Ларомендис беше изфабрикувал илюзия за боен демон, целият от нокти, зъби, мускули като желязо и кожа, наподобяваща драконови люспи. Като пренебрегнаха далеч по-малко опасните таределски магьосници, трите демона се нахвърлиха върху най-очевидната заплаха. Тяхната логика бе проста: първо се премахва най-опасният противник, после насочваш вниманието си към следващия в йерархията. Логиката не бе силната страна на повечето демони, най-често от тях се очакваше да открият жертвата и да я погнат към мястото, където дебнеха в засада техните демонски капитани. Всичко, което виждаха сега, бе непознат, враждебен на вид демон, който не беше от техния клан, и те дори за миг не се замислиха колко странна е ситуацията.

Докато вярваха в илюзията, създадена от Лорамендис, те жадуваха единствено да се нахвърлят върху противника и да го разкъсат. От горчив опит Гуламендис обаче знаеше, че фантомът ще се задържи само няколко секунди, преди истинските демони да разпознаят с какво си имат работа. Ларомендис никога досега не бе подушвал демон, нито бе усещал магичната му аура и затова тези съставки липсваха в илюзията; и веднага щом демоните усетеха измамата, двамата магьосници щяха да са следващата им цел.

Гуламендис бе вдигнал пръчицата в готовност. Пръчицата беше истинско съкровище: бе придобита чрез измама и подкуп и бе част от резервите, които елфите бяха докарали от Андкардия в Е'бар, града, построен на древната планета, наричана Роден дом.

Пръчицата бе единственото средство, благодарение на което братята бяха оцелели през последните няколко дни, вероятно за огромно неудоволствие на лорд-регента и членовете на Събора, които биха предпочели да ги видят мъртви. Само Тандареи, новият маг-учен

на таределите, бе благоразположен към Укротителя на демони и магьосника, но той не беше достатъчно силен, за да попречи да бъдат пратени на Разпределителен свят.

Бяха заели относително отбранителна позиция — в една задънена уличка сред изоставени фамилни къщи. За да се възползват по-добре от тесния проход, бяха заложили поредица предупредителни заклинания. Така поне си осигуриха известно време, за да могат да си починат. Заповедта им бе да останат тук, докато бъдат повикани обратно на Мидкемия, ала и двамата знаеха, че това едва ли ще стане, и затова бяха избрали скривалище, където да отблъскват атаките на демоните, ако те случайно ги открият.

Тримата, които в момента се биеха с фантома на Ларомендис, бяха сравнително дребни, от типа, с който братята биха се справили с една ръка, без да отвличат вниманието си от нещо по-важно.

За трети път прибягваха до тази схема: предишните два пъти се оказаха полезен урок за това как да усъвършенстват илюзията и да се подготвят за мига, когато самите те ще встъпят в бой с демоните.

Гуламендис откъсна за миг поглед от битката. Брат му поддържаше илюзията и Укротителят на демони се огледа за някоя неочаквана атака, докато стояха на открито наред уличката.

Мярна нещо зад трите демона, близо до входа към малката улица. Надяваше се, че там може да са се спотаили други елфи, в очакване да чуят зова, на който той и брат му почти не се надяваха.

Разпределителен свят бе мястото, където се събираха порталите — същите, които хората наричаха разломи между световите. В древни времена, по причини, които сега можеха да бъдат оценени само като връх на предвидливостта, лорд-регентът бе наредил на всеки свят да има само по един портал, който да осигурява достъп до тази планета. На нея живееха не повече от хиляда елфи, колкото да се грижат за поддържането на порталите.

Порталът за Андкардия бе затворен много отдавна. В момента на Разпределителен свят функционираше само един портал за света Локре-Амар, а оттам обратно за Е'бар. След като се затвореше и този портал, всякакъв достъп за демоните до Мидкемия щеше да бъде преустановен — поне през порталите, за които знаеха таределите. И ако братята не успеяха да задържат демоните, които върлуваха из този

свят, и да им попречат да достигнат последния разлом, двамата щяха да останат тук завинаги в компанията на жадни за кръв същества.

Ала Гуламендис познаваше достатъчно добре демоните, за да прецени, че срещу тях са изправени твърде много, за да могат да оцелеят.

В този момент фантомът се разпадна и Гуламендис протегна пръчицата. Сфера от сребриста светлина с розови нишки излетя от върха ѝ, полетя към демоните и веднага щом докосна телата им те се разтрепериха, паднаха в краката на Ларомендис и се загърчиха.

Братята знаеха, че трябва да действат бързо.

В началото използваша срещу демоните само пръчицата, но тъй като чудовищата се възстановяваха бързо, се налагаше да им режат гърлата. Гуламендис, който предпочиташе магичните способности, въздъхна, примирен с мисълта, че засега това е най-подходящият метод. Демоничната субстанция щеше да се върне обратно в тяхното царство, но доколкото знаеха, порталът за демонското царство бе затворен и по времето, когато тези тримата се преродяха, двамата братя вече трябваше да са решили проблема с бягството от този свят.

Всичко приключи за броени секунди. Двата високи елфи бяха опръскани целите с демонска кръв, очите им сълзяха от тежката миризма и серните изпарения.

— Е, спечелихме няколко минути — рече Ларомендис.

Брат му кимна.

— Усещам още демони на юг, но няма да дойдат насам. Може би сега е моментът да се погрижим за нашето бягство.

— Накъде? — попита Ларомендис.

И двамата бяха високи, почти седем стъпки, но имаха същи те пропорции като по-дребните елфи. Масивните им плещи се събираха в тесен кръст над яките им бедра. Нито един от двамата не беше воин по призвание или по желание, но и двамата се бяха научили да убиват и бяха придобили голям опит в това изкуство. То бе помогнало на Гуламендис да разбере по-добре слабостите на демоните и той не пропускаше да споделя наученото с брат си.

— Нататък. — Гуламендис посочи на североизток. — Там трябва да има алея, водеща към по-широка улица. И пак там някъде ще е последният портал.

— Мислех, че е в обратната посока. — Ларомендис посочи на северозапад.

Брат му се усмихна.

— Така смятат и всички останали.

— Имаш ли план?

— Винаги имам — отвърна брат му и забърза напред.

Малкият град, дом на елфите пазачи, чиято задача бе да се грижат за порталите, не би трябвало да затруднява ориентирането при нормални условия, но нашествието на Демонския легион едва ли можеше да се определи като „нормални условия“.

Вървяха бързо между сградите, като спираха на всеки ъгъл, за да се уверят, че не ги следят. Имаше един вид дребни демони, които умееха да се крият добре, но изострената чувствителност на Гуламендис към демонично присъствие обикновено му помагаше да ги засече от разстояние.

Стигнаха последния открит участък преди постройката, в която се намираше разпределителният портал, и Ларомендис изруга.

— Прилепи! — И посочи кръжащите в небето десетина летящи демона.

— Не можеш ли да направиш нещо? — попита Гуламендис.

— Ужасно се изморих — оплака се брат му. — Все пак мисля, че ще успея да им отклоня вниманието поне за кратко. Дай ми малко време да се подготвя.

Затвори очи, събра последните си сили и изведнъж в другия край на площада изникна илюзорен образ. Не беше толкова добър, колкото досегашните фантоми, нищо повече от трепкащо очертание между две от къщите, ала и това бе достатъчно да накара едно от летящите чудовища да изпищи и да се стрелне към него. Останалите го последваха и цялото ято се понесе към илюзията.

— Сега! — викна Ларомендис и двамата хукнаха към сградата, която Гуламендис бе посочил, и успяха да влязат.

— Сигурен ли си, че е тук? — попита Ларомендис тихо.

Брат му опря гръб на стената и приклепна и Ларомендис последва примера му.

— Макар че нямам навика да подслушвам, по случайност чух двама портални пазачи да разговарят за последния портал. Намира се в

тази сграда и ще остане отворен, докато всички, които са в градчето, успеят да избягат.

Посочи една врата в дъното и двамата изтощени братя се отправиха нататък. Гуламендис затвори за миг очи, после каза:

— Не.

Брат му знаеше, че това означава, че не долавя демонично присъствие зад вратата.

Гуламендис я отвори и двамата продължиха бавно, тъй като тук липсваше осветлението, което обичайно се монтираше около порталите. В далечината видяха слаба светлина, която се превърна в линия покрай пода. Прекосиха помещението и стигнаха друга затворена врата.

Укротителят на демони спря отново, за да провери дали някой не се спотайва оттатък, после хвана дръжката и бутна масивната врата.

По пода се въргаляха трупове, всичко бе опръскано с толкова много кръв, че дори импрегнираната с магия дървена рамка на портала изглеждаше сякаш е боядисана в червено. Миризмата беше нетърпима.

Порталът бе изключен.

— Хъм, защо ли това не ме изненадва? — рече Гуламендис.

Брат му изпусна дълга, почти отчаяна въздишка и отвърна:

— Мен също. Тези негодници от Събора вероятно са решили, че могат и сами да се справят с проблемите и вече не се нуждаят от нас.

— За да не ги обвиняваме напразно, нека да кажем, че не са положили достатъчно усилия да се уверят, че сме получили сигнала навреме. Ако се съди по това, което виждаме, битката е била кратка и жестока.

Шум отзад ги накара да се извърнат с оголени кинжали, но вместо демон видяха друг елф, облечен с дрехи на портален пазач.

— Ранен съм — простена той; беше стиснал с лявата си ръка дясната.

Ларомендис кимна на брат си да се погрижи за ранения и рече:

— Ще проверя дали не са го проследили. — И изтича обратно по коридора.

— Дай да погледна раната — каза Гуламендис на пазача. Дватамата братя бяха израсли в гранични райони и имаха доста опит с обработка на рани. Тази бе дълбока и дълга. Елфът бе изгубил доста кръв.

Укротителят на демони откъсна парче от туниката на пазача, разпра го по дължина, за да получи импровизиран бинт, и бързо стегна раната в превръзка. Елфът присвиваше очи от болка, но като че ли се поуспокои.

Ларомендис се върна и докладва:

— Няма никой. — Обърна се към пазача. — Виждам, че на теб също не са ти пратили сигнал да се прибиращ.

— Нямах сигнал — отвърна пазачът. — Демоните нахлуха на площадката около разпределителя и някои от нас контраатакуваха, докато други се опитваха да ги изтикат настрана, за да успеят галасмантите да затворят порталите. — Посочи опръсканите с кръв под и стени. — Опитахме се да стигнем дотук и тогава аз и двама мои другари бяхме отрязани. Останалите пазачи и един галасмант се отправиха насам, за да използват този портал. Моите двама спътници загинаха по пътя, но аз оцелях.

— Пое си дъх. — Не вярвах, че ще заваря портала отворен. Но все пак...

— Трябваше да провериш — довърши Ларомендис.

— Трябваше да проверя — повтори пазачът.

— Изглежда, че тези, които са се добрали дотук, също не са успели да използват портала — отбеляза Гуламендис. — Само това е останало от тях.

— Е, поне са си свършили работата — рече пазачът и отново си пое мъчително въздух. — Аз съм Ароша.

Гуламендис представи себе си и брат си и рече:

— Добре поне, че са успели да затворят портала. И че нападението все пак е било преди сигнала. Нищо лично към тях, разбира се.

Пазачът го изглежда малко объркан от думите му, но Ларомендис махна с ръка и добави:

— Не ми обръщай внимание. — Погледна към вратата, водеща в голямото помещение. — Трябва да измислим нещо бързо, преди... — И изглежда многозначително брат си.

— Прилепите и по-дребните демони няма да ни създадат неприятности, освен ако не ги доближим, но по-силните рано или късно ще надушат, че сме тук.

— Разбирате ли от демони? — попита пазачът.

— Имам известни познания — призна неохотно магьосникът.

— Мисля, че ще мога да ги задържа поне за известно време.

— Да знаехме само как се отваря проклетият портал — въздъхна Ларомендис.

— Хрумна ми нещо — рече Гуламендис.

— Какво? — попита брат му.

Гуламендис огледа трупите на пода, посочи един, облечен в роба, и попита:

— Ароша, този ли е галасмантът?

Пазачът се олюля от слабост и Ларомендис му помогна да седне.

— Да. А другите са от моя отряд.

— Не са имали време да избягат.

— Очевидно — рече Ларомендис. — Какво мислиш?

Гуламендис доближи трупа на порталния майстор, изтегли настрани тялото на демона, което бе рухнало отгоре му, после го преобърна. Мъртвият елф стискаше в ръката си жълтеникав камък. Пръстите му се бяха вкопчили толкова силно, че се наложи Гуламендис да ги разтваря един по един. Вдигна пулсиращия камък и рече:

— Не е успял да разруши портала! Само е извадил енергийния кристал. — Посочи пустата ниша, където трябваше да се постави кристалът. — Ако го сложим там, порталът ще се задейства наново и ще можем да се приберем у дома! — Той се наведе, откачи кесията от колана на галасманта и я завърза на своя.

— Нищо няма да се получи — спря го уморено Ароша. — От известно време всеки, който пътува през който и да било портал от този свят, бива убиван в мига, щом го прекрачи.

— Страхотно — промърмори Ларомендис. — Сега какво?

— Ще идем другаде — отвърна Гуламендис след кратко размишление.

— Къде? — попита брат му.

— На Острова на чародея — отвърна Укротителят на демони.

— И как предлагаш да го направим?

— Когато посетих острова — отвърна Гуламендис, — ми показаха един от техните разломи. Барьерите, които го предпазват, служат и като сигнален фар. — Разбираше, че почти е прекрачил

границата на познанията си, и се обърна към пазача. — Разбираш ли нещо от портали?

Раненият елф се усмихна измъчено.

— Достатъчно дълго съм гледал галасмантите да се занимават с тях, за да имам поне известна представа как работят. Но не зная дали бих могъл да открия портал, който не е бил построен от нас.

— Ето какво знам аз — заговори Гуламендис. — Според онзи човек, Пъг, техните разломи имат нещо като афинитет един към друг — ако отвориш някъде един и създадеш втори, той ще показва тенденция да следва първия.

— Ще показва тенденция? — повтори брат му със скептичен тон.

— Ако имаш по-добра идея — тросна се Укротителят на демони, — можеш да я споделиш. — После попита пазача: — Можеш ли да активираш портала?

— Да — отвърна Ароша. — Това е лесната част. По-трудно ще е да се въведе различно направление от това, което е било зададено. Виждал съм да го правят няколко пъти и имам известна представа как става, но само с портали, които вече са затворени. Ако отвори някой от тях от този край... Вероятно се охраняват или по-лошо.

— Какво по-лошо?

— Порталът може да е заровен под скала или да е на дъното на езеро. — Пазачът повдигна рамене, макар че от движението лицето му се изкриви болезнено. — Мога да си представя какво ще стане, ако пристъпя в плътна скала.

— Знаеш ли пътя за Е'бар? — попита Гуламендис.

— Порталът вече беше настроен за новия град — отвърна пазачът, надигна се бавно и продължи: — Но както казах, ако го активираме и пристъпим вътре, ще ни обсипят със стрели, преди да успеем да кажем и думичка.

— А ако променим нещо? — рече Гуламендис.

— Нещо? — повтори брат му.

— Какво? — попита пазачът.

— Да го настроим да се отвори малко отвъд Е'бар. Ако Пъг е прав, новият разлом ще се образува някъде наблизно.

— Колко наблизно? — попита магьосникът.

По-младият брат го изгледа ядосано.

— Съгласен съм, където и да било, само да е на същата планета.

— Стига да не се озовем насред океана или под някоя планина...

— Можеш ли да го направиш? — попита Гуламендис.

Пазачът показа с жест, че ще се нуждае от помощ, за да стигне прибора за управление, и магьосникът го обгърна с ръка през кръста. Ларомендис ги изгледа угрижено и поклати глава. Ако се съдеше по мъчителния начин, по който се придвижваше пазачът, той беше в потешко състояние, отколкото предполагаша. Двамата братя му помогнаха да застане пред пулта.

Върху платформата бяха изписани рунически символи, някои мъждукаха едва забележимо.

— В този уред има магия, която не зависи от енергията на портала — каза пазачът и посочи кристала в ръката на Гуламендис. — Това ще отвори вратата. Дай ми да го погледна, а вие потърсете другия камък. Би трябвало да има още един в галасманта.

— Какво представлява? — попита Ларомендис.

— Трябва да е пурпурен или син.

Ларомендис се върна при трупа на галасманта и след малко донесе пурпурен камък с размери като на жълтия.

— Какъв е този камък?

— Той ще затвори портала, след като преминем. Разломът ще стане неизползваем, освен ако демоните не открият друг път за Е'бар.

— Как действа? — попита Ларомендис.

— Ще извадя жълтия кристал — отвърна с бледа усмивка пазачът — и ще го заменя с този. После е достатъчно да натисна някой от знаците на пулта...

— И какво? — попита Гуламендис.

— И той ще избухне.

Двамата братя го погледнаха втрещени.

— Знаете, че с мен е свършено — продължи пазачът. — Едва се държа на краката си. Вие по-добре вървете, инак няма да успее да затвори портала след вас. Успех.

Ларомендис понечи да каже нещо, но не успя да намери думи и просто кимна.

Пазачът постави жълтия кристал в кухнята, издълбана в основата на пулта, и камъкът запулсира с по-ярка светлина. Ароша натисна няколко символа и задържа ръка над последния.

— Въведох нужните символи — каза и се олюля, но успя да се задържи за ръба на пулта. — Изберете, който искате от знаците, с изключение на този.

Без да се колебае, Гуламендис се пресегна, избра един случаен знак и го натисна. Чу се тихо бръмчене, което започна да се усилва, сякаш налягането в стаята се повишаваше, после отекна глухо тропване. В рамката на портала се появи сивкаво петно, като трептящо по краищата пусто пространство.

— Вървете, бързо — подкани ги пазачът и след като се подвоумиха само за миг, братята пристъпиха вътре. Неминуема смърт щеше да е наградата им, ако бяха останали, така че нямаше никакво значение дали и от другата страна на портала ги чака гибел. Имаха, макар и минимален шанс за оцеляване и затова бяха готови да рискуват.

Озоваха се под вода. За миг и двамата изпитаха объркване и прибягнаха до волята си, за да не вдъхват рефлексивно в дробовете си вода. Освен това беше тъмно.

Докато се бореше с нарастващата паника, Ларомендис осъзна, че не са твърде дълбоко. Можеше да го прецени по натиска на водата и благодарение на опита си от гмуркане за миди на младини. Изпусна малко въздух и усети мехурчетата да пълзят нагоре покрай лицето му. Сграбчи брат си за ръката, дръпна го и двамата заплуваха трескаво към повърхността.

Бяха само на десетина стъпки под водата, а се чувстваха сякаш са на сто. След миг и двамата изскочиха отгоре, поеха си шумно въздух и изплюха нагълтаната морска вода.

— Още... сме... живи — успя да произнесе Гуламендис.

Брат му се огледа и отвърна:

— Да. Още. Само че нямам представа къде сме.

— Това не е Родният дом — рече Гуламендис.

— Откъде знаеш?

— Демони. Усещам ги.

— Колко са?

— Много.

От гледна точка на седящ в лодка моряк вълните нямаше да са големи, ала за двамата плувци бе трудно да се ориентират, освен когато се озоваваха на гребена на някоя.

— Светлини! — извика Ларомендис.

— Къде? — попита брат му, докато се люшкаха надолу и сетне отново изплуваха нагоре.

— Натам — отвърна Ларомендис.

— Не виждам нищо. Тъмно е като в пещера.

— Прав си. — Едва успяваше да различи лицето на брат си. Но все пак беше леко осветено и Гуламендис се огледа да потърси източника на светлината.

Самотна луна плуваше в нощното небе, полумесец, закрит от бледа пелена.

— Пада мъгла.

— В такъв случай най-добре да се насочим към светлините, преди да са се скрили — предложи Гуламендис. — Води.

Братята не се отличаваха с особена физическа сила, но расата им притежаваше по-голяма мощ и издръжливост от тази на хората и дори на примитивните елфи на родната планета. И двамата бяха живели години наред на брега на океана и плуваха добре. И сега се наложи да разчитат на всичките си натрупани умения, за да оцелеят.

— Слушай — рече Гуламендис и спря.

— Какво?

— Чувам прибой.

— Добре. Вече почти не си чувствам тялото. Надявах се, че тези светлини са на сушата, а не на преминаващ кораб.

Без да кажат нищо повече, заплуваха към шума от прибой.

След няколко минути излязоха изтощени на сушата. Брегът бе широк и нисък и те изпитаха облекчение, че поне е това са извадили късмет. Внезапен сблъсък със скали щеше да сложи злощастен край на бягството им.

— Къде се намираме според теб? — попита Ларомендис.

— Нямам представа, но с малко късмет може би ще разберем. Дори този свят вече да е завладян от Демонския легион, надявам се да намерим друг начин да се върнем у дома.

— Още като дете винаги гледаше позитивно на живота. Странно е, че това те доведе дотам да прекарваш времето си в тъмни пещери.

Брат му се опита да се разсмее, но нямаше сили дори за това.

— Виж там! — извика и посочи една светлинка на хълма над тях, преди отново да бъде закрита от мъглата.

— Предполагам, че са факли — прошепна Ларомендис.

— Без повече приказки двамата се заизкачваха мълчаливо и безшумно по склона. Подобно на всички свои сънародници притежаваха добро нощно зрение, но все пак се нуждаеха от известна светлина, за да се ориентират, и сребрилата луна им я осигуряваше. Земята под краката им бе забулена от гъста мъгла и докато пристъпваха нагоре по тясната пътека, те внимаваха да избягват щръкналите камъни.

— Има доста демони наоколо — прошепна по някое време Гуламендис.

— Трябва да се отдалечим от брега — отвърна също шепнешком брат му. Ако наистина има демони, ще е добре да си намерим някое скривалище, докато преценим какво да правим нататък. Ти нали каза, че някои от прилепите могат да виждат в тъмното.

— Благодаря, че ми припомни — промърмори Укротителят на демони. — Но не всички и за щастие никой от тях не може да лети в мъгла, тъй като лесно ще се удари в нещо.

Докато се изкачваха, мъглата започна да се разсейва и след няколко минути се озоваха над нея. Небето от другата страна бе озарено от светлина и те инстинктивно прилекнаха, за да не ги забележат, ако наблизко има постове.

Погледнаха назад и едва различиха пътеката, по която се бяха изкатерили и която сега бе скрита под гъст слой мъгла. Влажният въздух откъм морето се задържаше от склона и мъглата бе непрогледна, но вероятно след изгрев-слънце щеше да се разсее.

Наоколо нямаше и следа от друго същество и те продължиха да се изкачват, като се бореха с изтощението си. Никой от двамата нямаше сила да се бие или да побегне, ако се наложеше. А и къде да бягат?

Малко след това стигнаха ръба и излязоха на равно плато. Въпреки че тук нямаше мъгла, светлината все още бе недостатъчна и наоколо се виждаха само тъмни очертания, а в далечината — слабо сияние.

— Демони? — попита тихо Ларомендис.

— Не по-близо от одева.

— Предлагам да седнем тук и да изчакаме да се съмне.

Гуламендис седна и протегна уморено краката. След миг обаче се изправи решително и отсече:

— Не!

— Какво не? — попита брат му.

— Ти почивай. Аз ще остана на пост.

— Защо? — попита Ларомендис, макар че нямаше никакви сили да спори.

— Последните три дни трябваше да се занимаваш със създаването на илюзии, докато аз само сочех с пръчката насам-натам. И двамата знаем, че аз не мога да укротявам демони, когато капитаните, или господарите им са наблизо, а дори и да подчиня един на волята си, останалите ще се нахвърлят върху нас. Ти имаш повече нужда от почивка, защото не се знае какво ни чака на заранта. Аз ще поспя след изгрев-слънце, ако си намерим подходящо скривалище.

— Нямах представа кога ще е това. Може слънцето да е залязло само преди час.

— Няма значение колко е дълга нощта на този свят. Ти спи, а аз ще те пазя.

Изгубил желанието да спори, Ларомендис легна и положи глава на ръката си. Не за пръв път му се налагаше да спи на твърда земя и той се отпусна на нея сякаш е мек дюшек.

Гуламендис, който бе не по-малко уморен от брат си, трябваше да полага усилия, за да остане буден. Мисълта, че наблизо може да има демони, му помагаше до известна степен да не затваря очи.

Изминаха часове. Укротителят на демони потрепваше леко, докато тялото му губеше топлина, а мокрите дрехи изсъхваха. Чудеше се как ли брат му бе успял да заспи тъй бързо и безметежно, а после се разсмя — ако имаше възможност, и той вече щеше да похърква сладко на земята.

Огледа нощното небе. Не знаеше много за съзвездията на различните светове, никога не бе изпитвал интерес към тези неща, така че не се надяваше и сега да се ориентира по тях за местонахождението им.

Докато обикаляше наоколо тихо, за да не събуди брат си и да се стопли, неусетно се замисли за странната поредица случки, довела ги

на този неизвестен свят, и как двамата постепенно се бяха сближили покрай всичко това.

Като деца споделяха общ интерес към всякакви магични неща и след като бяха посветени в Кръга на светлината, продължиха да напредват заедно в обучението си, но след разпускането на Кръга от Събора заради слуховете, че се готвел да премахне някой от повлиятелните му членове, бяха разделени дълги години.

По-късно откриха, че на няколко пъти пътищата им са можели да се кръстосат. Близко година бяха живели на противоположните краища на един и същи остров, ала докато Гуламендис бе обитавал една пещера в хълмовете, Ларомендис живееше в малко градче, прикривайки се под друга самоличност, тъй като тогава членовете на Кръга все още бяха подложени на гонения.

Едва след нашествието на Демонския легион преследването на оцелелите членове на Кръга бе прекратено. Гуламендис бе сигурен, че има и такива, които продължават да се крият, но повечето отвърнаха на призива на сънародниците си и се прибраха на Андкардия, където регентският Събор им даде амнистия.

Амнистия за всички, освен за Укротителите на демони. Съдбата бе пощадила Гуламендис, защото само няколко дни преди Ларомендис да пристигне в двора на регента брат му се бе съгласил да се отправи „доброволно“ на мисия, за да търси убежище, в случай че таределите бъдат нападнати в собствената им столица. Заради него Гуламендис бе затворен в клетка, но поне запазен жив. Повечето Укротители на демони не извадиха подобен късмет.

Небето взе да просветлява и черните силуети да придобиват поясна форма. Укротителят на демони почака, докато не започна да различава дървета, между които можеха да се прикриват, и събуди брат си.

Ларомендис се пробуди веднага, но нямаше съмнение, че все още е много изморен. Огледа се мълчаливо и кимна. Без повече коментари двамата тръгнаха към гората.

Дърветата бяха ниски и с малко листа. Храсталаците, през които се прокрадваха, шумоляха и това забавяше напредването им.

Най-сетне стигнаха полянка със скална издатина в единия край. Надзърнаха иззад ръба и Гуламендис прошепна:

— Милостиви предци!

Докъдето стигаше поглед, блещукаха огънове, подредени в прави редици, както се устройват военните лагери. Между огньовете се виждаха налягали фигури. Укротителят на демони дръпна брат си за ръката.

Оттеглиха се назад и се прикриха между дърветата. Това бяха светлините, които бяха забелязали през нощта — не от един огън, а от стотици далечни огънове.

— Това е Легионът — прошепна Гуламендис.

— Къде ли се намираме? — попита Ларомендис, ала в същия миг осъзна, че въпросът му е глупав, защото нямаше как брат му да знае повече от него.

Спогледаха се. И двамата си мислеха едно и също — това беше някой от световите, които Демонският легион използваше за плацдарм. Демоните долу бяха армия, добре въоръжена и отдъхваща преди поредната атака. Скоро легионът щеше отново да потегли на път.

— Във всичко това има поне едно хубаво нещо — рече накрая Гуламендис.

— Сериозно? — отвърна брат му и почти се облеци от изненада.

— Щом са тук и вероятно се готвят да нападнат Родния свят, значи разполагат с начин да стигнат там.

— Демонски портал?

— Именно. Остава само да го намерим и да го използваме.

7. КВЕГ

Зазвучаха фанфари.

Джеймс Дашър Джеймисън — Трепалото, барон от двора на принца, специален емисар на Островното кралство, при случай дипломат и шпионин на постоянна практика, се обърна към спътниците си — Пъг, Магнус и Амиранта, облечени като книжници, със светлокафяви роби и сандали — и каза:

— Още веднъж.

Пъг се усмихна, но Магнус и Амиранта изглеждаха ядосани.

— Още веднъж — повтори Джим. — Тези отговори трябва да са първото, което ви идва наум, когато ви зададат неочаквани въпроси.

Пъг погледна сина си, сетне чародея и каза:

— Аз съм Ричард, историк от кралския двор в Риланон. Живея там от години. — Бе прекарал достатъчно дълго време в столицата, за да може с лекота да говори за хубостите ѝ, а тамошният политически живот бе постоянна тема на разговор между четиримата, докато плаваха от Крондор за Квег.

— Аз съм неговият първи ученик Мартин — заговори Магнус. — Наскоро пристигнах в столицата и все още ми е трудно да привикна. — За разлика от баща си, Магнус бе прекарал сравнително малко време в Риланон, затова бяха подбрали за него друга легенда. — Произхождам от Ябон — добави той. Познаваше добре този район.

Бащата и синът погледнаха към Амиранта, който издекламира:

— Аз съм Амиранта, книжник от далечния град Махарта. Имам кралско поръчение от махараджата на Мубоя, подписано от генерал Каспар, първи министър на махараджата, с което съм пратен тук да събера сведения за народите на Триагия и да се запозная с историческите сведения по този въпрос.

— Опитай се да изглеждаш малко по-ентузиазирани — посъветва го Джим.

— Не трябва ли вече да се качваме на палубата? — попита Магнус.

Джим се усмихна.

— Според квеганския протокол трябва да ги накараме да чакат поне пет минути, още по-добре — десет. Квеганците са странни хора: те ценят високо самовъзвеличаването, до степен да смятат имперския кешийски двор за „дегенерирал“, и виждат в свое лице истинските наследници на всички великолепни имперски традиции. Биха изглеждали доста глупаво, ако не беше този неприятно голям флот, с който кръстосват непрестанно из Горчиво море. Това им печели уважението, което инак не заслужават. Позиция, която ги превръща в нещо като балансър на силите в региона и им осигурява мир със съседите, но ако възникне причина Свободните градове, Кеш и Кралството да се обединят, с радост ще ги натикаме в морето. — Последните думи произнесе почти весело.

— И тогава ще избухне нова война за това кой да контролира острова — подхвърли намръщено Амиранта.

— О, не бих имал нищо против Пъг и приятелчетата му просто да го потопят. — Погледна магьосника. — Можете да го направите, нали?

Пъг поклати глава и предпочете да не отговаря.

— Имайте предвид, че не разполагаме с много време. Имперският архиватор ще е на наше разположение, но само за три дни. Трябва да откриете това, заради което сме тук, за два, защото ако ще се прокрадвам вътре и ще крада нещо, ми трябва време, за да подготвя операцията. — Джим въздъхна. — Може да не изпитвам угризения от това, че ще обирам квеганци, но не бих искал точно сега да предизвикам война, още повече, когато сме на ръба на друга, много по-свирепа. Квеганците по природа са подозрителен народ и сигурно ще ви следят изкъсо, затова не забравяйте, че ви наблюдават, бъдете нащрек дори когато изглежда, сякаш сте сами. Напуснем ли тази каюта, всеки от нас ще играе ролята си на благородник или книжник. Ако имате въпроси, сега е моментът.

Никой не заговори: бяха преговаряли ролите си седем дни, докато плаваха от Крондор за Квег.

— В такъв случай — каза Джим и се надигна, — мисля, че накарахме квеганските благородници да чакат достатъчно дълго под

горещото слънце. Да излезем и да се постареем да действваме дипломатично.

Пъг и двамата му спътници последваха Джим на палубата, където моряците на „Кралски делфин“ вече пристягаха въжетата. Дълъг мостик бе спуснат от долната палуба и Джим спря в драматичен жест в горния му край, преди да тръгне към кея.

Пъг не бе посещавал Квег близо век и се изненада от това колко малко се е променил.

Град Квег, столица на островната страна, носеща същото име, се състоеше от два града. Пред тях се простираха пристанищните съоръжения, бедняшкият квартал и голям брой дребни манифактурни предприятия — сушилни, кожарски фабрички, кланици, рибни пазари и ковачници. Въздухът бе изпълнен с тежката миризма на дим и сажди, глъчката бе почти оглушителна.

Улиците гъмжаха от работници, продавачи и търговци на риба. Нямахше много пътешественици — Квег не се смяташе за особено гостоприемна страна.

Горният град се издигаше по хълмовете над залива и над него доминираше императорският дворец, който блестеше ярко на слънцето, тъй като фасадата му бе от бял мрамор. В ясни дни това сияние можеше да се види далеч навътре в морето. Според Пъг обаче дворецът бе един от най-типичните примери за прахосничество и безвкусие в цяла Мидкемия.

На кея ги очакваше делегация от квегански официални представители. Нито един от тях не изглеждаше особено доволен от това задължение, но всички бяха изписали на лицата си широки усмивки и тази престорена добронамереност само подсилваше атмосферата на стаена неприязън. Носеха традиционни бели тоги, украсени с разноцветни ленти, които се спускаха от едното рамо. Тези с червените ленти бяха градски чиновници, докато със златистите представляваха самия император. Тъй като само един от тях имаше златна лента, Джим се насочи към него.

— Аз съм барон Джеймс от кралския двор в Риланон, а това са мои спътници.

— Аз съм лорд Меридиус — отвърна чиновникът, — канцлер на имперските архиви, и имам честа да ви посрещна с добре дошли. — Беше кръглолик, с широки плещи и яки мускули под пласта тлъстина.

Джим пое протегнатата му ръка и рече:

— Благодаря на Негово императорско величество за любезното съгласие да ни разреши достъпа до вашите архиви. Особено в светлината на кратките срокове, в които бе изпратена нашата молба.

— Наистина е необичайно — съгласи се канцлерът, — но Негово императорско величество се стреми да поддържа хармонични връзки с нашите съседи, а услугата, която поискахте, не го затрудняваше с нищо.

Джим се обърна и даде знак на тримата си спътници и ги представи. Пъг, Магнус и Амиранта се постараха да се поклонят с нужната почителност и същевременно да запазят достолепен вид.

— Разпоредих се за носилки, които да ви откарат в двореца — каза канцлерът.

Минаха покрай строената в две редици почетна квеганска рота и под тържествените звуци на фанфарите, които бяха чули при пристигането на кораба. Войниците стояха неподвижно под палещите лъчи на слънцето и чакаха да им заповядат да се върнат в казармата.

Канцлерът покани Джим да се настани в първата носилка. Пъг сподели втората с Амиранта, третата остана за Магнус.

Носачите бяха мускулести млади мъже, облечени с типичните за тяхната професия ленени поли и кожени сандали с дебели подметки. Телата им лъщяха от благовонните масла, с които бяха намазани, за да не дразнят пътниците с миризмата си. Двама войници забързаха напред, за да разчистват пътя на процесията.

— Значи това било Квег — тихо каза Амиранта, стараяше се да говори с привидно безразличие.

Пъг се усмихна и кимна. Бе сигурен, както и Амиранта, че най-вероятно поне един от носачите ги подслушва и със сигурност е квегански агент.

— Да — отвърна Пъг. — Господарят ти знае ли много за това място?

— Не много — отвърна Амиранта, който не забравяше, че се представя за пратеник на махараджата на Мубоя. — Една от задачите ми е да науча колкото се може повече за съседите ни, както и да изуча вашия народ. Навремето Квег е бил част от Велики Кеш, нали?

— Да — отвърна Пъг. Предполагаше, че подслушващият ги квегански агент няма да обърне особено внимание на този малък урок

по история. — Но след Кешийската конфедерация, голямо въстание, обхванало почти всички провинции, Велики Кеш бил принуден да извика легионите си от север. Тогава са били изоставени всички земи на запад и на юг от Ябон. Възможност Кралството да прояви инициатива, разширявайки териториите на Ябон, но бившите кешийски градове по крайбрежието на Горчиво море отхвърлили нашествието и създали Свободните градове. Квег се намирал в уникална позиция: тук бил разположен гарнизон и голям флот, но докато легионът бил изтеглен, флотът отказал да напусне, защото семействата им живеели в града. Кеш имал проблеми с войната на юг и по времето, когато смазали напълно бунта на Конфедерацията, Квег вече бил прокламирал независимост и държал под свой контрол Горчиво море. — Спря за миг, преди да продължи: — Хората, живеещи тук, идват от една сравнително малка провинция на Империята, нарича се Итиак. — Пъг знаеше, че всъщност името на провинцията е Итаниак, но искаше да провери дали агентът, който ги подслушва, разбира нещо от история. — Имам намерение да се запозная с някои от документите от тази епоха и преди нея, тъй като нашата история, имам предвид на Кралството, е пълна с бели петна и противоречия. Връзките ни с Квег невинаги са били толкова добри, колкото би трябвало, и в резултат от това сред хората от Островното кралство са заседнали погрешни настроения. Ще се радвам, ако успея да поправа тези пропуски.

— За мен всичко това е ново — отвърна Амиранта, който също бе влязъл в ролята си. — Каквото и да узная, ще е от полза за докладите ми. Може би моят господар ще пожелае да прати тук търговска делегация. Казваш, че квеганците са добри корабостроители?

— Сред най-добрите — отвърна Пъг, който осъзнаваше, че това е само част от истината. Квеганците строяха страховити бойни галери, но тези съдове можеха да плават само в крайбрежни води и не бяха предназначени за повече от двудневно плаване. Не бяха в състояние да прекосят Безкрайното море на запад от Проливите на мрака и да достигнат Новиндус. Въпреки това една малка похвала щеше да погали приятно слуха на онези, които ги подслушваха.

Продължиха да разговарят на общи теми, докато разглеждаха града, през който минаваха. Постепенно доковете, съмнителните

кръчми и сергиите започнаха да отстъпват място на широки улици, на които се помещаваха далеч по-проспериращи предприятия; много от сградите бяха на по няколко етажа, като отдолу се намираха занаятчийниците, а отгоре бяха настанени семействата на притежателите им. Зад тях започваше зеленият пояс на градския парк, очертаващ границата между долната и горната част на града. Тук на хълмовете бяха вдигнати красиви къщи с градини и фонтани, заобиколени от високи огради с яки порти. Повечето се охраняваха от войници, издокарани в ушити по поръчка на господарите им униформи, които си съперничеха с тези на съседите им по блясък и великолепие. В контраст с имперските войници, пратени да ги посрещнат на кея, тези лични стражи носеха излъскани до блясък метални нагръдници и шлемове, някои украсени с пера и дори с конски опашки. Войниците изглеждаха достатъчно заплашително, за да прогонят улични апаши, но един поглед на Пъг към Америанта му бе достатъчен да разбере какво мисли чародеят за техните бойни умения.

Продължиха да се изкачват и стигнаха имперския квартал — сградите, заобикалящи двореца и канцеларията на императора. Тук къщите и вилите бяха притежание на имперски служители и всички бяха облицовани с бял мрамор.

— Преди векове тази част от града е била като останалата, къщите са били от камък и дърво, но след време един от императорите — в момента не мога да си спомня името му — решил да промени изгледа на този квартал, като го разкраси. Наредил да докарат масивни мраморни блокове от една кариера на юг. С течение на времето целият квартал бил преобразен така, че да е в унисон с двореца. — Погледна Америанта многозначително, за да разбере, че това, което ще каже, е специално заради подслушващия ги агент. — Говори се, че Родрик Четвърти, известен като Лудия крал, толкова завидял на тази хубост, че наредил Риланон също да бъде облицован с бял камък, но тъй като не могли да доставят отникъде бял мрамор, бил принуден да се примири с по-семпла подборка от цветове. — Пъг знаеше, че в действителност всичко е било наопаки. Имперският дворец бе облицован с бял мрамор едва след като бе започнало разкрасяването на Риланон — задача, довършена от наследника на Родрик крал Луам; император Джумилис от Квег бе разпоредил да бъде разкрасен и имперският квартал и единствената причина да се ограничи само с него била, че кариерата се

изтощила и малкото останал мрамор бил запазен за ремонти, в случай че времето или други случки нанесат щети по двореца.

Пъг се отпусна замислено назад; спомняше си срещата си с крал Родрик при първото си посещение в Риланон и това донякъде възвърна мрачното му настроение, което бе успявал да потиска, докато беше в компанията на Джим и Амиранта. Макар и по природа малко объркан, Родрик бе добър човек, изгубил здрав разсъдък заради болест, която никой не успя да излекува, но все пак бе проявил проблясък на разум в края на управлението си, като бе предал властта на своя братовчед Луам, с което бе спасил народа от кървава гражданска война, последвала дванайсетте години несекваща борба с цураните.

Подобни спомени неизменно го навеждаха на мисли за всички хора, с които се бе разделил през годините: неговия стар учител Кълган, Мийчъм, приятел на Кълган, отец Тъли — един от първите му и най-мъдри наставници. Принцеса Карлайн, в която навремето вярваше, че е влюбен, и Лаури, един от най-близките му приятели, който по-късно се бе оженил за принцесата. Лаури бе умрял твърде млад, оставяйки Карлайн вдовица за дълго. Лорд Боррик... Той въздъхна и Амиранта го погледна въпросително. Пъг вдигна ръка, за да покаже, че не е нещо важно, но сърцето му се бе свило. Беше изгубил Катала, своята първа любов и първа съпруга, която се разболя от нещо, неизцеримо от никаква магия. Първите му две деца, Уилям и Гамина, бяха загинали във войната с армията на Изумрудената кралица. А сега Миранда и най-малкият му син Калев също го бяха напуснали.

Опита се да прогони безрадостните мисли и се укори, че бе допуснал да го завладее лошо настроение. От деня, в който бе сключил своя договор с боговете, знаеше, че такава ще е неговата съдба, ала въпреки това негодуваше срещу нея.

Най-сетне стигнаха входа на двореца, което донякъде помогна на Пъг да забрави мрачните преживявания. Вдигна глава и видя, че Амиранта го изучава внимателно.

Тримата „книжници“ слязоха от носилките и ги отведоха в отредените им покои, а Джим бе ескортиран в двора на императора. Като част от неговата официална „делегация“ те биха могли да го придружат, ако Джим бе настоял, но Пъг вече бе решил, че имат друга работа, която биха могли да свършат дори в помещенията, където със сигурност щяха да са под наблюдение.

Веднага щом останаха сами, той кимна на Магнус да се настани в едно кресло в ъгъла и се обърна към Амиранта:

— Квеганците са наистина много гостоприемен народ.

Амиранта се оглеждаше. Разполагаха с просторно преддверие, в което имаше две срещуположни врати, а в дъното сияеше голям прозорец.

— Каква красива гледка — подхвърли Амиранта, докато отиваше при прозореца.

Пъг го последва и каза:

— Да.

Двамата заразглеждаха градината на двореца под тях. В средата ѝ имаше голям басейн, в който плуваха и се разхлаждаха няколко души.

Амиранта повдигна учудено вежди, когато забеляза, че къпещите се са съвсем голи.

— Такъв ли е обичаят тук?

— Квеганците са кешийци по наследство — отвърна Пъг. — Велики Кеш е известен с горещия си климат. Отношението им към облеклото доста се различава от това на жителите на Кралството. Ние сме хора, привикнали към студен климат, и се стараем да се обличаме подобаващо.

— Ясно — рече Амиранта. — Какво пък, не мога да ги съдя. Просто ми стана... интересно.

— Само гледай да не се увличаш — подсмихна се Пъг.

— Стига библиотекарките да не са красавици, Ричард — отвърна Амиранта, като използва фалшивото име на Пъг, — мисля, че ще устоя.

Пъг се засмя, но очите му продължаваха да изследват всеки сантиметър от стаята. Предполагаха, че ще ги следят, но нямаха представа докъде може да се простира наблюдението. Можеше да е само пост, настанен в съседна тайна стаичка и долепил ухо до таен отвор или до скрита тръба, замаскирана зад някой гоблен или растение. А можеше и да е някое сложно заклинание — възможност, над която в момента работеше Магнус.

Пъг погледна сина си, който отвори очи и поклати еднократно глава — засега не бе установил наличие на магия.

— Ще ида да полегна за малко — заяви Магнус, стана и тръгна към една от вратите.

Пъг кимна и се отправи към другата врата. В стаята зад нея имаше гардероб и легло до прозореца, през който се виждаше градината, и друг прозорец, вероятно към още стаи за гости. Пъг не забеляза никакво движение зад отсрещния прозорец и предположи, че стаята е празна.

Затвори прозореца, изтегна се на леглото и се помъчи да се съсредоточи.

След смъртта на Миранда и Калев всеки подобен опит неизменно бе придружен от мрачни мисли. Беше водил много битки през живота си, в една от тях бе изгубил Накор, но смъртта на жена му и сина му сякаш го беше прекършила.

От друга страна, чакаше го много работа и трябваше час по-скоро да се измъкне от спиралата на самосъжалението и гнева срещу боговете, които го бяха оковали със своята сделка. Напомни си за пореден път, че би могъл да напусне този живот след двубоя с Джакан, демона, преобразил се в Изумрудената кралица, но бе избрал да се върне и да продължи борбата. Цената, която трябваше да плати обаче, бе да гледа как всички негови близки умират.

Надигна се. Нещо човъркаше периферията на съзнанието му.

Стана, отиде до вратата на Амиранта, почука и щом чародейт отговори, влезе с пръст на устните, после го повика и отиде при вратата на Магнус. Отново почука съвсем леко и когато синът му се появи на прага, описа кръг с ръка. Магнус кимна и ги покани да влязат.

Разположи ги така, че да са близо до него, затвори очи за миг, сетне каза:

— Спуснах завесата. Заклинанието е съвсем слабо, за да не предизвика съмнения, ако ни наблюдават.

— Следят ни с магия, така ли? — попита Амиранта.

— Синът ми притежава умения, които дори аз нямам — отвърна Пъг. — Както ти усещаш демони, така той може да долови всеки опит за използване на магия, дори до степен да разбере предназначението ѝ и да я неутрализира. — Погледна сина си и в очите му се четеше гордост. — Това е много рядка дарба.

— Използват най-обикновено заклинание за подслушване, което лесно се обезсилва. Но колкото по-дълго говорим за книгите, които ще изучаваме утре, толкова по-вероятно е някой да засече моето контразаклинание. Така че казвай какво има?

— Амиранта — каза Пъг. — Трябва да те попитам нещо. Говорихме толкова много за това какво знаем и какво не знаем за демоните, че пропуснах да уточня един въпрос от самото начало. Обсъждахме какво се е случило с Маарг на Шила, но така и не се върнахме към нещо, към което ти прояви интерес. Беше изненадан, че демонският капитан е овладял тялото на Изумрудената кралица, нали?

— Обладаването от демони е рядко явление — отвърна Амиранта, говореше тихо и бързо. — И подобни случаи са ограничени до определен тип същества. Категоризирам ги по-скоро като духове или призраци, отколкото като демоните, срещу които се изправяме. Идеята, че могъщ демонски господар, един от великите капитани, или някой с равна на него сила може да притежава подобна способност... — Амиранта сви рамене. — Наистина не си спомням какво съм искал да попитам тогава. По-скоро бях смутен от подобна мисъл.

— Защо? — попита Магнус.

— Защото това не е типично демонско поведение. Като съпоставих нещата, които ми казахте вие и които научих от Гуламендис, започнах да придобивам груба представа за демонското общество, ако то въобще може да бъде наречено така. Или, по-скоро, какво всъщност става в демонското царство. Според нашите представи там цари хаос, ала същевременно има правила и граници. Демоничното обладаване от могъщ, използващ магия демон просто не върви с всичко останало. — Той се огледа малко объркано и продължи: — Това наистина не е тема, която можем да обсъдим накратко, но се радвам, че я повдигна. Ако не намерим книгата, за която дойдохме, ще потърсим всичко, посветено на срещите с демоните. Поне ще получим допълнителна информация.

— Ще поговорим повече по въпроса, когато е безопасно — съгласи се Пъг.

Вечерята, напълно според квеганските традиции, бе разкошна. Четири дълги маси бяха подредени в квадрат, с достатъчно място между тях, за да могат свободно да се движат прислужниците и да разнасят подноси с храна. Всеки от гостите можеше да избира какво да му поднесат, като махне на преминаващия наблизо прислужник. Зад

гърбовете им пък сновяха млади мъже и жени, носещи кани с вино и ейл.

Прислужниците бяха облечени със семпли туники, дълги до коленете и пристегнати на пояса с дебел шнур. Бяха момчета и момичета, никой не изглеждаше по-възрастен от осемнайсет-двайсет години и всичките бяха надарени с необичайна хубост.

Присъстващите благородници бяха все дребни придворни служители. Единствено имперският канцлер имаше по-важен пост, съответстващ на дипломатическия сан на Джим. Всъщност като кралски барон той не би могъл да се надява на толкова тържествено посрещане, особено когато ставаше въпрос за „изследователска“ делегация с малко политическо или военно значение, но квеганците вероятно подозираха, че зад мисията на Джим се крие повече, отколкото им се казва. Личната шпионска мрежа на Джим не беше единствената, оперираща в региона на Горчиво море, и през годините той без съмнение неведнъж се бе сблъсквал с квеганските интереси, както и с тези на кешийците.

До Пъг бе настанена красива жена на средна възраст на име Ливия, за която бяха донесли специално, по-широко и по-удобно кресло. Тя отпрати с жест един слуга с поднос печени плодове и рече:

— Прекалено са сладки. Трябва да призная, че предпочитам по-простата храна.

Носеше традиционна квеганска тога, достатъчно прилепнала, за да очертава примамливите ѝ форми. Имаше красиви черти, тъмнокафяви очи и няколко сиви кичура в черните си коси, които бе спуснала свободно на раменете. Макар да нямаше интерес към флиртуването, Пъг въпреки това я намираще за привлекателна и интригуваща. Тя му се представи като „колега книжник“, архиватор, назначен да им помага на следващия ден. Пъг не се съмняваше, че ще е достатъчно ерудирана в работата си, а също и че е натоварена със задачата да ги следи и да провери какво точно ги интересува в библиотеката. Това, което не знаеше, бе дали тя е архиватор, преструващ се на шпионин, или шпионин, играещ ролята на архиватор.

— Наистина? — попита нехайно Пъг и се пресегна да вземе един захаросан плод от подноса. Отхапа и каза: — Хъм, всъщност е доста вкусно.

— Виждам, че ви е скучно — въздъхна тя. — Не ме бива особено в забавленията. Родителите ми бяха дребни благородници, бедни братовчеди на едни много важни хора. Надявах се да си намеря подходяща партия и затова ме уредиха да работя в двореца.

Пъг не знаеше какво да каже и затова кимна. После попита:

— Харесва ли ви тук?

Тя не изглеждаше особено ентузиасирана от въпроса, но отговори:

— Понякога е интересно. Когато пристигне някой като вас, за да наруши монотонния живот.

Пъг се усмихна, сякаш е бил поласкан. Вече беше сигурен, че е шпионка, пратена да го съблазни и да узнае дали зад тази мисия на барон Джеймс от Крондорския двор не се крие нещо повече. Погледна към мястото, където седеше синът му, и откри, че до него също е настанена жена, млада и доста привлекателна. До Амиранта пък седеше мъж с академични черти и Пъг едва сдържа усмивката си. Беше чувал за повишения интерес на Амиранта към нежния пол, докато Магнус...

Понякога Пъг се безпокоеше за последния си син. Магнус бе преживял ужасно разочарование от една млада жена, когато бе още почти момче, и оттогава избягваше да се сближава с момичета. Пъг знаеше, че не пропуска да плати дан на плътските си желания — в края на краищата той бе наранен, но не и мъртъв, — като посещава от време на време кешийските куртизанки или бордеите в Ролдем, но продължаваше да избягва всякакви сериозни връзки с младите ученички от Острова на чародея, въпреки многобройните възможности. Квеганците биха могли да разчитат на по-голям успех, ако бяха поставили академичния на вид джентълмен до Магнус, а красивата млада жена при Амиранта.

Насочи вниманието си към Ливия и попита:

— Сериозно, наистина ли ви харесва да се ровите из архивите?

Тя повдигна рамене. Беше докоснал нещо и се зачуди доколко е била подготвена за тази среща. Ако беше квегански агент, щеше да има известна представа от работата в библиотеката, но нямаше да е експерт.

— Честно казано, там ми е скучно — отвърна Ливия. — Понякога се натъквам на нещо интересно и така времето преминава

по-приятно. Задачата ми е да се запознавам с отделните произведения и да се грижа да намерят своето място в каталога на архива. — Тя го погледна преценяващо. — Бих могла да ви придружа до вашите покои, ако желаете, за да обсъдим някои езотерични писания в нашия архив. Има доста вълнуващи неща.

Пъг прикри усмивката си и само леко наклони глава, замислен над предложението ѝ.

— Освен ако не предпочитате да останете за оргията?

Пъг повдигна леко вежди. От всички страни в тази част на света бе посещавал Квег най-рядко и бе забравил, че някои от обичаите им се отличават коренно от тези в Кралството или Велики Кеш. Сега вече си даде сметка защо всички прислужници са млади и хубави. Оргията след тържествена вечеря бе обичайна част от посрещането на официалните гости, както и при важни празненства. Не че укоряваше тези хора заради привичките им, просто имаше свои представи за интимните връзки и общуването с личности от противоположния пол.

— Наскоро изгубих любимата си жена — произнесе тихо Пъг, без да се налага да се преструва на натъжен.

Очите на Ливия се разшириха.

— Съжалявам. Неочаквано ли беше?

— Напълно — отвърна Пъг. — Ще мине доста време, преди...

Тя се пресегна и го докосна леко по ръката. Когато заговори отново, гласът ѝ бе ведър и съчувствен:

— Ако мога да ви помогна с нещо, кажете ми.

Пъг неволно се възхити на настойчивостта ѝ.

— Може би някой ден, когато дойда пак. — Той се надигна бавно. — А сега ще ви помоля да ме извините, тъй като смятам да се оттегля.

— Разбира се.

— Надявам се да ви видя отново на заранта.

— До утре.

Магнус и Амиранта забелязаха, че Пъг става, и го погледнаха. Той им кимна лекичко, за да им покаже, че трябва да си тръгнат колкото се може по-скоро. Джим бе погълнат от разговор с някакъв благородник, но Пъг знаеше, че не пропуска нищо от ставащото наоколо.

Когато се прибра в отредените им покои, Пъг завари там вино, сладкиши, ядки и сирене. Отпусна се уморено на дивана пред прозореца. Не беше гладен, а и не бе хапнал много на вечеря, но нямаше нищо против да пийне вино. Взе каната, но спря и затвори очи. Преди години бе научил едно заклинание, което можеше да прочисти виното от всякакви нежелани примеси и отрови. Съмняваше се, че в случая е необходимо, тъй като целта тази вечер бе да го съблазнят, а не да го упоят, но предпазливостта никога не бе излишна.

След няколко минути се появи Амиранта. Още от вратата се разсмя тихо и рече:

— На вас с Магнус се паднаха хубавиците, а на мен пробутаха книжник, който все ме разпитваше за Мубоя!

— Какво пък, изглежда логично — отвърна Пъг. — Хората обичат да говорят за страната си, а квеганците смятат всеки, който не живее на острова им, за потенциален враг.

— Разказах му доста неща — продължи чародеят и се отпусна в едно от креслата. — Някои дори бяха истина.

Пъг не можа да сдържи усмивката си.

Влезе Магнус, който все още имаше малко изненадано изражение.

— Оргия?

— Такъв е местният обичай — отвърна баща му.

— Дали да не се върнем? — предложи ентузиазирано Амиранта.

Бащата и синът го изгледаха с присвити очи, едно от малкото изражения, в които си приличаха. Магнус бе висок и бледен, баща му нисък и мургав, но погледите им бяха еднакви.

След половин час празни приказки решиха да си лягат. Докато се надигаха да се приберат по стаите си, Амиранта подхвърли:

— Чудя се дали Джим е останал?

Пъг се усмихна.

— Той е високопоставен благородник и ще е проява на неуважение към домакините, ако си тръгне по-рано.

Амиранта въздъхна.

— Забелязах, че държи под ръка едно много хубаво слугинче. — Поклати глава. — Ей, какви ли жертви не правят хората в името на своите крале.

Пъг се разсмя, Магнус също.

8. КРЕПОСТ

Сандрина даде сигнал.

Двамата Непреклонни рицари дръпнаха юздите на конете. Тъкмо когато Сандрина се готвеше да напусне Крондор, брат Фарсон бе пристигнал в града и тя го бе уговорила да я придружи. С брат Джалиел се срещнаха в Дърбин, който им бе на път. Новият ѝ ранг ѝ даваше възможност да промени плановете им и да им нареди да тръгнат с нея.

Тя им показа с жест, че трябва да изчакат, а после смуши коня напред.

Беше ги довела при една полуразрушена пустинна крепост, изоставена преди векове от империята Велики Кеш. Нямахше почти нищо, което да наподобява укрепления. Няколко големи камъка, навремето част от стената, самотните основи на порта, полузаровени в пясъка, и стълба, водеща към лабиринт от тунели и складови помещения. Над земята бе останало толкова малко, че всеки пътник би подминал това място, без да си дава сметка, че навремето Империята го е смятала за важен опорен пункт.

Беше разкрила пред двамата рицари само толкова, колкото смяташе за необходимо, докато не стигнат крайната цел на пътуването си. Ръководейки се от документа, оставен ѝ от Крийган, бе поела по един стар търговски път, тръгващ от Дърбин на юг към Джалпур, а после на югозапад към хълмовете. Склоновете на последните постепенно щяха да се издигнат, за да се превърнат в планините Тролски дом, или Тролхоум, но тук все още бяха само невисоки заоблени възвишения. Каквото и да е било някога названието на изоставената крепост, сега обитателите на пустинята я наричаха Гробницата на обезверените. На юг се простираше долина с още по-непривлекателното име Долината на изгубените.

Преди да напусне Крондор, Сандрина бе изучила всички карти на този регион, с които разполагаше Орденът, и на нито една от тях не

откри нито крепостта, нито долината. Беше сигурна, че Крийган не би настоявал да прочете доклада, ако не очакваше да предприеме нещо по въпроса, и най-вече да вземе нещата в свои ръце. В Крондор нямаше друг, освен нея, който би могъл да го направи. Тя знаеше, че Крийган поддържа връзка с Пъг и останалите обитатели на Острова на чародея, но в бързането да отпътува за Риланон, за да заеме поста водач на Ордена, бе забравил да ѝ каже как да се свързва с тях. Сандрина подозираше, че има и други агенти на Конклава, като хората, които ѝ бяха предали съобщенията в Дърбин, но нямаше представа как да установи контакт с тях.

Помнеше младия мъж, който я бе взел от Итра, след като почти не загина при първата си среща с агентите на Демонския легион. Казваше се Зейн, но това бе почти всичко, което ѝ бе известно за него. Нямаше представа къде да го открие. Ядосваше се, че Крийган бе стоварил това бреме на плещите ѝ, но засега се опитваше да не дава воля на притесненията си и да се справя с непосредствените задачи.

Макар Фарсон и Джалиел да бяха хора, на които можеше да се разчита, нито един от тях не бе споменат в списъка на Крийган, така че имаше неща, което не можеше да сподели с тях. Знаеха само, че се нуждае от тях за специална мисия по нареждане на отец-епископа и че е важно всичко да се запази в тайна.

Напуснаха града по изгрев-слънце и се отправиха към пустинята, отначало на изток, а после свиха на юг и описаха полукръг, за да излязат на стария път на керваните. Сандрина не знаеше дали не ги преследват агенти на кешийското разузнаване, но беше сигурна, че са известени за отпътуването на малобройния ѝ отряд. След като не се появяха в обичайния оазис след няколко дни, кешийците щяха да пратят хора да ги потърсят. Но Сандрина се надяваше, че дотогава ще са приключили със задачата си и вече ще са на път за Крондор.

Стигнаха древната крепост малко преди залез-слънце. Докладът за клането, състояло се тук, бе написан преди седмици, но сцената, която завариха, бе все така грозна. Трупове вече бяха оглозгани до кокал от лешоядите, жегата и носещите пясък ветрове. Но по скелетата на бесилките все още висяха тела, сред пепелищата се виждаха обгорени скелети, а сгърчените съсухрени мъртъвци около входа на крепостта бяха набучени от стрели. Стотици хора бяха избити тук.

— Може да се приближите! — извика Сандрина.

Двамата рицари доближиха древната крепост и Джалиел възкликна:

— Богиньо! Що за касапница е това?

Фарсон погледна Сандрина и каза:

— Сержант, с цялото ми уважение към вас, но това е доста необичайно за обикновена мисия, била тя тайна, или не. Не трябва ли да знаем какво всъщност става?

— Ще ви кажа каквото аз знам — отвърна тя. — Има един много опасен и зъл човек, казва се Беласко, който се е обвързал с тъмните сили — тъкмо неговите последователи са виновни за това. — Реши да пропусне факта, че повечето от трупове са на фанатици, приели доброволно ужасяващата си смърт. Подробност, която едва ли щеше да попречи на рицарите да изпълнят дълга си.

— Сержант — рече Фарсон. — Какво все пак се е случило тук?

— Имам съвсем груба представа, но изглежда това е работа на един култ към смъртта, който от известно време действа из околностите.

Двамата рицари се спогледаха. Сандрина знаеше точно какво си мислят. Че култът към смъртта е в приоритетите на последователите на Лимс-Крагма и дори на Сунг, но не и на служителите на Дала.

— Отец-епископът — обясни тя — се безпокои, че отвличат за свои жертви местни жители.

Това не беше лъжа, тъй като навярно Крийган изпитваше подобна загриженост, а и засега бе достатъчно като обяснение. Конклавът на сенките бе сключил съюз с най-важния човек във военния орден на последователите на Дала вероятно защото Пъг нямаше на кого друго да разчита. Навярно имаше още само неколцина с опит с демоните колкото нейния — тя вече бе избила повече, отколкото бе полагащият й се дял.

— Носите ли амулети? — попита Сандрина.

— Срецу какво, сержант? — отвърна с въпрос Джалиел.

— Некромантия, демони — всичко, за което можете да си помислите.

Двамата рицари потупаха пристегнатите на поясите им торбички.

— Добре — рече тя. — Защото не знаем какво може да ни чака долу.

— Къде долу? — попита Фарсон.

Тя посочи на юг.

— Долу, в Долината на изгубените.

Изражението на Фарсон бе достатъчно свидетелство за това колко му се нрави тази идея, но той премълча.

— Ще пренощуваме тук, а призори слизаме долу.

Без повече коментари мъжете скочиха от конете и почнаха да свалят багажа. Изтъркаха животните, а Сандрина напълни торбите им със зоб. Даваха си сметка, че трябва да се върнат след не повече от два дни, инак животните щяха да започнат да гладуват. Нямаше нищо подходящо за паша оттук чак до Дърбин, само голи склонове, обрасли с бодили и странни пустинни растения, които цъфтяха краткотрайно след дъжд и после бързо изсъхваха. Трудно беше да се повярва, че този район е трябвало да се охранява.

Имаше една загадка, на която отец Крийган не бе предложил никакъв възможен отговор — защо в древни времена Кеш е решил да построи крепост тъкмо тук? Тролски дом, както подсказваше и названието, бе място, което човек би трябвало да избягва. Планинските тропи бяха по-умни от братовчедите си от долините, които бяха само малко по-съобразителни от животни, но пустинята сама по себе си бе сигурна преграда срещу тях. Щеше да има известна логика, ако наблизо бе минавал път на кервани, но доколкото Сандрина бе успяла да прецени по старите карти, пътят бе свършвал в долината под тях.

Чудеше се какво ли може да има долу? Ако беше стара златна мина или източник на някакви други природни богатства, разумът диктуваше пътят да продължи на изток и да стигне до град Нар Аяб, а оттам да се насочи към столицата Кеш. Ала, изглежда, пътниците бяха идвали по тези места откъм Дърбин. Може би, предположи тя, тук е бил краят, а не началото и пътят се е използвал за доставка на припаси от най-близкия кешийски град. Което предполагаше, че единствената причина да се построи тази крепост е да се задържи това, което е в долината.

След като приключи с храненето на конете, тя се обърна към спътниците си и каза:

— Няма да палим огън.

Мъжете имаха достатъчно опит и не за първи път щяха да нощуват без топла храна. Бяха наясно, че има голяма вероятност някой или нещо да се спотайва наоколо и да ги наблюдава.

Нахраниха се мълчаливо и когато приключиха, Сандрина нареди:
— Джалиел, ти поемаш първата смяна, Фарсон — последната.

И двамата кимнаха, донякъде с благодарност, защото макар да бе техен водач, тя бе избрала най-неприятната смяна.

Утрото бе горещо и сухо, което не ги изненада, но заедно с него се появи и силен вятър. Вятърът бе едновременно благодат и проклятие: вдигаше достатъчно прах, за да ги скрие от възможни преследвачи или постове, разположени на пътя за Долината на изгубените, но от друга страна ги заслепяваше и имаше опасност, ако не изгубят пътя, най-малкото да се забавят в слизането.

Сандрина почти викаше, за да я чуят сред вятъра.

— С колко демони сте се срещали досега?

— С двама, сержант — отвърна Фарсон.

— Аз със седем — рече Джалиел.

— Джалиел — нареди тя, — ти мини отзад и се озъртай за противник. Не предприемай нищо, докато не ти кажа. Демоните понякога са доста хитри. — Той кимна. И двамата мъже знаеха, че е права — ако не се справиш с демоните, просто няма да си между живите.

Джалиел се бе сражавал с два демона повече от нея, но пък нейният последен бе особено опасен и ако не беше помощта на Амиранта...

При мисълта за него сърцето ѝ неволно се сви и тя се прокле за слабостта си. Амиранта беше нещастник, майстор да очарова и готов да те обсипе с лъжливи обещания. Но пък знаеше повече за демоните от всеки друг, когото бе срещала, а точно сега бе готова да забрави желанието си да го удуши в замяна на способностите му да укротява тези чудовища.

— Да тръгваме — рече тя.

Фарсон насочи коня си към нейния, наведе се и го улови за опашката. Конят ѝ изпръхтя недоволено, но и друг път му се бе случвало. Джалиел постъпи по същия начин с коня на Фарсон и тримата започнаха бавното спускане към Долината на изгубените. По този начин бяха сигурни, че никой няма да се изгуби или неволно да поеме в погрешна посока.

Вятърът вдигаше облаци прах и пясък, които ги заслепяваха, дребни камъчета, късчета от стеблата на изсъхнали растения и ситен прашец, който покриваше дрехите, косите и кожата им. На два пъти спираха зад високи канари, за да се скрият от особено силни пориви, при които дори добре обучените им коне свеждаха изплашено глави към земята или започваха да се дърпат и да пръхтят. Сандрина потупа своя кон по шията, опитвайки се да го успокои, но знаеше, че ефектът ще е несигурен. Импулсивното решение да потегли на тази мисия сега ѝ се струваше като безразсъдно хрумване. Но всеки път, когато започваха да я глождят съмнения, си припомняше, че в ордена няма друг, освен нея, Крийган и още двама рицари, чието местонахождение бе неизвестно за момента, който би могъл да провери доклада на тайнствения агент, и че тя е в най-удобната позиция за това.

Некромантията и демоните по принцип не бяха свързани. Демоните изпитваха твърде голямо удоволствие да разкъсват живи същества, за да оставят достатъчно материал, та некромантите да могат да експериментират със своя занаят.

Но от проучванията си Сандрина знаеше, че прилагането на тъмните изкуства изисква много енергия, а сред всички тях некромантията бе най-могъщото тъмно изкуство. Може би някой се опитваше да използва магията на смъртта, за да постави под свой контрол демони? Нямахше представа дали това е възможно и какви може да са последствията. За кой ли път съжали, че няма възможност да обсъди този въпрос с Амиранта, преди, разбира се, да го удуши с голи ръце. Всичко това пак я накара да се ядоса на себе си — каквото и да станеше, неизменно се връщаше в мислите си към този проклетник!

Вятърът смени посоката си и започна да отслабва, но Сандрина знаеше, че пустинните ветрове, особено по тези краища, са непредсказуеми. Поне засега обаче поривите утихнаха и тримата можеха да се ориентират доста по-добре.

Отново заслизаха надолу. Вятърът ту се усилваше, ту отслабваше, но вече можеше ясно да се види какво ги очаква отпред. Пътят бе почти толкова широк, колкото този от Дърбин до крепостта — стар, прояден от ветровете и наводненията и рядко използван. Но когато вятърът спря съвсем, Сандрина успя да различи следи от скорошно преминаване. Голям брой коне и каруци бяха минали по него

и ако се съдеше по посоката, в която бяха обърнати дирите от копитата, се бяха насочили към долината.

Сандрина се зачуди кой може да стои зад това и какво е намислил. Дърбин бе убежище за всякаква паплач от крайбрежието на Горчиво море и управляващите трупаха несметни богатства, като си затваряха очите пред това, което контрабандистите внасяха или изнасяха. Нещо типично за цялостната политика на Кешийската империя, в която алчността доминираше над желанието да се поддържа редът и законността — и толкова по-слабо бе то, колкото по-отдалечен бе този процес от столицата. И все пак броят на фургоните и животните, минали по този път, бе твърде голям дори за мащабите на Дърбин.

Сандрина предполагаше, че сред останките от древната крепост лежат полузаровени поне стотина мъртъвци, може би повече. Преминаването на подобна група през пустинята все би привлякло нечие внимание. Който и да стоеше зад тази история, по някакъв начин бе успял да попречи на имперските войници да докладват за него, което можеше да означава, че губернаторът или някой от подчинените му е бил подкупен с пари... бил е заплашен... или и двете.

Докато слизаха по виещия се път, който лъкатушеше по склоновете на планината, вятърът съвсем утихна. Сякаш някой изведнъж смъкна завесата от прах и пясък.

— Какво е това? — попита неспокойно Фарсон.

— Какво наистина? — попита Сандрина, а Джалиел ги изпревари, спря и възкликна:

— Пресвета богиньо!

В другия край на долината се издигаше масивна постройка. Ако се съдеше по очертанията ѝ, това бе някакъв тип отбранително съоръжение, заобикалящо нещо, което заради голямото разстояние не можеха да различат. Към небето стърчаха четири кули, една явно по-завършена от останалите, и ясно се виждаше, че ще се съберат над центъра на... това, което бе вътре и под тях.

— Не съм инженер — каза Фарсон, — но имам известна представа от обсадните машини, които навремето баща ми строеше за краля. Тези кули... — той ги посочи — просто не могат... не могат да се извиват по този начин.

— Ще се постарая да не им го казвам — тихо каза Сандрина.

— На кои? — попита Джалиел.

— На тези, които ги строят.

— Мисля, че ще е добре да си потърсим укритие — подхвърли Фарсон.

Сандрина се огледа и каза:

— С радост ще се съглася, стига да ми посочиш каквото и да било укритие.

Намираха се на голото било на планината. Дори край странната постройка да имаше часовои, тримата бяха твърде далеч, за да ги забележат, но ако часовете бяха в подножието на отсамния склон, можеха да ги видят.

Сандрина посочи една малка долчинка на десетина крачки встрани от пътеката.

— Това май е пресъхнало корито на поток — каза и подкара коня си натам. Заслиза предпазливо сред камънаците. Надолу долчинката се превръщаше в дълбоко дере. Сандрина спря и каза:

— Ще оставим конете тук и довечера ще идем да разузнаем района.

— Да оставим конете? — попита Фарсон.

— Пътят е съвсем открит и ако долу има пост, ще ни набучат със стрели веднага щом ни забележат. — За миг се замисли.

— Има три завоя нагоре по пътя и още пет или шест надолу.

— Фарсон, върни конете в горната част на дерето. Ще ни чакаш там. Разседлай ги и ги остави да си отдъхнат, но за малко. Искам да са готови да поемат на път веднага щом се наложи. — Усети надигащото се в него желание да възрази и го спря. — Задачата ти е много важна. Ако не се върнем до утре сутринта, трябва да предположиш, че сме мъртви. Ще препуснеш за Дърбин, ще вземеш най-бързия кораб за Крондор и ще отидеш право в Храма. — Спря за миг: даваше си сметка, че в списъка на отец Крийган се числеше само едно име на човек, към когото можеше да се обърне. — Там ще намериш брат Уилоби. Разкажи му какво сме открили тук.

— Какво всъщност открихме, сержант? — попита брат Фарсон и кимна към странната постройка. — Дори не мога да го опиша, камо ли да предположа какво може да е предназначението му.

— Това е преден пост за начало на нашествие — отвърна Сандрина. — Не ги ли усещаш?

— Кой? — попита Джалиел и веждите му се сбърчиха тревожно.

— Демоните — отвърна Сандрина. — Тук гъмжи от демони, кожата ми направо настръхва.

— Сержант, може да съм малко напрегнат, но... не усещам нищо.

— Аз също — добави Джалиел.

Сандрина ги погледна внимателно, после отсече:

— Чухте заповедите ми.

Фарсон кимна, хвана юздите на конете и тръгна неохотно нагоре.

Сандрина се огледа внимателно, търсеше и най-малкия признак, че може да са под наблюдение.

— Ще се видим утре, Джалиел — подметна Фарсон през рамо.

— Сега какво? — попита я тихо Джалиел.

— Ще чакаме тук — отвърна тя и погледна към небето. — Ти си почини. Аз ще остана на пост.

Рицарят кимна и се просна на земята, без да го подканят повече. Беше още сутрин и може би ги очакваше дълъг ден, но годините, прекарани в премеждия, го бяха научили да си почива, когато има възможност.

Сандрина приклепна до една канара и се загледа в далечната странна постройка. Ако се съдеше по едва забележимите движения около нея, там ставаше нещо, но тя не можеше да различи подробности. Беше решила да изчакат тук да се стъмни и сетне да се промъкнат надолу. Отправи кратка молитва към Богинята да ги опази от нежелани погледи, тъй като не хранеше илюзии, че ще успеят да се изкатерят обратно до върха, без да ги гони потеря.

Погледна слънцето, което бавно се изкачваше по небосвода, и се помъчи поне този път да не допуска Амиранта в мислите си.

Веднага щом слънцето залезе, Сандрина и Джалиел започнаха да се промъкват надолу.

Сандрина бе обезпокоена от бързото смрачаване — въпреки че се приближаваха към странната конструкция, тя не успяваше да различи нови подробности. Толкова рано вечерта на небето грееше само Малка луна, най-малкият от трите спътника на Мидкемия, и осигуряваше съвсем оскъдна светлина. Средна луна щеше да изгрее най-рано след два часа, а Голяма чак към полунощ. И все пак на този етап по-важното

бе да останат незабелязани, така че можеха само да се радват, че все още не е настъпило яркото Трилуние.

В долния край на пътя имаше малка кула, не по-висока от два етажа. Ако бяха тръгнали насам през деня, неминуемо щяха да бъдат забелязани от часовете. Сандрина показа със знаци на Джалиел да заобиколят пътя отдалече.

Дерето свършваше в пресъхнало речно корито. Вероятно преди векове тук бе текла доста голяма река, макар че Сандрина не можеше да си представи местността обрасла с буйна растителност. Ала свидетелствата за водна ерозия бяха навсякъде под краката им и им помагаша да се прикриват добре, докато пълзяха към южния край на коритото.

И двамата имаха опит от множество схватки, но и двамата си даваха сметка, че това е разузнавателна операция, а не битка. Строеж с подобни размери на място, толкова отдалечено от всякакви форми на цивилизация и власт, можеше да е дело само на сили, враждебно настроени към цивилизацията и властта, и следователно да представлява заплаха, изискваща намесата на Храма. А миризмата на демони бе толкова силна, че Сандрина не се съмняваше колко неотложна е тази намеса.

Тя огледа стените. Да, това наистина беше крепост. Но не приличаше на нито една от крепостите, които бе виждала.

— Какво е това място? — прошепна Джалиел.

— Във всеки случай не и такова, на което витае добро — отвърна Сандрина. — Тук ще се разделим. Искам да тръгнеш нататък. — Тя посочи южния край на пресъхналото корито и изви ръка, за да покаже, че той трябва да следва извивката на стената. Постройката, изглежда, бе кръгла, но трябваше да се приближат още малко, за да е сигурна. Извивката на стената подсказваше, че вероятно крепостта е огромен овал.

— Тръгвай и се върни тук в полунощ — прошепна тя. — Ако ме няма, връщай се горе. Ако Фарсон вече тръгнал за Дърбин, иди в оазиса при Ла-амат-атал и изчакай някой керван да те откара до цивилизовани места. Ако пък стигнеш горе, преди да е тръгнал, разкажи му какво си видял и тръгни с него за Крондор.

— Да, сержант. А вие?

— Аз ще заобиколя от другата страна, а после ще се постарая да изкатеря билото, преди Фарсон да е тръгнал.

— Богинята да е с вас, сестро.

— И с теб също, братко — отвърна тя.

Той тръгна: движеше се удивително тихо за човек с пристегнат на гърба тежък щит. Сандрина изчака малко, за да не създава прекалено много движения в този участък, после изпълзя от коритото и се запрокрадва през един равен участък. Не беше никак лесно, защото не само щитът ѝ тежеше, но и стискаше в ръката си меч. Стигна до един храсталак между речното корито и караулката. Помоли се на Богинята, ако там има някой, да гледа към пътя, а не към нея, и пое напред. От време на време спираше и оглеждаше стената, като се опитваше да различи подробности — има ли някой отпред, какво прави и прочее, но беше твърде далече. Приклезна зад един камък, за да огледа караулката, и едва сдържа възклицанието си. Не можеше да повярва на това, което виждаше — пред караулката на пост стоеше елф и ако се съдеше по силуета му, беше от наскоро пристигналите Звездни елфи.

Опита се да се пребори с объркването си. Усещаше демонично присъствие в огромни мащаби, ала на пост стоеше не демон, а елф. Като се имаше предвид репутацията им на същества, които виждат добре в мрака, трябваше да брои себе си и Джалиел за късметлии, след като бяха успели да се спуснат дотук незабелязани.

Трябваше да се доближи още и да се опита да разбере какво става тук. Почака елфът да се обърне и запълзя през поредното открито пространство, като се стараше да не вдига шум. Само далечните шумове на кипящата в крепостта работа нарушаваха покоя на пустинната нощ. „Къде е проклетият вятър точно когато ти трябва?“ — помисли ядно Сандрина.

Сандрина бе приклезнала зад някакви празни фургоци — разпрегнатите животни бяха отведени някъде. Кой знае защо, изпитваше съмнение, че онези в крепостта биха се погрижили за животните. По-скоро ги бяха изяли. Всичко тук намекваше за еднопосочна дейност, като недостроената още крепост бе крайната точка на това мащабно начинание. На моменти се чувстваше сякаш ще

се разкреци от яд и безсилие и само страхът и предпазливостта ѝ помагаха да запази мълчание. Имаше толкова много въпроси, които я измъчваха, а единственото, което можеше да прави засега, бе да се промъква тихо и да наблюдава.

Огромната отворена порта ѝ позволи да надзърне вътре. Почти ѝ се зави свят при вида на невъобразимото множество джуджета, човеци, елфи и дори тролни, работещи под бдителния поглед на демони. Изглеждаше така, сякаш използват простосмъртни същества за робски труд — нещо неописано в нито една от хрониките, посветени на демоните и тяхното царство. Сега повече от всякога съжали, че Амиранта не е с нея, и не защото ѝ бе разбил сърцето и искаше да го накаже — не, трябваше ѝ, за да ѝ помогне да открие зрънце здрав смисъл в цялото това безумие.

Един от демоните погледна в нейната посока. Сандрина затаи дъх. Никога не бе виждала демон с толкова впечатляващ вид. Главата му беше като сплескана глава на маймуна, с две щръкнали уши, гротескна пародия на елфски уши, а на широките му гърди се поклащаше амулет от човешки череп. На раменете си бе пристегнал тежки нараменници от черна стомана с извърнати краища, завършващи със заострени позлатени шипове. Краката му бяха защитени от черна броня, на челото си имаше златна верижка, на която се поклащаше още един човешки череп. Огромният меч, който държеше в десницата си, пулсираше със зловеща червена светлина.

Демонът подуши въздуха, после се обърна и извика нещо на човеците. Един от тях се поклони и забърза нанякъде.

Горе на скелето работниците вдигаха поредния камък, за да го поставят в градежа на една от наклонените колони. Сега, след като беше по-близо, Сандрина виждаше, че върху колоните се работи с особено внимание и под постоянно и зорко наблюдение. Двама мъже с дълги тоги, изглежда, ръководеха тази част от строежа и веднага щом някой камък биваше поставен на мястото му, подхващаха протяжен напев. Не чуваше думите им, но чувството, което я изпълни, докато наблюдаваше тази странна сцена, я накара да потрепери от смразяващ страх.

Нещо огромно, неподлежащо на обяснение и несъмнено подчинено на зъл умисъл се осъществяваше тук от демоните с помощта на техните простосмъртни работници и магове. Не можеше

да измисли никакво обяснение за всичко това и вече не се съмняваше, че ще е най-добре да се махне оттук колкото се може по-скоро и да докладва на отец-епископ Крийган. Това, което бе видяла, не можеше да се повери на вестonosец — Сандрина трябваше лично да измине пътя до Острова на чародея. Пъг и другарите му разполагаха с едно устройство, което щеше да я прехвърли в Риланон мигновено, а островът бе много по-близо до Дърбин, отколкото Крондор. Освен това там за последен път бе видяла Амиранта.

Ала любопитството продължаваше да я тегли в обратна посока, защото не беше сигурна, че е видяла достатъчно. Може би трябваше да събере повече информация.

Докато се колебаеше, чу приближаващи се отзад стъпки и в мига, когато се обърна, върху нея се нахвърли едно джудже. Имаше нещо в погледа му, което я предупреди, че моментът не е подходящ за преговори: джуджето замахваше с късия си меч с очевидното намерение да я прати в отвъдното.

Сандрина успя да се претърколи на една страна и да се изправи, като смъкна от гърба си щита с лявата ръка, докато с дясната вдигна меча си, за да парира удара.

Ловкото отбиване ѝ подсказа, че това не е неопитен боец, а ветеран, когото не бива да подценява. Никога не се бе сражавала с джудже, но знаеше, че имат репутацията на изключително опасни и упорити противници. Не би могла да разчита, че ще го изтощи, по-скоро можеше да се случи обратното — той щеше да върти меча, докато тя рухне от умора, а после да танцува над трупа ѝ. Със сигурност не би могла да го надвие със сила и се съмняваше, че ще успее да го обезоръжи. Единствената ѝ надежда бе бърза смърт.

Оръжията им се сблъскаха още няколко пъти и джуджето сякаш се поколеба. Сандрина забеляза, че погледът му не е фокусиран, ала нещо друго привлече вниманието ѝ много по-силно. Беше се сражавала в множество битки на живот и смърт, познаваше миризмата на разгорещени мъжки и женски тела, но не бе предполагала, че джуджетата могат да миришат на демони.

Мечът му се завъртя в дълъг замах и в този момент тя забеляза окачения на кожен шнур на шията му талисман. Беше нещо противно, с червени блещукащи камъчета вместо очи, и освен това тъкмо от него се разнасяше вонята на демон.

Тя отскочи назад и вместо да му отсеке главата от раменете — макар да ѝ бе дал възможност — завъртя меча и го удари с плоското по тила. Беше като да удря талпа и от сътресението, което последва, ръката ѝ изтръпна почти до рамото.

Джуджето премигна и отново се хвърли срещу нея. Тя се поколеба само за миг, после отскочи вляво, точно под меча на джуджето, но вместо да парира, се шмугна под него, което наистина си беше постижение срещу противник, не по-висок от пет стъпки, и се озова зад гърба му.

И преди джуджето да успее да се обърне, тя протегна ръка и дръпна гадорията от шията му. Коженият шнур се скъса и тя захвърли талисмана настрана.

Беше все едно, че го е ударила между очите с тежък чук. Джуджето се олюля, понечи да се обърне, но краката му се подгънаха и то рухна настрана. Остана да седи в прахоляка, примигваше, като че ли беше заслепено от ярки светлини. След миг въздъхна и погледът му най-сетне се спря на нея.

— Какво? Коя си...? — Джуджето се озърна и Сандрина проследи накъде гледа.

Като че ли никой на стената не бе видял схватката им, но към строежа прииждаха още работници. Вместо да скочи и да ги предупреди с викове, джуджето изпълзя до нея, сграбчи я за крака и прошепна ядно:

— Залегни, в името на боговете!

Сандрина клекна, но мечът ѝ все още сочеше към него.

— Ще се опитваш ли още да ме убиеш?

Джуджето я погледна смутено.

— Да те убия? Жено, дори не знам коя си, но ако не работиш за тях... — то посочи крепостта, — смятай, че си ми най-добрият приятел.

— Ти кой си?

— Кеандар, син на Кедрин от Дорджин.

Тя кимна и му посочи да пропълзи след нея до фургоните. Дорджин бе най-близкият град на джуджета, на границата на Велики Кеш и Островното кралство.

— Какво става тук?

— Това е дълга история и бих предпочел да ти я разправа на възможно по-безопасно място. — Кеандар посочи строежа. — Там има мои роднини и смятам да се върна в Дорджин, да разкажа на краля какво става тук и да дойда пак начело на въоръжен отряд.

Сандрина знаеше, че ще е нужно повече от един отряд, за да се справят с това, което ставаше в крепостта, но реши, че въпросът може да почака.

— Все пак ще ми кажеш ли какво става тук?

— Ами... — отвърна джуджето. — Мен ме използваха като пазач, но тези от сънародниците ми, които имат умения — строители, ковачи и зидари — получиха работа вътре. Разговаряхме рядко, само докато ядем — когато ни даваха да ядем.

— Ела — каза тя и вдигна глава към Малка луна. — Имам кон, ще яздим двамата. Трябва да се отдалечим колкото се може повече оттук, за да стигнем преди изгрев-слънце.

— Преди изгрев-слънце?

— Един от хората ми остана при конете, но преди изгрев ще тръгне към Дърбин.

— О! — възкликна джуджето. — Значи не си сама?

— Не съм — рече Сандрина. — Има още двама с мен.

— Какво пък, ще си побъбрим, но нека да е на колкото се може повечко мили оттук. Ти води, аз ще те следвам.

Сандрина кимна, измъкна се изпод фургона и се затича приведена към канарата, от която започваше дългият обратен път покрай караулката. Когато я наближи, спря, обърна се към Кеандар и каза:

— Трябва да се промъкнем незабелязано покрай часовоя.

— Защо просто не го убием? Това е само някакъв си елф.

— Не е сигурно дали ще пратят някой да провери защо не си се прибрал — обясни тя, — но ако открият мъртъв часовой, ще вдигнат тревога.

Той въздъхна, сякаш беше разочарован, и каза:

— Ами добре. Не ни следят постоянно заради тези неща, дето ни карат да носим. Те изпиват волята и объркват ума.

— По-късно ще ми разкажеш — рече тя и Кеандар кимна. А Сандрина добави шепнешком: — Ако има по-късно.

Малко преди зазоряване стигнаха при изнервения Фарсон, който вече бе оседлал трите коня.

— Кой е този, сержант? — попита той и втренчи поглед в джуджето.

— Това е Кеандар от Дорджин. Ако се случи нещо и аз загина, трябва на всяка цена да го отведеш на Острова на чародея.

Фарсон се ококори.

— На Острова на чародея? Сержант, никой не отива...

— На Острова на чародея, казах.

— Но Крондор...

— На Острова на чародея — потрети тя заповеднически. После се огледа и попита: — Джалиел?

Фарсон поклати глава.

— Ще почакаме докато слънцето се вдигне над хоризонта и тогава потегляме — със или без него. — Сандрина знаеше, че най-вероятно са го изгубили, че е бил твърде близо и навярно са го усетили. Въпреки това бе длъжна да съдържи дадената дума и да го почака.

Слънцето изгря и след като почака да се откъсне напълно от хоризонта, тя промълви:

— Нека Богинята се смили над него.

После хвана юздите на коня на Джалиел и ги подаде на джуджето.

— Да ти помогна ли да се качиш на седлото?

Джуджето се ухили. На утринна светлина косата и брадата му бяха почти червени, а очите му блещукаха в синьо. Беше типичен представител на своя народ, с широки гръден кош и плещи и яки ръце и крака.

— Може да съм нисък — рече Кеандар, — но не съм дете. Скокът му на седлото бе впечатляващ и ръката му стисна юздите по начин, подсказващ за опитен ездач.

Фарсон и Сандрина също се метнаха на седлата и тя се огледа за последен път, с почти угаснала надежда да види приближаващия се Джалиел. После въздъхна и нареди:

— Към Дърбин!

Обърнаха конете и препуснаха на север.

9. ВОЙНА

Гуламендис скочи.

Гуцерьт се стрелна встрани, но Укротителят на демони успя да го сграбчи с едно светкавично движение и да го удари в камъните. После изтича обратно в пещерата, където го чакаше брат му. Малък огън бе разпален в дъното и магьосникът седеше приведен над него, опитвайки се да се стопли в утринния хлад.

Нощите на този свят бяха необичайно студени, а дните — нетърпимо горещи. Слънцето току-що бе започнало своя възход в небето на седмия ден, откакто се бяха озовали на тази непозната планета. Снабдяваха се с прясна вода от едно поточе на склона, а за храна използваха гуцери и птици и макар да бяха мръсни, уморени и гладни, поне бяха живи.

Само дето ги измъчваха повече въпроси относно демоните, отколкото когато бяха пристигнали. След като си починаха един ден, те излязоха, за да погледнат отново отвисоко огромната армия. Стараеха се да се придвижват безшумно и незабелязано. Нещо се подготвяше в долината, но не бяха сигурни какво точно. Ако армията бе елфска, биха могли да познаят по поведението на бойците, но организирани по този начин демони надхвърляха опита и знанията им.

Братята почти не разговаряха — през изминалите дни бяха обсъждали достатъчно положението, в което се намираха. Знаеха, че не са се озовали в демонското царство, инак — не се съмняваха — щяха да загинат за броени минути. Не се намираха и на планетата, която наричаха Роден дом, но поне бяха в същата сфера на съществуване. Въпреки тежките атмосферни условия въздухът бе напълно подходящ за дишане, водата ставаше за пиене и малкото на брой животинки насищаха донякъде глада им. Вярно, че един от гуцерите бе предизвикал и у двамата леко стомашно неразположение, но засега липсваха други неприятни последици.

Гуламендис доближи дъното на пещерата и протегна ръка.

— Гущер — промърмори Ларомендис. — Каква изненада.

Брат му пренебрегна ироничната забележка и се зае да изкорми и да остърже гущера с кинжала. Доста неудобен инструмент за подобна дейност, но след няколко дни упражнениа той вече се справяше като опитен готвач. След като го изпече, от него остана само шепичка месо, но и това щеше да стигне да преживеят още един ден. Бяха се възстановили достатъчно да окажат съпротива в случай, че бъдат разкрити, но никой от тях нямаше необходимите резерви енергия за продължителен бой.

Ето защо поне за момента и двамата смятаха, че най-добрата тактика е да се спотайват тук и да изчакват, макар да си даваха сметка, че шансовете им да оцелеят по този начин са минимални. Излапаха лакомо месото, след което Гуламендис заяви:

— Това, което ми е най-досадно в случая, е, че всеки път, когато ожаднея, трябва да слизам до потока.

— Ами недей ожаднява — отвърна брат му. — Или намери някое гърне или ведро, нещо, в което да носиш вода.

— Вече предложих да използваме твоя ботуш — подхвърли Укротителят на демони в обречен на неуспех опит да се пошегува.

Брат му направи физиономия, достатъчно красноречива, за да покаже какво мисли за предложението.

— От колко време седим тук и се чудим какво да правим? — попита магьосникът.

— Не зная — отвърна брат му обезсърчено. — Всичко това е толкова необяснимо, че...

Ларомендис бе чувал тези думи и преди, почти от първия миг, когато се бяха озовали на тази планета.

— Защо не ми обрисуваш картината още веднъж? — предложи той.

— С каква цел? — попита Гуламендис почти отчаяно. — Всичко, което зная за демоните, изглежда, или е недостатъчно, или направо погрешно. Амиранта — онзи човек, който също се занимава с демони — имаше сходни опасения. Изглежда, след възхода на Демонския крал вече не можем да разчитаме, че създанията, които призоваваме, ще ни се подчиняват напълно, нито че когато се върнат обратно, няма да докладват за това, което са видели. Преди да се озова тук опитът ми подсказваше, че ако не бъдат укротени с магия, демоните лесно

излизат извън контрол. На всички останали светове, където атакуваха нашите сънародници, те оставяха впечатлението, че не са нищо повече от орда чудовища, свирепи и безжалостни, без друга стратегия, освен да нападат, нападат, нападат.

— Но на Андкардия видяхме техните капитани — припомни му брат му. — Те даваха заповеди.

— Изглеждаше по-скоро сякаш подкарват добитък и насочват стадата в определена посока, отколкото като добре координирана атака. — Той въздъхна. — Но този лагер... Нямам обяснение за него. Не зная кой ги командва, ала поведението им не е като на никоя друга група демони, с която съм се срещал досега.

— Разбирам — каза брат му. — Чувстваш се така, сякаш някой е сменил фундаменталните принципи на живота, без да си прави труда да те информира за това. — Надигна се и продължи: — Да идем да утолим жаждата си, а после може пак да позяпаме демоните, докато те за поредна нощ не правят нищо.

Докато се изправяше, земята изведнъж подскочи и отвън долетя оглушителна експлозия.

Ларомендис падна, а брат му извика:

— Какво е това?

— Бързо навън! — кресна в отговор Ларомендис, защото от тавана вече се сипеха камъни. — Пещерата всеки момент ще рухне.

Земята продължаваше да се тресе. Двамата изскочиха от пещерата и Ларомендис се огледа и попита:

— Земетресение?

Последва нов далечен грохот.

— Не мисля — отвърна Гуламендис.

Бързо осъзнаха, че звукът идва от другата страна на хребета. Гуламендис махна на брат си да го последва и се закатери по стръмния склон. Когато наближиха билото, от другата страна долетяха първите звуци от бушуваща битка, насечени от оглушителни експлозии.

Стигнаха билото и пред тях се разкри истински хаос.

Дим и прах изпълваха въздуха, хилядите демони напускаха лагера, за да се изправят срещу атаката на други демони.

— Какво означава това? — попита Ларомендис, без да си прави труда да говори тихо.

В долината едни демони се сражаваха с други. Най-странното бе, че демоните, които излизаха от лагера, носеха приблизително еднакви по вид и цвят брони — нагръдници и шлемове от тъмносребрист метал, едни с нараменници и налакътници, други без никаква допълнителна защита. Някои имаха ботуши или подковани обувки, но повечето бяха боси. Не беше трудно да се види, че се бият под едно и също знаме — издигнато на висок прът в центъра на лагера, то представляваше черен квадрат с червен герб, но от такова разстояние бе невъзможно да различат подробности.

Нападателите пък бяха с тъмносини брони и поне засега не се виждаше да развяват знамена. Очевидно обаче се радваха на преимуществото, получено от внезапната и свирепа атака.

Дори без оръжие демоните бяха смъртно опасни създания, въоръжени ставаха още по-ужасяващи. Навсякъде стотици демони падаха с писъци, бликаше черна димяща кръв и хвърчаха отсечени части от тела. Това бе клане в съвсем буквалния смисъл.

— Изглежда, сме свидетели на някакъв демонски бунт — каза Гуламендис.

— Виж там — рече магьосникът и посочи отсрещната страна на долината.

На върха на един хълм стоеше огромна фигура, в сравнение с която демоните около нея бяха като джуджета. Нямаше съмнение, че групата на хълма ръководи атаката срещу лагеруващите в долината демони.

Прилепи се вдигаха, за да пресрещнат други летящи изчадия, и двамата елфи внезапно осъзнаха каква е причината за трусовете и експлозиите. Летящите демони на нападателите стискаха в ноктите си някакви неща, които хвърляха върху наземните сили под тях — при сблъсъка със земята предметите освобождаваха големи количества енергия и вдигаха във въздуха пръст, камъни и трупове.

Нападателите навлизаха в долината от три клисури — истински черни потоци от надаващи свирепи резове чудовища. Нахлуваха в завладения от хаос и паника лагер и сееха по пътя си смърт.

— Ще успееш ли да създадеш и поддържаш илюзия, за да можем да останем невидими, ако се наложи? — попита Гуламендис.

— Не задълго.

— Ако става това, което си мисля, няма да се наложи да е задълго. Хайде, трябва да побързаме.

Укротителят на демони се затича приведен под билото, като следваше извивката му встрани от долината. От време на време земята се разтърсваше от поредната експлозия, но тъй като демоните бяха вкопчени в ръкопашен двубой, това ставаше все по-рядко.

Стигнаха до една скална издатина, откъдето можеха да наблюдават по-добре какво се случва долу, и Ларомендис попита:

— Познаваш ли някой от онези на хълма?

Сега, когато бяха доста по-близо до тях, Гуламендис можеше да ги разгледа по-подробно. Демонът в центъра бе висок поне двайсет стъпки и с огромни разперени зад него криле. Вероятно произхождаше от летящите екземпляри, наричани „прилепи“, или пък крилата целяха да му придадат още по-страховит вид, но Укротителят на демони се съмняваше, че сега би могъл да лети, освен ако не използва магия. От двете му страни имаше други демони от вид, с какъвто Гуламендис не се бе сблъсквал досега — чернокожи чудовища, от кръста нагоре с приблизително човекоподобна форма, докато в долната част наподобяваха гущери. Дълги опашки помръдваха неспокойно зад тях, а главите им непрестанно се въртяха във всички посоки.

— Тези двамата — той посочи полугущерите-получовеци — очевидно са нещо като охрана на едрия. Останалите са бойни демони, но досега не ги бях виждал да стоят толкова неподвижно, нито да носят броня или оръжие. Въобщо, всичко това е съвсем ново за мен.

— Кое по-точно?

— Ще ти кажа, когато ни остане повече време — отвърна Гуламендис. — Едрият в средата е или демонският крал Маарг, или някой, който ужасно наподобява описанието, което ми даде Пъг.

— Но нали Пъг каза, че е открил Маарг мъртъв на друга планета?

— Има смърт и смърт — заключи философски Гуламендис. — От години се занимавам да пращам демони обратно в тяхното царство и предполагам, че на неколцина съм видял напълно сметката, но не мога да кажа със сигурност дали са мъртви, или са се завърнали отново в променен вид. — Надзърна предпазливо над камъните. — Ако съм прав, би трябвало да намерим път към дома някъде долу, зад тези чудовища.

— По-добре да побързаеме, преди битката да е приключила. Не ми се иска, когато победителите започнат да се озъртат за нещо, с което да си доядат, да попаднат на нас.

Укротителят на демони кимна и каза:

— Пригответи се да ни направиш на камъни, ако се наложи.

— Ще се опитам — отвърна брат му.

Заслизаха бавно, като се оглеждаха на всяка крачка, но след малко Гуламендис спря и каза:

— Нещо не е наред.

— Какво?

— Усещам демони из цялата долина. Огромно, несметно множество. Но отпред... нищо.

— Нищо?

— Ако затворя очи, на хълма пред нас няма никакви демони.

Ларомендис отново надзърна над ръба и промърмори:

— Странно.

— Какво виждаш?

— Мълчи, наблюдавай и после ми кажи ти какво виждаш.

Двамата братя надигнаха глави и загледаха демоните, които сега бяха само на двеста крачки от тях. Демонският крал стоеше скръстил ръце на огромния си корем, лицето му бе истинска маска на злото, докато наблюдаваше битката долу с пламтящи очи. Внезапно ръката му се стрелна напред и той даде знак — заповядваше на бойците си да продължат нападението, макар да нямаше повече подкрепления.

— Защо дава сигнал за атака, след като битката е почти приключила? — попита Ларомендис.

— Защото това не е сигнал за атака. Ела да видим по-отблизо.

Приближиха се дотолкова, доколкото сметнаха за разумно, и Гуламендис каза тихо:

— Виждаш ли?

Демонският крал отново даваше сигнал за атака.

— Какво? — промърмори Ларомендис, после затвори очи. — Какъв съм глупак! Това е магия.

— Доста добра илюзия, доколкото мога да определя. Би могла да измами всеки, който не може да надушва демони, дори твоя скъп брат, а никой не би се приближил толкова, че да разбере, че става въпрос за игра на светлини и магия.

— Но защо...?

— По-късно ще мислим за това — рече Гуламендис. — Сега трябва да потърсим пътя за вкъщи или поне някакъв начин да се измъкнем оттук. Защо тези демони са подмамани тук, за да бъдат избити от други от техния вид, е загадка, но в момента е по-важно да намерим портал.

Той се изправи, без повече да се безпокои от близостта на илюзорните демони, и Ларомендис го последва. Умората, натрупана през последните дни, се разсея от мисълта за възможния близък край на това премеждие и те почти се затичаха надолу.

Веднага щом подминаха фалшивите демони се натъкнаха на широка пътека и прецениха, че е била отъпкана съвсем наскоро от хиляди крака.

— Е, сега поне знаем, че атакуващата армия е реална — рече Ларомендис.

— Демоните не могат да бъдат лъгани толкова дълго — отвърна брат му. — Мисля, че го разбра, когато престанаха да вярват в твоите илюзии и се нахвърлиха върху нас.

— Аз пък смятах, че когато става въпрос за подобно клане, с толкова много кръв и крясъци, може да са изгубили способността си да преценяват реално случващото се — отвърна магьосникът, докато се спускаха почти тичешком по пътеката.

— Сигурно си прав. Но от нас двамата ти си магьосникът. Можеш ли да създадеш илюзия за толкова огромна армия?

— Не — отвърна Ларомендис, който вече се задъхваше. — Никой не може да го направи. Ще са нужни поне десетина специалисти от моя ранг. И дори тогава не биха могли да задържат илюзията дълго. Тези неща поглъщат огромно количество магия. Трябва да се съберат стотици магьосници.

— Да се надяваме, че който и да стои зад това, е твърде зает и няма да ни забележи.

Изведнъж се блъснаха в нещо невидимо и спряха.

— Какво е това? — викна Гуламендис.

— Бариера... — Ларомендис протегна ръка, после я отдръпна. — Не причинява болка, ала усещането не е от приятните.

— От какво е?

Ларомендис я побутна с пръст.

— Мисля, че е... — Пристъпи напред и изведнъж изчезна.

— Ларо! — извика Укротителят на демони.

Внезапно във въздуха пред него се появи ръка, сграбчи го и го дръпна.

— Къде сме? — попита Гуламендис.

Където и да бяха, нямаше и следа от пустинята, която ги заобикаляше допреди миг.

Намираха се на сред пуст площад, затворен от черните стени на крепост. Стените достигаха трийсет стъпки височина, а площадката между тях бе широка поне двеста. Над главите им се издигаше нещо, каквото не бяха виждали никога. Ако замъкът, построен от Черния магьосник, целеше да отправя предупреждение към преминаващите кораби, видът на тази твърдина бе достатъчен да изплаши всекиго до смърт.

В небето над тях бе увиснала завеса от черни облаци, толкова плътни, че бе невъзможно да се определи дали е ден, или нощ. Отдолу облаци бяха озарени от отблясъците на броеница вулкани, заобикалящи мястото, на което се намираха. В далечината огромна светкавица проряза небосвода и малко след това бе последвана от гръм.

— Къде сме? — повтори Гуламендис.

Брат му го дръпна към сянката на ъгловата кула. От входа на крепостта се бе появил огромен демон и макар да беше далече, можеха да преценят, че е висок над десет стъпки. Крачеше забързано, но не право към тях, а малко встрани. Също като тези, които бяха видели на другия свят, и той бе с доспехи, а над рамото му стърчеше дръжката на огромен двуръчен меч.

— Това ли е демонското царство? — попита Ларомендис.

— Не може да е — отвърна брат му.

— Защо да не може?

— Защото ако това е Петият кръг, със сигурност вече щяхме да сме мъртви. Всичко, което знаем за Петия кръг, ни подсказва, че в него ще загинем за броени минути, ако не сме защитени от силна магия.

— Косриди — каза Ларомендис. Имаше предвид разказите на човешкия магьосник Пъг за пътешествието му във Втория кръг.

— Така излиза — рече брат му.

— От друга страна — продължи Ларомендис, — кой може да твърди със сигурност, че законите в Петия кръг са същите като във Втория?

— Хайде да обсъдим тази теория по-късно — рече Гуламендис. — И все пак не усещам тук присъствие на демони.

— Още една илюзия?

Гуламендис удари с ръка каменната стена. Заболя го.

— Какво смяташ?

Ларомендис затвори очи, докосна стената и отвърна:

— Ако тази крепост е създадена с магия, този, който го е направил, има силата на бог.

— В такъв случай да потърсим някое място, на което да се скрием, докато не решим какво ще правим — заяви Гуламендис.

Тръгнаха покрай стената, като се придържаха в сянката ѝ.

— Това може да не е Демонското царство — рече Ларомендис, — но въздухът направо ме задушават.

— Заради дима и пепелта от вулканите е — обясни брат му.

— Кой би построил крепост на място като това?

— Нямам представа — отвърна Гуламендис. — Виж. — И посочи една малка барака, долепена до стената — склад или може би заслон.

Двамата се отправиха крадешком нататък. Нямаше други признаци за опасност, след като демонът се бе скрил от погледите им, но не знаеха дали не ги наблюдават от някой от стотиците прозорци над главите им.

— Прилепи! — извика изведнъж Гуламендис и посочи нагоре.

Десетина черни точки се появиха на фона на червеникавото сияние и после изчезнаха, за да изникнат отново след миг и да започнат да се уголемяват.

— Идват насам! — каза магьосникът.

— Я да видим какво държат тук — подметна Гуламендис нехайно и отвори вратата на бараката.

Видяха чували и сандъци, подредени в нещо като организиран безпорядък. Когато затвориха вратата, се озоваха в почти пълен мрак.

Почти пълен, защото през дъсчените стени на бараката се процеждаше светлина. Двамата братя долепиха лица до процепите и

видяха, че летящите демони вече са кацнали и се подреждат в нещо като боен строй: в две редици от по шестима.

— Очакват нещо — рече Гуламендис.

— Какво ли?

— Не зная.

— Е, тъй като засега излизането ни оттук не стои на дневен ред, предлагам да си кротуваме и да гледаме.

Неспособен да предложи нещо друго, Ларомендис само кимна.

Изминаха часове, но на двора не се случваше нищо съществено. Когато слънцето се издигна, в бараката стана по-светло.

— Я да видим какво имаме тук? — каза Ларомендис и смъкна един чувал от рафта до стената. Чувалът се отвори и отвътре се изтърколи едър червен плод. — Охо! Ябълки!

Гуламендис грабна ябълката и я захапа лакомо. Не беше най-свежият плод, който бе опитвал, но студената суха барака я бе съхранила в приемливо състояние.

— Какво има в другите чували? — попита брат му, докато дояждаше друга ябълка. Извади кинжала си, дръпна един чувал и го разряза.

В чувалите и сандъците откриха провизии и дрехи. Дрехите бяха с човешки размери, твърде големи за джуджета и прекалено малки за таредели, тоест със сигурност не по вкуса на двамата елфи.

— Защо са тук? — зачуди се Гуламендис.

— Не зная, но опитай — рече брат му и му подхвърли къс сушено месо.

Гуламендис впи лакомо зъби в него, после попита:

— Къде сме попаднали?

— Ти знаеш за демоните повече от всички. Какво смяташ?

— Демоните ядат всичко. Те изсмукват живота на жертвите си, а после дояждат това, което е останало от физическата им обвивка. — Разпери ръце и добави: — Не трупат в складове плодове и месо. Това не е храна за демони.

— Тогава за кого е предназначена?

— Да се нахраним, да си починем, а после ще потърсим отговора — предложи Гуламендис.

— Е, нямам по-добра идея — отвърна Ларомендис. — Ако никой не ни обезпокои, ще почакаме да се стъмни и тогава ще разузнаем наоколо.

— Прав си. Нямаме по-добра идея.

Денят се точеше бавно. На два пъти братята скачаха, готови да се бият, тъй като наблизко минаваха демони, но като че ли никой не проявяваше интерес към бараката. След дълги разсъждения стигнаха до вероятния извод, че бараката е склад на създателите на тази гигантска крепост, които са били смъртни твари и вероятно са били избити от Демонския легион, или че са я построили самите демони с неизвестна цел. Като се имаха предвид размерите ѝ, второто изглеждаше по-логично.

Когато притъмня и над крепостта се възцари тишина, Гуламендис каза:

— Време е да излезем и да огледаме.

— Защо? — попита брат му, макар да знаеше отговора. — Е, добре де — съгласи се, преди Гуламендис да възрази. — Прав си. Не можем да останем вечно тук, макар да има достатъчно храна за месеци.

Брат му се усмихна и кимна, после посочи през рамо към крепостта.

— Ако има някакъв начин да напуснем този свят и да се върнем у дома, той ще е някъде там.

— Понякога ми се ще да не бях отделял толкова време да уча магии, а повече, за да мога да се прокрадвам незабелязано както нашите далечни предци.

— Труден избор — съгласи се Гуламендис. — Можеш да се промъкваш, а можеш и да си придадеш вид на нещо друго, но тогава рискуваш някой да усети, че си използвал магия.

— Ти какво предлагаш, Укротителю на демони?

— Знаем ли? — отвърна брат му. — Тези тук не се държат като демоните, с които съм си имал работа. — Замисли се и добави: — Нито като тези, които лагеруваха в долината, или пък другите, дето ги нападнаха. Никой от тях не приличаше на чудовищата, срещу които се

изправихме на Андкардия. Сякаш си имаме работа със съвсем нова раса демони.

— А какво ще кажеш за външния им вид?

Гуламендис сви рамене.

— Преди да се случи всичко това смятах, че познавам демоните доста добре, но за последните няколко дни видях повече от тези чудовища, отколкото през целия си живот. Демоните по правило се делят на определени типове: бойните демони са едри и силни и приличат на бикове, гущери или лъвовете... — Той сви рамене. — Летящите демони пък са дребни, но сме виждали и някои доста едри и зли. Срещал съм и демони с магьосническа тога. — Той въздъхна. — Жалко, че онзи чародей не е сега с нас, за да обсъдим въпроса, както и приятелите му Пъг и Магнус.

— Ако успеем да се измъкнем оттук, непременно ще ги навестим, но дотогава да се съсредоточим върху настоящето. И тъй — ще се промъкваме, или ще използваме илюзия?

— Ще се промъкнем — отвърна Гуламендис. — Запази силите си за други случаи.

— Е, да почваме тогава — рече Ларомендис и бавно отвори вратата.

Площадът вляво бе пуст — оттам беше най-краткият път към крепостта.

— Ако някой гледа от онези прозорчета горе, обезателно ще ни види — посочи Ларомендис.

— Тъмно е — отвърна брат му. — Хайде, не се бави...

Без да чака повече, Ларомендис изскочи от бараката и хукна през площада. Разстоянието не беше голямо, само петдесетина крачки, но имаха чувството, че са напълно беззащитни.

Дотичаха до стената, притиснаха се до нея и се послушаха.

— Сега какво? — попита Гуламендис.

— Натам. — Брат му посочи задната стена на твърдината.

— Защо пък натам?

— Да не искаш да влезем през главния вход?

— Съгласен — кимна Укротителят на демони.

Заобиколиха кулата, спряха пред вратата и Ларомендис прошепна:

— Нагоре или надолу по стълбите?

— Надолу — отвърна Гуламендис. — Да се промъкнем в подземиято.

— А защо няма охрана?

— Сигурно са твърде заети да се трепят с други демони.

— Дано. Но продължавам да се чудя, че видяхме само онзи боен демон и двата малки летящи патрула.

— Смятай го за късмет и да продължаваме — прошепна брат му.

Затичаха надолу и се озоваха пред две врати. Резето на едната бе вдигнато и Ларомендис я побутна, надникна вътре и каза:

— Дълго и тъмно стълбище.

— Празно?

— Да — доколкото въобще се вижда. — Шмугна се през вратата и брат му го последва тичешком.

Стигнаха до голямо помещение, което според Гуламендис бе на поне три етажа под земята. Помещението имаше четири входа. Единият бе този, през който бяха влезли, другите два бяха със стълбища, водещи нагоре, а четвъртият бе срещу тях — затворен с дебела дървена врата със зарешетено прозорче.

Отидоха до нея и надзърнаха през прозорчето.

— Това е тъмница! — възкликна Гуламендис.

През малкото прозорче се виждаше дълъг коридор. Отдясно високи от пода до тавана решетки разделяха килиите. От другата страна на равни разстояния имаше три големи врати, като тази, през която надничаха. В килиите бяха натъпкани затворници: хора, джуджета и елфи. Елфите не бяха от расата на таределите, макар донякъде да притежаваха сходни черти.

— Какво е това? — попита шепнешком Ларомендис.

— Демоните не вземат пленници — отвърна също шепнешком Гуламендис.

— Сега какво ще правим?

— Нямам представа.

В странно и необяснимо по същината си подземие, под причудлива крепост, на свят, за който до съвсем скоро не бяха и чували, създаден от същества, които им бяха непознати, двамата братя стояха неподвижно, обезсърчени от мисълта, че не знаят какво да правят.

10.

ДЕМОНИЧНАТА НАУКА

Джим изстена.

Празненството бе приключило твърде късно и той умираше за сън, но Пъг, Магнус и Амиранта бяха дошли в стаята му, бяха дръпнали завесите и го будеха.

— Вода — изхъхри Джим.

Амиранта вдигна каната от шкафчето до леглото и му наля. Джим взе чашата и я изпи жадно.

Едва сега Магнус забеляза, че одеялото до Джим се размърдва, и сръга баща си с лакът.

— Джим — каза Пъг. — Ще те изчакаме във вестибюла.

— Благодаря — отвърна Джим с глас, натежал от продължилия почти цяла нощ гуляй.

Тримата излязоха от спалнята, седнаха на дивана и зачакаха.

— Трябваше да донеса малко прашец — каза Пъг.

— Какъв прашец?

— Преди години, много преди да се запозная с майка ти, вечер си сръбвах малко повечко винце. Един жрец изцелител от Ордена на Килиан имаше прашец, който, като се смеси с вода, премахва напълно мъчителните последствия от прекаляването с алкохола. Не се използва магия, само подходящата смес от билки и дървесна кора...

От спалнята излезе младо и много красиво момиче. Чернокосо и босоного. Усмихна им се, мина покрай тях и излезе в коридора.

— Босичка! — разсмя се Амиранта. — Дали изобщо помни къде са й обувките?

На Магнус обаче изобщо не му беше до смях.

— Чака ни работа — припомни им той.

Амиранта сложи ръка на рамото му.

— Долавям в гласа ти ненужно неодобрение. Ако Джим е решил да прекара деня с главоболие, това си е негов проблем. Ние сме се

наспали, закусили сме и сме готови за работа. Махмурлукът му не е наша грижа, нали?

— Извинявай — отвърна Магнус. — Просто съм притеснен.

— Метнал се е на майка си — каза Пъг и Амиранта се изненада, че за първи път при споменаването на бившата му жена в гласа на Пъг не се долавяше печал. Надяваше се това да е признак, че магьосникът най-сетне е преодолял мъката си. Твърде много зависеше от него в предстоящата битка.

След няколко минути се появи Джим. Изглеждаше в по-добро състояние, отколкото очакваха. Усмихна се и каза:

— Май си е време за обяд.

И ги поведе към коридора.

Сякаш предугадил желанията им, отвън ги очакваше слуга, който ги отведе на малка веранда, откъдето се разкриваше великолепна гледка към огромната градина на двореца. Тук нямаше дивани, нито столове, а възглавници около ниска маса. Поднесоха им кешийски пържен хляб и пикантна наденица, както и традиционните сладки квегански деликатеси. Имаше и голяма кана с димящо кешийско кафе, както и чай от Новиндус.

Джим се тъпчеше, все едно е гладувал седмици, и когато забеляза, че го гледат, заяви:

— Имам апетит, защото не съм мигнал цяла нощ.

— Видяхме — каза Магнус и се подсмихна.

— Вие, учените глави, можете да си лягате и по-рано и императорът няма да се обиди, но от мен се очаква да представям подобаващо двора, който ме праща.

— Забелязахме — рече Амиранта. — Много е хубава.

— И много умна — добави Джим. — Успях да се измъкна от оргията, като се усамотих с едно от най-красивите слугинчета. Като се има предвид разликата в културите, едва ли някой би ме упрекнал.

Пъг се засмя.

— Тя е шпионка.

— Естествено. Но ако продължа да се представям толкова добре, ще мине на наша страна. — И продължи, сякаш говореше на себе си: — Макар че ако не успея да я вербувам, ще трябва да я убия, а това ще е истинско прахосничество на добър материал. — Изглежда тримата си

спътници: — Бях сигурен, че квеганското разузнаване ще ни отдели поне неколцина от най-добрите си агенти.

— Младата жена, която седеше с мен? — попита Пъг.

— Не — отвърна Джим. — Тя е най-малката дъщеря на един дребен благородник, който се надява да ѝ намери подходяща партия в двора на императора, защото ако не успее, ще трябва да я задоми с един далечен братовчед. — Премести поглед върху Амиранта. — Виж, мъжът, който се надвесваше да ти шепне на ухото, е един от най-добрите им хора. Съмнявам се, че си даваш сметка колко много неща си му казал.

— Само истината — отвърна Амиранта. — Въпросите, които задаваше за страната, от която идвам, бяха прями и недвусмислени, ала скоро му стана ясно, че отговорите ми няма да са му от особена полза. Разпитваше ме за армията на махараджата и аз му казах колко е голяма. Всъщност нямам никаква представа за числеността ѝ, само че е голяма.

Джим се ухили и сръбна от кафето.

— Амиранта, от теб може да излезе добър шпионин.

— Просто спазвам едно правило — вместо да лъжа, казвам по малко истина. Научил съм го от картите.

— Аха — рече Джим. — Трябва да поиграем някой път с теб.

— Какво ще правим днес? — попита Магнус, макар планът да бе уговорен предварително.

Джим сдъвка едно сочно парче пълеш и каза:

— По обед трябва да се срещна с едни чиновници и да обядвам с тях. От дребните са, защото официалната част по моето посрещане приключи. А после ще дойда да видя как се справяте с архивите. Вие тримата се захващайте за работа. На вечеря ще обсъдим утрешните задачи.

Всички разбираха, че говори за открадването на „Голямата книга на демоните“, ако я намерят, но никой не го спомена на глас.

След като приключиха с обяда, дойдоха прислужници, за да ги отведат.

Пъг, Магнус и Амиранта минаха по дълги коридори и през няколко големи галерии и градини и най-сетне влязоха в дълъг тунел.

Когато най-сетне се озоваха на дневна светлина, откриха, че се намират от другата страна на хълмовете и над относително по-рядко

заселена част на града. Все още имаше доста хубави къщи и имения, но не и пазарища или бедняшки колиби. Вместо тях нататък по склона вече се виждаха ферми, заобиколени от ниски стени.

Те се спуснаха по виещия се път до постройка с ниска дълга фасада и големи прозорци, която от другата страна бе вкопана в хълма.

— Господа — рече прислужникът. — Стигнахме.

Обърна се и си тръгна, а тримата магьосници се спогледаха.

— Е, значи стигнахме — въздъхна Амиранта.

Пъг се усмихна и посочи, че трябва да влизат.

Зад вратата започваше дълъг коридор, а вляво имаше галерия, осветена от високите прозорци. Две дълги маси запълваха средната част на галерията и около тях бяха подредени удобни кресла. Между отсрещните прозорци имаше високи до тавана лавици, натъпкани с книги.

Една жена ги очакваше и когато влязоха, ги посрещна с напрегната усмивка.

— Ричард, колко се радвам.

— Ливия. — Пъг ѝ се поклони. — Предполагам, познаваш спътниците ми.

— Да — отвърна тя. — Макар и бегло. Мартин, Амиранта. Радвам се да ви видя отново.

Амиранта се усмихна широко.

— Аз също. — Съжалявам, но снощи нямах възможност да разговарям с вас. Може би...? — Той остави въпроса недовършен.

Тя погледна Пъг, сякаш за да прецени реакцията му, после каза:

— Може би. А сега, с какво бих могла да ви бъда полезна?

— Двамата с Мартин — заговори Пъг — сме тук по заръка на Островния крал и на принца на Крондор, за да проучим някои неизяснени различия в общата ни история, особено що се касае до периода, когато Кеш се оттегля от този район и преди Кралството да се разшири на запад през Ябон.

— Мисля, че знам откъде ще започнем — рече Ливия и погледна Амиранта: — А вие?

— Аз имам друга задача от моя господар махараджата. Интересувам се по-скоро от въпроси с мистичен характер.

— Мистичен? — повтори тя, сякаш не го разбираше.

— Нашата религия е доста сходна с вашата, но съществуват известни различия. Боговете ни имат други имена и малко по-различни роли.

— Колко странно — каза тя. После, давайки си сметка, че от нея не се очаква да прави преценки, продължи: — Искам да кажа, странни са различията, а не вашите възгледи.

— Разбирам какво имате предвид — отвърна Амиранта с широка усмивка. — Що се отнася до работата ми, вероятно ще ми е от полза, ако можете да ми покажете книги, посветени на нерелигиозна магия, духове, призраци, демони дори. Понякога селските митове ни дават по-добра представа за вярванията на хората, отколкото официалните хроники, съдържащи се в храмовете и държавните библиотеки.

— Ще видя какво мога да направя. — Обърна се към Магнус и Пъг. — Да започнем с вас двамата, а после ще потърся за вас — усмихна се на Амиранта — легенди и фолклорни записки.

По някаква странна причина Амиранта се почувства пренебрегнат.

Тръгнаха към помещението с архивите.

Амиранта успя да затвори уста едва след като се сети да го направи. Фразата „увиснало чене“ продължи да изпълва съзнанието му, докато разглеждаше планината от книги, свитъци и плочки.

— Съжалявам — рече Ливия, — но това е най-вероятното място да откриете нещата, които търсите. — И го докосна леко по ръката, жест, който му се стори едновременно успокоителен и разсейващ. — Моите сънародници, както вероятно скоро ще откриете, се интересуват преимуществено от три — не, от четири неща: величие, както военно, така и търговско — това са първите две. Самовъзвеличаване, намекващо колко суетно е обществото ни. И последно, от плътската наслада, което пък щяхте да узнаете, ако снощи се бяхте задържали на тържеството.

Амиранта се помъчи да си придаде незаинтересован вид.

— И преди съм участвал в оргии, Ливия.

— Както и аз, и също като теб си тръгнах, преди тази да е започнала, но това, което се опитвам да кажа, е, че ако не става въпрос

само за богатство, война, суета или плътска наслада, значи ще го намериш тук. — И посочи огромната купчина.

— Тоест искаш да кажеш, че Ричард и Мартин — той прибягна до фалшивите имена на Пъг и Магнус — най-вероятно ще открият само официално одобрените истории?

— Не. Че ще трябва да се ровят сред огромен брой исторически документи, които все още не са били хвърлени в огъня. Може все пак да се натъкнат и на нещичко, което да им помогне да разберат какво всъщност се е случило в миналото. Що се отнася до твоите изследвания, всички митове, легенди, приказки, суеверия или доклади за преки срещи с боговете — без да имат потвърждение от храмовете, разбира се — са тук. — И отново посочи купчината.

Амиранта помълча малко, сетне отвърна:

— Имам три молби.

— Ще ги изпълня с удоволствие — каза тя, втренчила поглед в очите му, за да подсказе, че в думите ѝ се таи двойствен смисъл.

Той се усмихна с най-чаровната си усмивка.

— Първо, ще може ли да се разпоредиш да ми донесат кана гореща вода и чай на ей онази маса? Не бих искал да разлея чай върху тези безценни документи, но ми се ще да се ободрявам от време на време.

— Разбира се. Какво друго? — попита тя и го докосна по ръката.

— Мога ли да получа стълба? — Той изви глава към горния край на купчината. — Ще ми помогне да вземам книгите от върха на купчината, без да я събарям. Малка стълбичка ще свърши работа — не повече от десетина стъпки.

Тя се разсмя и той намери смеха ѝ за приятен.

— Разбира се. Веднага ще пратя да ти донесат.

— Третата ми молба е да ми осигуриш прислужник, който да мести и подрежда книгите и да ми донесе хартия или пергамент, защото бих искал да си вода записки.

— Разбира се — рече отново тя и той забеляза в поведението ѝ известна хладина, така че добави:

— Всъщност трябваше да помоля за четири неща. Ще вечеряш ли довечера с мен? Стига, разбира се, лорд Джеймс да не настоява да вечеряме всички заедно.

Тя се поколеба за миг, за да не изглежда твърде прибързана с отговора.

— Ако твоят благодетел не настоява да му правиш компания, с удоволствие ще вечерям с теб. Ей сега ще се разпоредя за чай, стълба и един слуга, който да ти помага. — Сетне в усмивката ѝ се промъкна съблазън. — А по-късно ще намина да проверя дали имаш нужда от още нещо.

— Благодаря — отвърна Амиранта и я изпрати с поглед. Дългата квеганска тога се спускаше до земята, но обгръщаше формите ѝ по много примамлив начин.

След като не без усилие прогони от мислите си тази хубава жена, той се обърна и се зае да обмисля задачата, с която трябваше да се захване. Въздъхна, протегна ръка и взе една книга от купчината. Отвори я и установи, че е написана на непознат език. Огледа се, за да се увери, че не го наблюдават, и извади от кесията си малък предмет, който Пъг му бе дал, преди да пристигнат на Квег. Направи точно както му бяха казали и опрял предмета в челото си, промълви една кратка фраза, след което го прибра. Когато отвори очи, надписите в книгата сякаш се люшнаха и след миг се подредиха в думи, които можеше да чете.

— Трябваше да се запозная с тези хора преди сто години — промърмори под носа си.

Сега вече, придобил способността да чете квегански текстове, плъзна поглед по страницата.

— „По въпроса за звездите и тяхното разположение в небето според сезоните...“ — Прелисти на друга страница, после остави настрана този сборник с любителски наблюдения и се огледа. — Нали знаеш, че това, което ти трябва, сигурно е на дъното на купчината? — попита сам себе си на глас.

— Господине? — попита един глас отзад.

— Да? — Амиранта се обърна и видя на вратата двама прислужници. Единият държеше поднос с чайник гореща вода и каничка с чаена запарка, другият носеше ниска стълба. — О, нищо. — Посочи мъжа със стълбата. — Разпъни я там, качи се и внимателно свали най-горната книга. — На другия заръча: — А ти сложи подноса на масата, ако обичаш. И ми намери удобно кресло. Благодаря. — И насочи вниманието си към мъжа, който вече се качваше по стълбата.

Денят постепенно отминаваше и Амиранта вече бе изпил два чайника. Освен че се наложи да се облекчава на три пъти, сутринта не се отличаваше с нищо вълнуващо, най-вече по отношение на издирванията му. Натъкна се на някои неща, като например трактат за боговете и висшето съзнание, който обаче се оказа само добре прикрит религиозен текст, но понеже бе написан на изящен и увлекателен език, неусетно го увлече и дори му достави удоволствие.

Имаше още един интересен документ за период на голям глад и разни семейни хроники — доста на брой, което за пореден път подчертаваше суетната природа на квеганците. Дори най-скромният и незабележим търговец не пропускаше да напише своя семейна история, но пък можеше само да се предполага дали нещата вътре са факти, или измислици. Една доста живописна, ала съмнителна история разказваше за търговец от Крондор, който се опитал да извлече богатството си направо от въздуха, или поне така твърдял.

По някое време разтвори причудлива книга за тъмни магии, в която се съдържаше повече истина, отколкото вероятно предполагаше самият автор. Остави я настрана, за да я покаже на Пъг и Магнус.

Друга книга бе хроника на борбите между два храма, нито един от които не му беше познат. Магията, която използваше, за да чете чужди езици, не помагаше да различава подобни нюанси. Някой на име Рах-ма-то бе герой на тази история, но Амиранта не познаваше местните богове, нито пък бе сигурен дали не е най-обикновен селяк. И все пак вътре ставаше въпрос за митове и магии и той я отдели настрана.

В още доста книги се натъкваше на подобни причудливи истории, но нито една от тях не касаеше информацията, която търсеше. Той се зачуди дали Пъг и Магнус имат по-голям успех.

Обядът бе възвестен от появата на Ливия. Очарователната квеганка изглеждаше развеселена, когато видя Амиранта коленичил между разхвърляните книги.

— Намери ли нещо полезно?

Той посочи десетината книги край чайника.

— Тези изглеждат обещаващо. — Преувеличаваше, разбира се, но искаше да изглежда, сякаш наистина търси разни стари истории.

— Дойдох да те отведа в читалнята на архиварите, където е поднесен скромен обяд.

Той се изправи и изпъшка — коленете му се бяха схванали.

— Трябва да се поразходя, за да се ободря — каза, за да прикрие истинската причина. — Ако прекаля със заседаването, ще се превърна в немощен старец.

Тя се усмихна и пъкна ръката си в неговата. Амиранта и друг път си бе имал работа с флиртуващи жени и от фамилиарния ѝ жест прецени, че го намира достатъчно привлекателен за по-нататъшна игра. Странни бяха нравите в това общество, помисли си, но после се сети, че тази жена приближава пределната възраст, за да има деца, и вероятно е готова да се омъжи за първия, който ѝ поиска ръката.

Въздъхна и претегли мислено стремежа към удоволствие срещу риска да я наскърби.

— Какво? — попита тя.

— Съжалявам — отвърна той.

— Защо въздишаш така?

Той се усмихна.

— Просто си помислих още колко материал трябва да прегледам. — Беше решил следобед да освободи слугата. Купчината бе намалела достатъчно, за да може да се справи сам, а и сега, когато бе достатъчно запознат с маниера на писане на квеганците, независимо дали става въпрос за търговски доклади, или за семейни хроники, смяташе да приключи преди вечеря.

— Може би, би могъл да останеш по-дълго?

Той се усмихна, осъзнал, че и този път инстинктът не го е подвел. Тази жена се нуждаеше от мъж, с когото да създаде семейство. Повече обаче го разтревожи мисълта, че подобна идея не му се стори чак толкова противна, а само неосъществима.

Амиранта поклати глава.

— Доколкото знам, уговорката между вашия император и краля е само за три дни, не повече. И тъй като аз съм само спътник на официалните изследователи... — И сви рамене.

— Мога ли да поговоря с някого? — попита тя.

— Живея много далече оттук — отвърна той заобиколно, но тя разбра какво има предвид.

— Женен ли си? — И втренчи в него присвити очи.

— О, не. Работата ми поглъща цялото ми свободно време.

— А, да — каза тя, сякаш това обясняваше всичко.

Обядът бе доста скромнен според квеганските стандарти, ала всъщност бе истинско малко пиршество за всеки от тях. Скоро след като Амиранта влезе, на вратата се появиха Пъг и Магнус. Ливия си тръгна и тримата останаха сами.

— Открихте ли нещо интересно? — попита Пъг, докато си пълнеше чинията със сирене, месо и плодове.

— Нищо, което да ни зарадва особено — отвърна чародеят и вдигна въпросително вежди към каната с вода и другата — с вино.

— Вода, ако обичаш — рече Магнус. — Виното на обяд ме приспива.

Пъг кимна и Амиранта каза:

— И аз ще пия вода.

Тъй като предполагаха, че ги подслушват, се стараеха да разговарят на неутрални теми. Амиранта пръв довърши обяда си и каза:

— Значи засега нищо определено, така ли?

Те знаеха, че пита за ключ, който да му помогне в търсенето.

— О, има доста неща. Вече няма съмнение, че в архивите на Кралството има бели петна, най-меко казано.

Това бе предварително уговорена фраза, целяща да му подсказва, че засега не са се натъкнали на нищо важно.

След обяда прислужниците пак ги заведоха до местата на техните занимания и Амиранта с леко разочарование откри, че Ливия не го очаква там. Наруга се заради желанието си да се занимава с това, което му е приятно, вместо с това, което е нужно. След срещата с Пъг и съратниците му погледът му за света бе започнал да се променя — мащабите на опасността, срещу която се бяха изправили, храбростта, щедростта и самопожертвование на хората, готови да се борят. Ала имаше нещо, което не му даваше покой, нещо, което го измъчваше отдавна, макар на моменти да го смяташе за не особено важно.

Срещата със Сандрина и Крийган бе помогнала да се отворят стари рани — рани, които дори не бе склонен да признае, че носи.

Хора като Брандос, които го познаваха добре, смятаха, че е човек, който не съжалява за стореното, особено що се отнася до

жените. Но сега, докато погледът му се плъзгаше по купчината книги, мислите му бяха с младата Сандрина.

Като млад мъж, както много други, и той се бе влюбвал с лекота, или поне бе смятал, че обича. Като се имаше предвид начинът му на живот, тези връзки не бяха продължителни. По времето, когато откри Брандос, се беше научил да стяга юздите на сърцето си. Жените бяха същества, създадени да осигуряват уют, да бъдат превземани и изоставяни, не и да си изгубваш ума по тях.

Това, което го плашеше, бе, че изглежда, държеше много повече на Сандрина, отколкото бе готов да признае; че времето, което бяха прекарвали заедно в онова малко селце на север от Крондор, бе създавало между тях нещо повече от обикновена физическа близост. Мразеше се заради това, което чувстваше.

Прокле се заради сантименталните терзания на един стар глупак, който продължаваше да живее в тяло на млад мъж, и се захвана за работа с удвоени усилия.

След около час започна да усеща нещо. Вдигна една книга, погледна заглавието и я остави. Взе следващата и отново почувства познатото, ала странно пощипване. Хвърли книгата настрана и вдигна други две. Колкото повече се заравяше в купчината, толкова по-силно и познато бе усещането.

Усещане за демон.

Опита се да го прогони, да не обръща внимание на щетите, които нанасяше на тези книги — повечето от тях бяха пред разпадане, — ала усещането продължаваше да се усилва.

Ръката му докосна нещо и той отскочи като попарен.

Като се опитваше да действа колкото се може по-бързо, но без да повреди книгата, я обърна, за да прочете заглавието. И щом погледът му се спря на корицата, целият настръхна.

Книгата бе пълна с демонична магия.

Той протегна ръка и я сграбчи и усещането за демонична магия го заля и преизпълни — само че Амиранта бе подготвен за него. Вдигна книгата и я отнесе на масата. Сложи я внимателно и я огледа отдалече, преди да я докосне отново.

Беше почти сигурен, че е подвързана с кожа — човешка, елфска или някаква друга, но че е принадлежала на живо, надарено с разум същество.

Погледна корицата и остави заклинанието, на което го бе научил Пъг, да подейства. Макар езикът да бе дъвен и забравен, Амиранта го четеше с лекотата на майчиния си език.

Зашепна бавно:

— Великата демонична наука.

После бавно отгърна на първата страница и се зачете.

След няколко минути краката му започнаха да треперят и стомахът му се сви, но Амиранта продължаваше да седи в креслото и да плъзга поглед по страниците. Едва сдържаше напирещото в него желание да закрепци.

От момента, в който четиримата се събраха за вечеря, беше ясно, че Амиранта има да им казва нещо, но мълчи, опасявайки се, че могат да ги подслушват. Когато най-сетне останаха сами, Пъг погледна Магнус въпросително, младият магьосник кимна, затвори очи и каза:

— Разполагаме с няколко минути. Магията, която използват, за да ни шпионират, е доста слаба, но ако я неутрализирам твърде често, ще им направи впечатление.

— Какво откри? — обърна се Джим към Амиранта.

— Това, за което дойдохме — отвърна той. — „Великата демонична наука“ и дори повече.

— Повече? — попита Пъг. — Какво повече?

— Всичко, което е известно за демоните — отвърна Амиранта, като едва сдържаше вълнението си. — Смятах се за опитен чародей, демоните са моя специалност, но не съм знаел нищичко! — Той се облегна назад. — Още не съм я приключил, но четох достатъчно, за да знам, че съм свидетел на нещо неописуемо!

Пъг погледна Магнус и той каза:

— Само още минута, не повече.

— По-късно можем да го обсъдим с подробности — рече Амиранта и се обърна към Джим. — След като я откраднеш.

Джим сви рамене, сякаш това беше дребен проблем. Библиотеката не беше Имперската съкровищница, щеше да влезе и да излезе за броени минути, с книгата в торбата. Като дипломат възможността да го претърсят при напускане на страната бе

минимална, а озовяха ли се в открито море, четиримата можеха да обсъждат проблемите си на воля.

— Има ужасно много неща, за които трябва да говорим — заяви Амиранта. Осъзнаваше, че им остават само няколко секунди. — Демоните са много повече, отколкото си мислим. Много, много повече — повтори и в този момент Магнус вдигна ръка и заговори:

— Натъкнах се на едно описание на морската битка при Окоето на квестора през петнайсетата година от управлението на Родни Трети. — Разсмях се малко насила и продължи: — Разказът е доста по-различен от този, с който разполагаме в Крондорската библиотека.

Разговорът продължи в същия дух — находките и сравняването им с досегашните проучвания, като от време на време подхвърляха по някоя похвала относно гостоприемството на домакините. Всеки от участниците доста бързо възприемаше ролята на доволен гост и уморен книжник.

Джим обмисляше кой ще е най-удобният момент да напусне стаята си, без да събуди жената до себе си — знаеше, че квеганците ще се погрижат някоя агентка да топли леглото му. Ако не срещнеше никого по краткия път до библиотеката, щеше да може да вземе книгата — след като получише точното ѝ описание от Амиранта — и да се върне за не повече от половин час, може би дори по-малко.

Пъг и Магнус се измъчваха от други мисли — какво ли е открил Амиранта в книгата?

А самият Амиранта седеше мълчаливо: все още не бе сигурен дали е започнал да разбира поне малко случващото се и се питаше дали ще намери някакъв смисъл в него. Защото тази книга не бе дело на един изгубил здрава почва разсъдък, тя променяше всичко, което бе смятал, че знае за демоните, както и представите му за така наречения от учените Пети кръг на ада.

Амиранта пое дебелия том и го сложи на масата, а Джим изсумтя свадливо:

— Проблемът не беше в откъването, а да я донеса, без да рухна под тежестта ѝ.

Книгата бе дебела две педи, страниците ѝ бяха от плътен пергамент. Тежеше поне петдесет фунта, но не беше чак толкова тежка

за носене, колкото трудна за скриване. Според Джим обаче, дори ако квеганците го бяха забелязали да спомне нощем, щяха да сметнат, че е тръгнал да краде държавни тайни, а не някаква забравена от всички книга.

Бяха напуснали Квег преди малко повече от час и веднага щом излязоха от пристанището и се озоваха извън обсега на всякакво възможно наблюдение, зрително или чрез магия, Магнус ги прехвърли в кабинета на баща си на върха на кулата на Острова на чародея.

Амиранта беше възбуден като дете, което отваря подарък от Дядо Зима на празненството на Средзимието. Посочи книгата и каза:

— Ще ми отнеме най-много ден-два, за да определя дали написаното вътре отговаря на истината. Ако е така... — Погледна Пъг. — Моят нов приятел, елфът Гуламендис, и аз сме положили доста усилия и сме преживели немалко трудности, за да натрупаме оскъдните си познания. Ние сме сред малцината, оцелели в този своеобразен образователен процес, защото предполагам, че повечето млади магьосници, решили да се изправят срещу демон, вече не са между живите, за да споделят опита си. Но с това тук — той чукна по корицата с показалец — ще съм двама по-добър майстор в демоничната наука, отколкото бях досега.

— Изглежда доста внушително — каза Пъг.

Магнус го стрелна с поглед, после попита чародея:

— Кой я е написал?

— Няма име на автор — отвърна Амиранта. — Може да е споменато някъде, прочетох само една четвърт от нея преди Ливия да се върне и да ме покани да излезем. Там има... Просто не знам откъде да започна. Представата ми за Петия кръг на ада е като за място, където цари хаос, всичко непрестанно се мени, насилието е определящ закон и най-силните се издигат, за да командват. — Той сниши глас. — Но има много повече от това. Например йерархическият строеж! — Той вдигна ръка и чак след това забеляза, че е приковал вниманието им. Дори Джим го слушаше напрегнато. — И аз като вас смятах, че демонският крал е най-силният, този, който се е добрал до поста си чрез двубои, убийства, всяване на ужас или съюз с по-слаби и търсеци закрила, но...

— Но? — попита Магнус.

— Тези демони са робска каста — рече Амиранта.

— Робска каста?

— Като кешийските воители псета, обучени да убиват, побъркани, свирепи, умеещи само едно — да воюват. Но те имат свое общество. Имат строители... Къде беше онази зала от другата страна на разлома, където Макрос е загинал при двубоя с Маарг, Пъг?

Пъг премигна, сякаш не се бе замислял за това досега.

— Видях я съвсем за кратко.

— Но въпреки това ми я описа, когато ми разказваше за Макрос — посочи Амиранта.

— Мислех, че е някакъв друг свят.

— Такъв, който демоните вече са завладели? — попита Магнус.

— Ще трябва да прекарам още няколко дни над книгата — каза Амиранта и погледна Пъг. — Може ли да я взема в стаята си?

— Разбира се.

Амиранта посегна към книгата, но вместо да я вдигне, я отвори на последната страница. Листът бе прегънат и когато го разгъна, всички видяха, че е няколко пъти по-голям от останалите страници.

— Какво е това? — попита Джим.

Чародеят отвърна почти засмяно:

— Освен ако не греша, скъпи милорд Джеймс Джеймисън, това трябва да е карта на ада!

11. БЯГСТВОТО

Братята стояха неподвижно.

Ларомендис използваше цялото си умение, за да ги скрие, докато два демона извеждаха няколко затворници от килиите им. Само способността на Гуламендис да надушва демоните отдалече ги бе спасила. Шегата, която бе подхвърлил преди малко, се бе превърнала в реалност и сега двамата стояха долепени до стената и магьосникът се стараеше да изглежда така, сякаш са част от нея.

Времето се нижеше мъчително бавно, но в края на краищата затворниците бяха отведени и вратата на подземие то се затръшна. Бяха смесена група — четири джуджета, двама човеци и двама елфи. Всичките вървяха мълчаливо, но никой не изглеждаше изплашен.

Щом помещението опустя, Ларомендис остави илюзията да се разсее и попита:

— Какво беше пък това?

— Не им знам езика — отвърна брат му. — Нищо не разбрах.

Откакто се бяха озовали в този замък на непознатия свят, премеждията следваха едно след друго. Гуламендис не скриваше гнева си, че не разбира какво става.

— Трябва ни повече информация — промърмори той.

— И откъде смяташ да я набавиш?

— Единственият начин е да идем да разговаряме със затворниците.

— Да не си се побъркал?

— Защо? Нима мислиш, че ще ни издадат на тъмничарите си?

— Може и да го направят, ако решат, че ще спечелят благоволенieto им!

— Какво предлагаш тогава?

— Мисля, че трябва да се опитаме да узнаем колкото се може повече сами. Да излезем навън и да се огледаме. — Той въздъхна. — Ако не открием пътя за дома, поне ще се ориентираме донякъде къде

сме. Винаги може пак да се върнем тук. — Огледа се и добави: — Бих искал да си поговоря с нашите далечни братовчеди, когато няма опасност да бъдем изненадани от тъмничарите.

Гуламендис килна замислено глава.

— Съгласен. Може би ще е най-добре да го направим, докато джуджетата и хората спят. Нашите сънародници със сигурност не биха ни издали.

— Е, ти имаш по-високо мнение за тях от мен, братко — отвърна Ларомендис. — Стой близо до мен. Ако се наложи да изфабрикувам бързо някоя илюзия, ще е от малките.

— Ще съм твоя сянка — обеща брат му.

— Сега накъде? — попита Ларомендис.

— Напред или назад? Да продължим напред.

Заизкачваха се тихо по стълбата, която бяха видели вдясно при влизането си в тъмницата.

— Други предложения? — попита шепнешком Гуламендис.

— Тихо — изсъска брат му.

Бяха стигнали до просторна оръжейна. В другия ѝ край няколко демона нагласяваха броните на новите попълнения. Разговаряха с тях предимно със сумтене и гърлени звуци, докато им показваха как да пристегнат нагръдниците и шлемовете. Бяха толкова увлечени в задачата си, че не забелязаха двамата елфи.

Братята тихо заслизаха по стълбите. Щом стигнаха етажа с килиите, спряха и надникнаха внимателно иззад ъгъла.

— Нататък — каза единият брат и посочи.

— И този път по-бавно, братко — рече другият.

— Съгласен.

Заизкачваха се по следващата стълба.

* * *

Огромната крепост бе на практика пуста. В нея имаше място за хиляди воители, а и от начина, по който бе построена, беше ясно, че разположените тук части ще могат да достигнат отбранителните си

позиции максимално бързо. Нямахте съмнение, че това огромно съоръжение е било построено преди много векове и че мащабите му не са подходящи за демоните. Залите и галериите бяха твърде големи за най-дребните от тях, ала същевременно твърде малки за едрите екземпляри. Нещо средно между джудже и елф бе живяло тук в далечното минало. Беше сигурно, че заемането на крепостта от демоните бе станало сравнително скоро. В една от кулите се забелязваше движение, но останалите бяха изоставени.

Братята се качиха в една от празните кули, за да видят как изглеждат нещата отвисоко. Вратата горе беше заключена, но Гуламендис почовърка ключалката с кинжала си и я отвори.

Влязоха.

Късното следобедно слънце озаряваше стаята с бледа светлина. Изглежда, това бе някакъв кабинет. На лавиците покрай стената имаше книги, имаше и писалище с изсъхнала мастилница и древни свитъци.

— Всичко ме сърби — оплака се Гуламендис. — Който и да е бил тук, е практикувал тъмни изкуства.

— Затова ли демоните не са отворили вратата?

— По-скоро защото са мързеливи — отвърна Гуламендис. — Винаги следват линията на най-малкото съпротивление.

Ларомендис взе един лист и каза:

— Който и да е писал това, доста е бързал. Не е довършено.

— Но е предполагал, че ще се върне — добави Гуламендис. — Защо иначе ще заключва вратата?

— Прав си — рече брат му. После посочи прозореца. — Да видим какво има отвън.

Прозорецът бе вдълбан в дебелината на стената и пред него имаше каменна скамейка. Двата стъпиха върху нея. Стъклото беше толкова мръсно, че се наложи да отворят прозореца.

— Да виждаш в пейзажа нещо познато? — попита Ларомендис.

Гуламендис отправи поглед към планинската верига в далечината. Ако се съдеше по наклона на светлината, гледаха на юг. Слънцето залязваше зад тъмни облаци вдясно.

— Не, нищо.

— Виждаш ли онези озарени от огънове върхове? — попита брат му и посочи вулканите.

— Разбира се — отвърна Гуламендис. — Защо?

— Погледни как единият се издига надясно, докато другите два са наклонени наляво и са еднакви.

— Огнените близнаци?

— Дали е възможно?

— Ако си много на юг и гледаш на север... — рече замислено Ларомендис.

— От бойниците на Кан-дукар!

— Тогава Близнаците ще са вдясно, а Огнената кралица — вляво!

— Но защо не знаем нищо за тази древна крепост?

— Никога не сме стигали толкова надалече — отвърна магьосникът. — Кан-дукар е бил най-северното укрепление на Телесан, когато са се появили демоните. Този свят всъщност е останал незаселен заради пушеците и пепелта. Единствената причина да пращаме работници тук са били ценните метали.

— Мислиш ли, че затова демоните държат тези затворници?

— Възможно е — отвърна Ларомендис.

— Хъм. — Брат му поклати глава. — Е, поне вече знаем откъде са се взели.

— Знаем ли?

Укротителят на демони въздъхна.

— Всъщност не. Искам да кажа, знаем, че порталът в стената при вратите води към един свят, където видяхме демоните да се бият, и че не са дошли оттам.

— Не бива да палим светлина, тъй като ще ни видят веднага — каза Ларомендис. Така че ще трябва да почакаме до утре, за да огледаме какво има тук и дали нещо може да ни е полезно. Но ще ни трябва и храна. Ще слеза да взема. Ти винаги си бил по-добрият учен, така че огледай наоколо, докато все още има някаква светлина.

И излезе и затвори вратата. Гуламендис бавно огледа книгите по лавиците и погледът му се спря върху един голям подвързан с кожа том. Той посегна към него и в мига, когато пръстите му го докоснаха, отдръпна рязко ръка.

— Демони! — прошепна Гуламендис. — Възможно ли е? — Взе книгата, отвори я и веднага позна древните рунически символи за демоничен контрол. — Олеле! — възкликна тихо, седна и започна да чете.

След малко брат му се върна с торба с храна и каза:

— Добре, че се измъкнахме от бараката. Когато се върнах, някакви джуджета тъкмо вземаха храна за затворниците.

— Защо не са ни открили снощи?

Ларомендис сви рамене и му подхвърли една ябълка.

— Може би не хранят затворниците всеки ден. Откри ли нещо?

— Да — рече брат му. — Мисля, че дори намерих няколко неща.

Важни неща.

— Като?

— Къде е портата, водеща към този свят.

— Наистина? — попита заинтригувано брат му. — И какво друго?

— Кой и какво може да е в центъра на това безумие. Но вече е твърде тъмно и не мога да чета повече.

— Да, наистина се стъмни съвсем. Е, ще продължим утре.

— И още нещо — рече Гуламендис.

— Какво?

— Мисля, че намерих път към дома.

Ларомендис повтори това, което бе узнал току-що.

— Значи тази стая е принадлежала на човешки магьосник, който се наричал Макрас...

— Макрос.

— Макрос. И той е бил съветник на местния управник.

— Кралят на Дес.

— Кралят на Дес. И Макрос е открил портал, построен от неznайни същества в далечното минало.

— Аха.

— И докато експериментирал с това устройство, отворил портала.

— Да, към един свят... Ще трябва да прочета отново тази част, когато стане светло.

Ларомендис помълча известно време в тъмнината, после каза:

— Да преминем нататък. Този портал не е същият, през който дойдохме тук ние.

— Да, не е, защото според неговото описание се намира в една близка долчинка, ако предположим, че Макрос е бил тук, когато е писал, и под близка е имал предвид до тази кула.

— Добре де, да речем, че открием портала. Как ще го отворим?

— Тъкмо затова казах „мисля, че намерих път към дома“, а не „пътя“. Ако успеем все пак да се справим, предлагам, когато се върнем — видя, че Ларомендис се готви да възрази, и вдигна ръка, — да идем не в Е’бар, а на Острова на чародея.

— Как?

— Прекарах достатъчно време при портала на острова, за да... Е, мисля, че ще мога да ни прехвърля там.

Ларомендис обаче не изглеждаше толкова обнадежден.

— И какво ще използваме, за да го задействаме?

— Взех някои неща от мъртвия галасмант.

— Кристали?

— Кристали.

— Тъй като нямам по-добра идея — рече Ларомендис, — може ли да предложи да тръгнем сега, да вземем книгата с нас и да я прочетем, когато се зазори?

Гуламендис изпитваше крайна неохота да зарече тази съкровищница на древни познания, но не можеше да отрече, че предложението на брат му е мъдро.

Слязоха по витата стълба на кулата и огледаха дългия коридор, който водеше към стълбището за подземията и вътрешния двор. Прокраднаха се покрай затворените врати и пустите помещения и когато се озоваха в тъмницата, Гуламендис рискува да надзърне към килиите. Затворниците спяха, сгущени един в друг, за да се топят. Нямахме пазачи.

Продължиха колкото се може по-безшумно към ниската врата към двора и Ларомендис я откряна съвсем лекичко и надзърна отвън. Не се виждаше никой.

Тръгнаха покрай стената, като се придържаха в сенките. Не смееха да поемат и най-малкия риск, когато свободата изглеждаше тъй близо.

Главната порта беше залостена, но малката вратичка в нея не беше. Никой не я охраняваше, така че те я отвориха и излязоха.

— Трябва да се отправим на юг — заяви Гуламендис.

— Към вулканите и бойното поле? — попита брат му.
— Да — отвърна Гуламендис.

Щом се развидели, Гуламендис и Ларомендис седнаха под една скална козирка. Трите вулкана бълваха с постоянни темпове пушек и пепел в небето. Както мрачно отбеляза Ларомендис, нищо чудно докато стигнат до портала, някой от вулканите да изригне и да го разруши. Не би се учудил, ако съдбата се подиграе с тях, като ги изгори живи на крачки от портала, или пък им позволи да гледат как последната им надежда догаря в пламъци. Втората възможност му се струваше много по-неприятна.

Когато сподели опасенията си с брат си, получи в отговор само навъсен поглед — Гуламендис тъкмо отваряше книгата.

Ларомендис зачака търпеливо.

— Доколкото разбирам, въпросните същества, наричани едхара или едара, тъкмо започвали да експериментират с порталите — каза след малко брат му. — Те построили този, който търсим, в пещера — надявам се, че не е далече оттук — и през него открили няколко на пръв поглед безвредни свята. После демоните открили тях.

— Открили тях?

— Помниш ли какво каза Пъг за природата на разломите?

— Не съм — отвърна брат му. — Докато ти водеше този разговор, аз общувах с онова същество от света, чието име не мога да произнеса, дете имаше синкава кожа и от шията му излизаха разни неща и правеше невероятни илюзии...

— От твоите уста, мой недотам скромни братко, това си е доста сериозна възхвала — рече Гуламендис.

— Длъжен съм да му отдам дължимото — беше наистина добър.

— Пъг каза, че разломите били като магнит — както магнитът привлича желязо, така и те привличали други разломи. Ако имаш вече изграден портал от един свят до друг, съществува повече от обичайна възможност някой, създаващ портал със случайна посока, да се свърже със света, който вече има портал.

— Хм, дали точно заради това галасмантите са създали Разпределителен свят?

Брат му повдигна рамене.

— Мога само да гадая какъв е отговорът, тъй като Регентският събор не смяташе, че съм достатъчно сведущ по въпроса. — Забоде пръст в разтворената книга. — Тази част оттук до края е писана много по-припряно от останалото и наподобява докладите, които получавахме от срещите на нашите сънародници с демоните — хаотични нападения, никаква милост от едната или другата страна, вълна след вълна от всякакви породи демони.

— Очевидно нещо се е променило — рече Ларомендис. — Тези демони, които видяхме преди, и тези в крепостта, не бяха като никои, които сме срещали.

— Тъкмо затова става все по-интересно — изръмжа Гуламендис. — Виж какво ще ти прочета: „И тогава при нашия господар Хиджила дойде пратеник от демоните, развял знамето на примирието, и ни съобщи условията им“.

— Примирие? — Замислен за десетките светове, прегазени от Демонския легион, и милионите изстребени таредели на тези светове, той прошепна: — Ние никога не сме получавали подобно предложение.

— Едхарите не приели предложението и предпочели да се бият докрай. Авторът на съобщението е вярвал, че това са последните му записки, и се е постарал да вмъкне всички подробности, които е сметнал за важни. Причината, поради която смятам, че ще успеем да използваме портала в пещерата, е защото точно това са възнамерявали да направят управниците на едхарите. Не става ясно дали са сполучили да се измъкнат навреме и дори дали са стигнали до портала. По-важното е, че ако успеем да се доберем до Острова на чародея и после до Е'бар, ще разполагаме със сведения от жизненоважно значение, които да съобщим на Регентския събор.

— Смяташ ли, че трябва да го съобщим на Тандареи? — попита Ларомендис.

— Винаги се свежда до това, нали? — отвърна с въпрос брат му.

— Братко, Съборът не може да продължава да следва курса, към който се придържаше последните три години. Кръгът на светлината трябва да бъде реформиран и всички служби, занимаващи се с магия, трябва да бъдат възстановени. Месеците, които прекарах на Острова на чародея, ме убедиха, че това е самата истина. Ако разговаряш с Магнус и Пъг за тяхната история и научиш за първите опити на Пъг, за

Академията в Звезден пристан... Добре де, първо да се върнем живи и здрави.

— Мисля, че можем да сме там още днес, ако тръгнем веднага — рече Гуламендис.

— Посред бял ден?

— Да виждаш някого наоколо?

— Не, но преди няколко месеца в тези околности се е състояла голяма битка — припомни му магьосникът.

— Съмнявам се, че още бушува — рече Укротителят на демони. — Което обяснява защо в крепостта има малоброен гарнизон, а ние успяхме да влезем и да излезем, без никой да ни спре. Отишли са някъде другаде.

Ларомендис се надигна и каза:

— Това, което ме дразни най-много, са всичките тези нерешени загадки. Аз съм само един скромен елф — карам разни неща да се появяват от въздуха и другите ми се отблагодаряват — с храна, злато, ласките на нечия дъщеря, хубава дреха...

— Винаги си разсъждавал като мошеник и си мошеник по душа — засмя се брат му. — Но си ми брат и това значи, че каквото и да става, ще съм до теб.

За първи път от много време Ларомендис не се сдържа и отвърна на усмивката на брат си. Потупа го по рамото и рече:

— Така и трябва да бъде. Аз също ще съм до теб до края.

— Да вървим.

Докато крачеха на юг, Ларомендис каза:

— Има един въпрос, който искам да ти задам от известно време.

— Да?

— Помниш ли когато онази жена, Сандрина, наговори всички тези неща за Амиранта?

Гуламендис се разсмя.

— Как бих могъл да забравя?

— А помниш ли онази част за съществото, което призова — което се казваше Далтея? Доколкото си спомням, се появи в облика на жена с необичайна красота.

— Демон, който прилича на необичайно красива жена. Да, спомням си. Беше призовал сукуб и го бе променил така, че да е несравним по хубост.

— Представяш ли си да призовем някоя невероятно красива и готова да се подчинява елфка? Знаеш ли как се прави?

За първи път от почти век Гуламендис плесна брат си по темето.

По пладне наближиха района с вулканите. Въздухът бе изпълнен с тежката миризма на гореща пепел, а очите им смъдяха от лютивия дим — почти не полъхваше вятър. Димът ги скриваше от нежелани наблюдатели, но също така затрудняваше дишането и дразнеше очите.

Намираха се сред същинско море от гранитни скали, огромни сивкави плочи и черни сенки, накъсани от щръкнали назъбени камънаци. Понякога плочите пропукваха зловещо под краката им, подсказвайки, че крачат върху локви от нагорещена лава, които изпускаха облаци миришещ на сѳра дим. Гуламендис дори за малко да пропадне в една цепнатина, ако брат му не го бе уловил навреме.

— Кой би искал да завладее това окаяно място? — попита Укротителят на демони.

— Ние сме го направили, та макар и само за известно време — отвърна Ларомендис. — Трябвали са ни кристалите, които се раждат в тези вулкани, а и тук са най-големите метални залежи в познатата вселена. — Той се огледа, сякаш се мъчеше да се ориентира. — Прекарах известно време по тези места по заръка на Регентския събор и при мините на юг, от другата страна на изоставената крепост... Мога само да кажа, че са невероятни — има мед, сребро, желязо, злато... — Той си пое въздух и се закашля. — Колко още ще вървим?

Гуламендис спря и надзърна в книгата, за да се увери, че са на прав път.

— Ако съм разбрал правилно, трябва да изкатерим ето онзи хребет. — Посочи на юг и Ларомендис видя на около миля от тях висок скален масив, към който водеше относително полегат склон. — Пещерата трябва да е някъде от другата страна.

След около час се изкачиха на хребета и Ларомендис възкликна:

— Богове и отци!

Пред тях се простираха миля след миля натрошени и напукани скали. В далечината се виждаха огнени фонтани и гейзери, които бяха само външни признаци за активната вулканична дейност отдолу. Откакто бяха дошли тук, тарделите бяха станали свидетели на две

изригвания, нито едно от които не бе толкова мощно, че да заплашва съществуването на крепостта на юг, но достатъчно силни, за да ги откажат от проучване на района. Братята предполагаха, че ако не са били тези изригвания, изследователите са щели да открият крепостта на север. Разбира се, ако не бяха дошли демоните.

— Сега накъде? — попита Ларомендис.

— Нататък. — Гуламендис посочи.

— Не може ли да си малко по-точен?

— Не — заяви брат му и заслиза надолу по една застинала река от лава.

12. СЪЮЗНИЦИ

Сандрина препускаше в галоп.

Фарсон и Кеандар също пришпориха уморените си коне по последния склон преди Дърбин.

Откъм пустинята духаше вятър и носеше облаци прах. Сандрина бе задала безмилостен ритъм, макар да си даваше сметка, че когато всичко приключи, трите бойни коня ще стават само за впрегатен добитък и никога вече няма да участват в битка.

Въпреки това тя смяташе, че жертвата е оправдана, също както бе преценила, че загубата на Джалиел е необходима. Всяка нощ се молеше на Богинята за закрила и се надяваше, че Джалиел е извадил късмет и не е мъртъв, а само пленен. Ако Богинята проявеше милост, той и останалите роби щяха да бъдат освободени, когато загадката в Долината на изгубените се разкриеше напълно.

Според всички мерки Дърбин бе най-опасният град по бреговете на Горчиво море. Бе седалище на Имперското кешийско правителство в пустинята Джалпур и като такъв представляваше закона в този край. От време на време Имперският двор в Кеш пращаше нови заповеди и разпоредби, ала силата на оръжието, златото и властта си оставаха единствените значими средства за безопасно пребиваване в града.

Трима изнурени ездаци, пристигащи в галоп, едва ли щяха да предизвикат интереса на градската стража, а всеки друг би им обърнал внимание само ако ги сметнеше за потенциален източник за обогатяване.

Сандрина бе единствената, на която се спираха погледи, защото въпреки тъмните кръгове под очите ѝ и покритите ѝ с прах доспехи лицето ѝ бе все така красиво. Ала оръжието и орнаментите по наметалото подсказваха недвусмислено, че всякакви непристойни предложения ще бъдат посрещнати на нож. В близък бой един Непреклонен рицар щеше да остави много по-сериозни рани, отколкото би получил. Вторият рицар и джуджето също подсказваха с

вида си, че е по-добре да не бъдат закачани, и така тримата прекосиха града, без някой да дръзне да ги спре или предизвика.

На пристанището Сандрина тръгна да търси кораби, ала след няколко кратки разговора стана ясно, че сумата, която искат капитаните, надхвърля дори цената на нов кораб. Нито един капитан в Дърбин не би откарал пътници на Острова на чародея, независимо от заплащането.

След кратко отбиване в една кръчма Сандрина се обзаведе със собствен съд — малка лодка, не по-дълга от двайсет стъпки, и ако в морето се случеше лошо време, преобръщането им бе неизбежно. Въпреки това Сандрина призова на помощ всичките си плавателни умения, колкото и да бяха посредствени, отправи молитва към Богинята и напусна пристанището.

Сандрина имаше едно предимство — можеше да се ориентира по звездите и не се съмняваше, че ще намери Острова на чародея. Прецени, че през първия ден трябва да плават на североизток и с падането на нощта да сменят курса. Фарсон и Кеандар не разбираха нищо от мореплаване и получиха кратки наставления за това какво трябва да правят. Щеше да им е тясно и неудобно, без възможност за усамотяване, но пък вече бяха привикнали един с друг.

Почти не разговаряха. Никой от тримата не бе мигнал последните две денонощия и бяха изтощени до смърт. Сандрина бе измъкнала от Кеандар малкото, което знаеше. Новата информация, добавена към това, което бе видяла, само я убеди, че се е натъкнала на неща, които за момента не е в състояние да разбере. Нищо от видяното не подлежеше на разумно обяснение и това само я изпълваше с безсилие.

След като потеглиха на път, Сандрина нареди на Фарсон да се опита да поспи. Що се отнасяше до Кеандар, той дори не се нуждаеше от подкана, защото скръсти ръце на гърдите си, отпусна глава и скоро потъна в дълбок сън. Сандрина знаеше, че по някакъв начин трябва да остане будна, докато се зазори, после да събуди Фарсон, да му покаже как да направлява лодката и едва след това да поспи. Основната ѝ грижа бяха бандитите, пиратстващи в тези води. Надяваше се обаче скоро да напуснат крайбрежните води, където рискът от среща с пирати бе най-голям. Трима въоръжени опитни воители в града бяха едно. Но трима души в малка лодка срещу пирати в кораб бяха съвсем

друго. Сандрина знаеше, че натъкнат ли се на пирати, много скоро ще се озоват на робското тържище в Дърбин.

Успя да остане будна само благодарение на силната си воля и когато най-сетне слънцето се показва на хоризонта, сръчка Фарсон и му предаде набързо един урок как се управлява лодката. С единично напречно платно и без кливер ѝ бяха нужни само няколко минути, за да демонстрира простичката задача как да се носят пред попътния вятър. Не пропусна да подчертае, че трябва да я събуди и при най-малкото затруднение. Той кимна и Сандрина посочи звездата, която изгряваше пред тях.

— Това ти е главният ориентир. Ако държиш носа право към нея, ще се отдалечим достатъчно на север, а после можем да свием на запад, за да стигнем мястото, където отиваме. След около три часа ще видиш три малки звезди да се издигат приблизително на едно и също място. Те ще образуват триъгълник с върха надолу. Завърти носа на лодката към мястото, откъдето изгряват, докато голямата звезда се озове ето там. — И посочи една точка вляво. — Когато достигне най-високата си точка в небето... — Прозя се неудържимо и премигна уморено. — Ако звездата започне да се снижава... — Излегна се на дъното, затвори очи и продължи: — Тогава насочи лодката между нея и триъгълника, после я обърни право към триъгълника. Ще криволичиш, но в края на краищата ще стигнеш. Събуди ме, когато небето на изток започне да просветлява. Трябва да го погледна, за да преценя колко далече...

И заспа.

Богинята се смили над тях. Вече три дни се радваха на попътен вятър, а нощем Фарсон не се отклоняваше твърде далече от курса. Кеандар също се оказа полезен, когато пребори вродената си неприязън към плаването, дълбоките води и лодките, която бе тъй характерна за неговите сънародници. И все пак, след като схвана основните принципи на навигацията, дори започна да се забавлява.

Храната им бе на привършване, водата също намаляваше с тревожни темпове, но в един момент зоркото джудже се провикна:

— Виждам суша!

Сандрина даде знак на Фарсон да поеме кормилото, изправи се до мачтата, взря се в далечината и след няколко минути, когато различи неясно петно на хоризонта, каза:

— Това трябва да е Островът на чародея. — Огледа се и видя, че отзад ги приближава буря. — Тъкмо навреме, изглежда. Защото прогнозата не е добра.

Скоро чертицата на хоризонта се превърна в черен масив, от който пък се оформи островът. По времето, когато небето над тях започна да потъмнява, вече различаваха върховете на планината и замъка на източния хребет.

— Има един подходящ бряг на запад от нас — рече Сандрина и Фарсон кимна. — Само не забравяйте, че слизането в плитчините не е приятна работа и сигурно ще се поизмокрим. — Беше ги накарала да свалят броните веднага щом се отдалечиха от Дърбин и не се страхуваше, че могат да се удавят на стотина крачки от брега. — Кеандар, можеш ли да плуваш?

— Като камък — отвърна той. — Къде да се науча според теб?

— Значи ще внимавам да не се преобърнем.

— Ще съм ти премного благодарен, Сандрина — отвърна джуджето.

Тя пое кормилото и нареди на Фарсон:

— Щом ти кажа, се премести отзад.

Насочи лодката към полегатия бряг и щом усети, че вълната отдолу ги повдига, извика на Фарсон:

— Свали платното!

Той изпълни нареждането и в следващия миг една голяма вълна ги понесе към плитчините.

— Назад! — извика тя и всички се преместиха към кърмата, за да не позволят на носа да се зарови в пясъка. — Пригответе се да скочите и да изтеглите лодката. — Изчака още малко. — Скачай!

Скочиха. Водата бе до кръста на Сандрина и Фарсон и почти до шията на Кеандар. Бързо изтеглиха лодката на сушата и Сандрина въздъхна облекчено. Не се бе съмнявала, че Богинята ще бди над тях през целия път, но все пак се беше притеснявала.

— Да слагаме броните — нареди тя.

След малко вече се изкачваха по една тясна пътечка.

Не се виждаше жива душа, но Сандрина не се съмняваше, че по някакъв начин Пъг е осведомен за пристигането им, или ако не е на острова, го знае този, когото е оставил за заместник. Беше изнурена до смърт, но близостта на крайната цел възвърна поне част от силите ѝ.

Щом влязоха в двора на древната крепост, тя зърна познато лице. Беше младият магьосник Джейсън, с когото се беше срещнала при предишното си посещение на острова.

— Сандрина — провикна се той и се усмихна. — Наредено ми е да се погрижа за теб.

— Спътниците ми се нуждаят от храна, чисти дрехи и почивка — отвърна тя и му представи Фарсон и Кеандар. — А аз трябва незабавно да говоря с Пъг.

Джейсън кимна, повика друг млад мъж, който бе застанал при вратата на крепостта, да се погрижи за Кеандар и Фарсон и каза:

— Сигурна ли си, че не би предпочела и ти първо да си починеш? Без да се обиждаш, но изглеждаш като истински парцал.

Тя се усмихна.

— Така се и чувствам, но това няма значение. — Разтърси глава. — Не, първо ще говоря, после ще спя.

— Добре — каза той. — Ела.

И я поведе през двора, където видяха Саманта да бърка голямо врящо гърне. Пълничката жена прегърна Сандрина и я целуна.

Сандрина бе толкова изтощена, че едва намери сили да отвърне на прегръдката ѝ. После попита:

— Брандос тук ли е?

— Да — отвърна Саманта. — И Амиранта също.

— Чудесно — каза Сандрина и Саманта я погледна изненадано и повтори:

— Чудесно?

— Той е много гаден, но тъкмо сега се нуждая от опита му. Трябва да тръгвам. По-късно ще се видим. — Прегърнаха се още веднъж и Сандрина тръгна с Джейсън към кулата.

Сандрина отвори вратата. Очакваше да види Пъг и може би Магнус и Амиранта, но стаята беше празна.

— Какво значи това?

— Прекрачи през портала — каза Джейсън.

Тя чак сега забеляза лекото потрепване на въздуха, като мараня в горещ ден. Кимна и пристъпи напред.

Изведнъж се озова на съвсем друго място. Пак в стая, но просторна и богато мебелирана, и на подредените в полукръг скамейки седяха двайсетина души. Срещу този полукръг бе поставена маса, зад която седяха Пъг, Магнус и Амиранта.

— Сандрина — рече Пъг и стана, за да я посрещне. — Получихме вест, че приближаваш острова.

Тя кимна и съжали, че не бе приела предложението на Джейсън, защото беше мръсна, миришеше на морска сол и пот, а очевидно се бе озовала на много важна среща. Пъг я покани да седне до Магнус и тя го направи.

— Това е всичко, с което разполагаме засега — каза Пъг на останалите. — Заемете се с поставените ви задачи и бъдете готови. Всеки момент може да бъдете повикани.

Мъжете се надигнаха и неколцина от тях изчезнаха от погледа ѝ за миг. Останалите се подредиха на опашка пред невидимия портал. Накрая Сандрина остана само с Магнус, Пъг и Амиранта.

— Какви вести ни носиш? — попита я Пъг.

— Крийган отпътува за Риланон, очаквайки да бъде избран за Велик майстор на ордена. Прехвърли на мен управлението му в Крондор и ми остави един доклад... — погледна Пъг с подозрение, — който, предполагам, си чел.

— Копие — уточни Пъг.

— Тъй като нямаше никой друг, на когото да поверя разследването, заминах сама.

— И какво откри?

— Много малко отговори. И повече въпроси. Ще ви разкажа всичко подробно, но първо искам да знам дали преди миг не се озовах на среща на Конклава?

Пъг кимна и каза:

— Да. Краят на срещата.

— Не знаех, че сте толкова много.

— Дори сме повече. Но това не бива да се знае дори от нашите приятели. Трябваше да ги повикам тук — каза Пъг и се изправи.

— За да им дадеш нареждания? — попита Сандрина и също се надигна.

— Не точно — отвърна Пъг. — Тези, които видя, са водачи на групи, скрити по целия свят. Да обсъдим положението. Време е да стегнем редиците.

— Да стегнете редиците? — повтори Сандрина. Не беше сигурна дали умората не я кара да чува неща, които не са били произнесени.

— Идва война — обади се Амиранта. — И това ще е най-кървавата и мръсна война, която е виждал светът.

— Трябва да е някъде наблизно — предположи Гуламендис.

— Откъде знаеш?

— Авторът е отбелязал точното време за път. Зная колко време ще отнеме на човек с кон да стигне дотук.

— Ами ако е бил пеша?

Гуламендис го изгледа с досада.

— Той пише „яздене“. Не видя ли изоставените конюшни в крепостта?

— И?

— Направих необходимите корекции във времето, като взех предвид и промяната на местността, и мисля, че вече сме наблизно. — Той махна с ръка. — Би трябвало да е някъде там.

— Какво по-точно търсим?

— Портал. — Не звучеше толкова уверено, колкото преди малко.

— Нали помниш, че този при крепостта беше невидим? — попита Ларомендис.

Укротителят на демони се замисли за миг, после каза:

— Ти си майстор на невидимото. Знаеш ли как може да се промени това?

— Може би, ако ми е ясно какво търся.

— Портал?

Ларомендис малко се засрами, че не се бе сетил сам да използва уменията си в тази насока.

— Все пак ще е добре да познаваме района поне приблизително.

Гуламендис описа кръг с ръка.

— Ако правилно чета книгата, порталът трябва да е съвсем наблизно. Изглежда, са го построили достатъчно далече от крепостта, та ако се случи нещо ужасно и непредвидено, да могат да евакуират водача и придворните му.

— И къде според теб е най-логично да се намира?

— Някъде близо до стария път, на който сме в момента. — Той посочи един невулканичен хълм наблизно. — Това може да е единственият знак за ориентиране, останал отпреди изригването, и ако е споменатият в книгата... — Огледа се. — Трябва да сме наблизно. Когато разполагаш портала до пътя, ще избереш равно място, на безопасно разстояние... — Пак посочи. — Като онова там.

Ларомендис кимна и се приближи до едно равно място между две скали. Затвори очи, после протегна ръце и ги разпери. След миг каза:

— Не. Нищо.

— Какво пък, да се заемем за работа методично — рече Гуламендис. — Огледа се за друго подходящо място, избра едно и го посочи. Брат му се доближи, за да обследва и него.

Намериха портала след три часа. Не беше невидим. Просто бе съборен от някой от трусовете през годините. Имаше широка основа, подобна на тези, които използваха таределите, и две извити арки. Трябваше да внимават, докато го изправяха, защото нямаше с какво да го поправят, ако го повредят.

— Смяташ ли, че ще успеем да го задействаме? — попита Ларомендис.

— Не зная — отвърна откровено брат му. — Но мога да се опитам. — Прелисти книгата и каза: — Трябва да търсим кухня в основата на портала.

Ларомендис се наведе и зашари с ръка.

— Тук има нещо като капак... — Продължи да опипва и успя да отмести капака. Тихо бръмчене изпълни въздуха. Вътре блещукаше жълтеникав кристал.

— Действа ли още?

— Нямам представа — отвърна Ларомендис. — Ти четеш книгата, нали?

— И двамата сме минавали десетки пъти през портали.

— Така е — съгласи се магьосникът, — но никой от нас не е настройвал портал.

— Аз съм — заяви Укротителят на демони.

— И едва не ни удави и двамата.

Гуламендис коленичи и огледа основата, после двете арки от дърво, които оформяха горната част на портала.

— Усещам енергия, но много слаба.

— А откъде се настройва?

— Отгук, струва ми се — отвърна Гуламендис и посочи едната дървена част.

Ларомендис посегна и каза:

— Има някаква вдлъбнатина... чакай, не е една, повече са. Четири!

— Трябва да има и пета. Опирай.

— Има! — възкликна Ларомендис. — Просто си пъхаш пръстите, така ли? Защо?

— Мисля, че заради палеца.

— Защо? — повтори брат му.

— Защото — отвърна Укротителят на демони — малко демони имат четири пръста и палец, а и повечето са с дълги нокти, което би попречило на пръстите да паснат.

Ларомендис размърда пръсти във вдлъбнатините и каза:

— Не знам как действа това нещо.

— В книгата също не се споменава нищо по, въпроса. Има доста материал за това какво се случва след задействането на портала, но нищо по въпроса как се контролира.

— Няма знаци, нито други устройства, нищо, което да ти показва, че си направил правилния избор. — Ларомендис въздъхна отчаяно.

— Мисли си за мястото, на което искаш да отидеш — неочаквано предложи Гуламендис.

— Да си мисля?

— Ти си магьосник. Представи си мястото на Острова на чародея, на което кацна драконът.

Тъй като нямаше по-добро предложение, Ларомендис затвори очи и се опита да си представи мястото с колкото се може повече

подробности. Внезапно по ръката му се стрелна силен енергиен импулс и той рязко я отдръпна.

— Ох!

— Какво стана? — попита Гуламендис.

Нищо — отвърна брат му, докато разтърсваше ръка. — Някакво... внезапно парене. Сякаш съм докоснал нажежено желязо. — Размърда пръсти и продължи: — Не е толкова неприятно, колкото ми се стори в началото. — Затвори очи, опита се да се съсредоточи върху картината от Острова на чародея и след малко каза: — Не. Тук нещо не е наред.

— Какво?

— Ако знаех, щях да съм галасмант, а не магьосник.

Гуламендис се наведе над книгата и запрелиства страниците.

— Може и да е напразно губене на време, но ще проверя дали не съм пропуснал нещо.

Брат му седна до него, доволен, че може да си отдъхне. Все пак напрежението и недостигът на сън оказваха пагубното си влияние. Ларомендис съжали, че не може да седи на нещо по-удобно. Плъзна пръсти по неравната сивкава скала и опипа заострените ръбове. В един като че ли блещукаха парченца кристал. Ларомендис се огледа и забеляза, че на много места лъчите на залязващото слънце се отразяват в подобни щръкнали от скалата кристални образувания. Виждаше обсидианови жилки, плъзнали по една преобърната плоча недалеч от тях. Преди векове водата бе започнала да се просмуква в цепнатините на скалата и в някакъв момент тя се бе пропукала и отдолу се виждаше напречен разрез, истинска естествена схема на геологичната история на този район. Тъкмо минералните залежи бяха привлекли таределите в този окаян край. Той се зачуди дали демоните не са дошли по същата причина, или просто са последвали механично своите врагове.

Имаше толкова много неща, които не разбираха. От всяка гледна точка войната с демоните бе изгубена в часа, в който бе започнала, защото единствените магьосници с познания за демонското войнство бяха членовете на Кръга на светлината. Само неколцината, избегнали изтребването на Кръга преди векове, или такива като него и брат му, бяха успели да съхранят познанията си и да оцелеят, за да се притекат сега на помощ на сънародниците си. Не за пръв път го обзе дълбоко и горчиво негодувание към Регентския събор и неговата политика.

Може би Тандареи бе искрен в намеренията си и най-сетне щеше да бъде осъществен известен напредък, или пък отново предстоеше поредният неприятен обрат. Измъчван от почти непреодолима умора, Ларомендис си даваше сметка, че не е в състояние да измисли нищо и че единствената надежда за спасяването им сега лежи на плещите на брат му.

Опита се да насочи мислите си към това какво трябва да направят, ако Гуламендис съумее да активира портала. Дали в старата крепост не бе имало друг, по-лесен път към дома? Дори и ако се наложеше да минат през Разпределителния свят? И ако все пак стигнеха в Е'бар, дали там не ги очакваше смърт в мига, когато прекрачат портала? За пръв път от години се чувстваше напълно безпомощен.

— Успях — прошепна брат му.

Ларомендис се надигна стреснато.

— Какво?

— Зная защо порталът не работи.

— Защо?

Вместо да отговори, Гуламендис се наведе над прибора и повдигна капака, под който бе поставен кристалът. Извади камъка, после развърза една кесия на пояса си и извади кристала, който бе взел от мъртвия галасмант на Разпределителен свят. Пъхна го в кухнята и затвори капака. После погледна Ларомендис и каза:

— Опитай сега.

Ларомендис се надигна, нагласи пръстите си във вдлъбнатините и изведнъж съзнанието му се изпълни с образи. Той затвори очи и произнесе тихо:

— Виждам разни неща.

— Паренето, което почувства одева — обясни Гуламендис, — има за цел да подскаже на всеки, който се опитва да задейства устройството, че кристалът няма достатъчно енергия, за да може да работи.

Ларомендис извади пръстите си от кухнята и се разсмя.

— Ами да! Няма символи, нито знаци, нищо... — Затвори очи и пред мисления му взор отново започнаха да се менят различни картини. — Имам чувството, че летя над световите — прошепна възторжено. — Пустини, планини, океани...

— Помъчи се да го насочиш. Сякаш управляваш кораб в море.

— Ще пробвам. — Ларомендис се постара да спре една от картините и тя наистина замря, сякаш той висеше само на няколко крачки над земята. Видя езеро с дървета около него и тази картина му се стори позната, макар да не можеше да каже от кой свят е. Пожела умът му да се премести в долината близо до обгорените останки на Вила Беата на Острова на чародея, където се бяха намерили с брат му.

В първия миг почувства известно съпротивление, като че ли устройството не желаше да го премести на място, за което още не е готово, или на такова голямо разстояние, но сетне сякаш някой го дръпна и изведнъж той се понесе сред звездите. Зави му се свят, стомахът му се сви мъчително, но той продължаваше да държи ръката си пъхната в кухнята и да не отваря очи. Светът около него се завъртя и после изведнъж му се стори, че пада към него... виждаше голям океан, два огромни къса суша и море, с остров в средата! Насочи се право към острова, на северозапад от брега — и в същия момент пожела да забави падането си.

Страх го беше да отвори очи.

— Мисля, че го открих — каза бавно и тихо.

— Отвори портала, Ларо — отвърна също така тихо и бавно брат му.

Той поиска порталът да се разтвори, като си представяше път между световете, и отново почувства парене в ръката, но не като предишното неприятно предупреждение, а по-скоро като лек полъх.

Отвори очи.

— Успях... — тихо каза Гуламендис.

— Това е невероятно! — ахна Ларомендис. — Тази портал на машина е по-добра от нашата — много пъти по-добра. По-добра дори от тези на хората.

— Тези машини са направени от хората — припомни му брат му.

— Имах предвид хората от Родния свят. От Дома.

— От Дома — повтори Гуламендис, въздъхна и добави: — Да се прибираме у дома.

Прекрачи през портала и Ларомендис го последва.

Озоваха се в друг свят и за миг бяха объркани от рязката промяна в атмосферното налягане — бяха слезли от високи планини на морското равнище и чувствителните им уши се възпротивиха. Миришеше различно, задушливата миризма на вулканичните изпарения беше изчезнала, заменена от соления вкус на море.

И, разбира се, не на последно място от втренчения поглед на десетината магьосници, насядали в полукръг около тях, с Пъг по средата.

Гуламендис разпери ръце и каза:

— Пъг, ние сме.

Пъг даде знак на магьосниците, че всичко е наред, после се обърна към двамата братя и попита:

— Как го направихте?

— Открихме портал, ъ-ъ, машина на разлома на един друг свят и знаехме, че ако се замислим за Е'бар, ще...

— По-късно ще ни обясниш — прекъсна го Пъг. — Питам как успяхте да отворите портала.

Гуламендис погледна брат си, за да му подсказе, че той трябва да отговори.

— Просто му казах да ни доведе тук.

— И той успя? — попита учудено Пъг.

— Да. Толкова ли е странно?

— Много — отвърна Пъг и сбърчи вежди. — След последната атака поставих бариери на този остров и затова знаех, че идвате. Бяхме предупредени само няколко секунди преди разломът да пробие защитата ми. Открихме източника и се озовахме тук в мига, когато се появихте вие.

— Защитата ви? — попита Ларомендис.

— Не би трябвало да успеете да преодолеете бариерата, освен ако не разполагате с магия с невероятна сила.

Двамата елфи се спогледаха и Ларомендис каза:

— Знам, че този портал, имам предвид разлома, беше по-добър от построените от нашите инженери, но не смятах, че е чак толкова по-добър.

Пъг протегна ръка, сякаш искаше да се пресегне през портала, от който бяха пристъпили, и отново сбърчи вежди.

— Тук няма нищо. Затворил се е веднага след като сте се появили. Откъде пристигате?

Гуламендис описа накратко скитанията им и добави:

— Ако успеем да се справим с демоните и да се върнем на Разпределителен свят, мога да ви прехвърля в Кан-дукар на света Телесан и оттам да намеря отново портала.

— Това ще трябва да почака, но съм готов да приема предложението ти. Тази машина обяснява защо в последно време се случиха много неща, които не би трябвало да се случват, най-вече атаката срещу острова, при която бяха преодолените нашите защити.

— Може ли да поседнем някъде? — попита Гуламендис. — И двамата сме доста изморени.

— Да — отвърна Пъг. — Простете ми. — Обърна се към другите магьосници: — Ще се срещнем в крепостта. — После сложи ръце на раменете на двамата елфи и в миг тримата се озоваха в кабинета на Пъг в кулата.

— Невероятна магия, Пъг — каза Ларомендис. — Впечатлен съм.

Пъг се усмихна.

— И ти не си по-слаб в уменията си. Държа две стаи на две различни места и всеки, който прекрачи прага, без да знае как да контролира вратите, се озовава тук. Моят кабинет, този, в който работя, се намира на друго място.

— А тази гледка? — Ларомендис гледаше през прозореца.

— Още една илюзия, отражение на това, което ще видиш, ако погледнеш от кулата.

— Още веднъж почитания. — Елфът се огледа. — А другата стая — тази, в която ще се озовеш, ако не знаеш какво правиш?

— Друг път ще го обсъждаме. Заповядайте, седнете.

Двамата изтощени елфи седнаха и Пъг продължи:

— По вида ви мога да определя, че напоследък сте преживели доста трудности. Предполагам, че жадувате, за гореща баня и легло преди дългия разговор, затова ще се постарая да съм кратък, а утре ще продължим по-обстойно.

— Това би било чудесно, Пъг — рече Гуламендис. — Но нямам търпение да съобщя за две неща. Първо, мисля, че се натъкнахме на нещо, което досега никой не е виждал. На един изоставен свят на име

Телесан открихме древна човешка крепост, но демоните са я завладели и държат там затворници.

Пъг помълча, после кимна и каза:

— Ясно.

— Не зная доколко ти е ясно — рече Укротителят на демони. — Защото демоните не вземат пленници. Те изяждат всичко, което могат, и продължават напред. А тези сякаш са се променили до неузнаваемост.

— Това не беше ли заключението, до което стигнахте с Амиранта, след като вашите опитомени демони ви предадоха на Дахун и Беласко?

— Да, има нещо такова — призна Гуламендис, — само че ставаше дума за това как се е променило поведението им. Смятахме, че просто заприличват все повече на нас.

Пъг кимна отново. Тъмните му очи оглеждаха известно време двамата елфи, после той каза:

— Каза две важни неща?

— Изглежда, че те воюват помежду си. — И елфът описа атаката на едната армия на демони срещу другата, илюзията на Маарг и изненадващата организация на операцията.

След като Гуламендис приключи, се намеси брат му:

— Точно преди да изоставим Андкардия забелязахме, че някои демони на бойното поле не се хвърлят безогледно върху отбранителните ни линии, а дават заповеди на другите демони, организират ги и ги пращат към възлови места. Тogaва това не ми направи особено впечатление, защото не ми влизаше в работата и бях твърде зает да си спасявам кожата... Но това, на което станахме свидетели на Телесан, надхвърля всякакви представи. Там имаше добре организирани в подразделения демони, лагеруващи така, както лагеруват човешки и елфски армии, с офицери, застави и дори щабна шатра, атакуващите пък се спускаха по хълма в строй и координирани от невидим наблюдател, тъй като демоните, които в началото сметнахме за техни командири, се оказаха само илюзия.

Пъг помълча, после каза:

— Имаме да обсъждаме доста неща. Но могат да почакаат, докато си починете.

Гуламендис му подаде книгата, която носеше, и отвърна:

— Тази книга сигурно ще ти се стори доста интересна. Опитах да я прочета, но ще призная, че не разбрах и половината от написаното.

— Кой е авторът?

— Някой си Макрас. Събрал е в кулата си множество книги и свитъци, а освен това е водил и дневник. Открих тази книга на писалището му и благодарение на някои от нещата, описани вътре, успяхме да се доберем дотук.

— Благодаря — каза Пъг. — Сега слезте долу и се нахранете. Саманта, жената на Брандос, готви много хубаво. След това Джейсън ще ви настави да си починете. Нахранете се и си отдъхнете, а утре ще продължим разговора.

Двамата елфи излязоха и Пъг се взря в книгата, която му бе оставил Укротителят на демони. Нямаше нужда дори да я разтваря, за да види кой е авторът. Беше познал символа върху подвързията. Но за да е сигурен, я отвори и видя същия знак на първата страница.

— Макрос — каза тихо.

От устните му се откъсна въздишка. Дали Макрос бе пребивавал на онзи свят като съветник на някой тамошен управник, или просто това бе поредната фалшива следа, която му бе оставил Богът на измамниците?

— Калкин! — извика Пъг. — Това твое дело ли е?

Отговори му мълчание.

13.

ИСТОРИИ ОТ ДАЛЕЧНОТО МИНАЛО

Пъг вдигна ръце.

Всички в стаята замълчаха и той каза:

— Има три въпроса, които е належащо да обсъдим. Това, което ни разказаха братята елфи, е много важно и заслужава по-нататъшно разследване. — Той кимна към двамата таредели. — Освен това подкрепя наскорошните ни наблюдения за промяна в поведението на Демонския легион.

— Книгата, която е намерил Амиранта — продължи той и посочи дебелия том пред себе си, — все още се изучава и може да ни даде интересни прозрения относно фундаменталната природа и движещите мотиви на нашите противници. Но това, което е най-важно и което изисква незабавно действие, е информацията, донесена от лорд Джеймс и Сандрина. — Кимна към Джим, който бе застанал в най-далечния ъгъл, и после към младата жена с доспехи, която седеше в другия край до Магнус.

— Тази постройка в Кеш, в Долината на изгубените, е нещо, което смятам да проуча лично. Предназначението ѝ трябва да бъде разкрито възможно най-бързо. Кеандар, джуджето, което дойде тук със Сандрина, успя да ни помогне да разберем само малко от това, което става там. Той е ловец, пастир и воин и е бил назначен за часовей, отговарящ за определен участък. Неговите сънародници — ковачи, строители и миньори — са били отведени вътре, за да помагат на нашествениците при строежа на това грандиозно устройство.

Глас от ъгъла го прекъсна:

— Това е клопка.

Всички се обърнаха към лорд Джеймс, който пристъпи в осветения кръг.

— Твърде лесно се натъкнахме на онова масово клане — каза той високо. — Колкото повече мисля за това, толкова по-сигурен съм, че не

ги е било грижа дали някой ги наблюдава — нещо повече, дори са искали да ги видят.

Докато го гледаше как пристъпва, Сандрина си помисли, че май тъкмо той бе агентът на Кралството, преоблечен като жител на пустинята Джалпур, който ѝ бе предал съобщението за Крийган. Имаше нещо в него, което я караше да застане нащрек, но не можеше да определи какво точно. Вероятността да са се срещали бе малка — тя нямаше почти никакви контакти с благородници и ако го беше видяла някъде, сигурно щеше да го запомни.

— Ако се съди по доклада на Сандрина, строежът е под строга охрана — отбеляза Пъг.

Щом чу да споменават името ѝ, тя заговори:

— Лорд Джеймс може да е прав. Не бях особено затруднена да се приближа до строежа и само умората и невниманието ми позволиха на Кеандар да ме издебне. Ако не носеше магичния амулет, държащ го под техен контрол, щях да го убия, макар да е опитен боец, но тъй като те не се грижат за пленниците си, нито ги хранят, успях да го надвия. Пъг, това, което се строи там, е с гигантски мащаби и не ми прилича само на клопка.

Гуламендис бе този, който взе думата след нея.

— Не зная дали е клопка, или не, но със сигурност е нещо, което нито Амиранта, нито аз бихме могли да обясним, основавайки се на познанията си за поведението на демоните. Твърде бавно се развива всичко. Странното устройство, което ни описва Сандрина, е в строеж поне от година, вероятно две, като се имат предвид кулите и броят на привлечените работници. Нашите геоманти биха могли да го завършат за една пета от това време, но ти не си видяла никакви геоманти на строежа, нали?

— Не видях — отвърна Сандрина. — Три от четирите кули са завършени, четвъртата е издигната наполовина. Мъкнеха камъните на огромни дървени платформи. Работниците изглеждаха на ръба на изтощението.

— Джим — каза Пъг, — разбирам стремежа ти към предпазливост и мога да кажа, че от познанията ми за демоните инстинктите ми клонят към същото поведение, но тъй като на онзи строеж несъмнено се разпореждат демони, мисля, че трябва да идем там и да сложим край на ставащото.

— Мога ли да предложи поне една последна разузнавателна експедиция, преди да организирате атаката? Бих могъл да се погрижа в Кешийския двор да не обърнат внимание на армия от десет хиляди наемници, но ще е от полза за каузата ни, ако не ги изтребим до крак, след което ще трябва да докладваме в Кеш, че е в ход вътрешно нашествие на тяхна суверенна територия и че към тях са се насочили демони.

— В такъв случай най-добре да се постареем това да не става — заяви Пъг. — Дватама с Магнус ще идем да огледаме това място. — Той погледна Амиранта и Гуламендис. — Мисля, че ще е добре, ако ни придружите и вие.

— Разбира се — отвърна Амиранта, без да се замисли. Гуламендис също кимна.

— Трябва да пратим вест и на лорд-регента — заяви Ларомендис. Не изглеждаше особено щастлив от идеята и Пъг реши да го разпита по-подробно за това, когато останат насаме.

— Тръгваме още днес след вечеря — обяви Пъг. — Сандрина, ще бъдеш ли така добра да се включиш в малката ни група?

Амиранта едва успя да скрие изненадата си, но не каза нищо.

— Разбира се. Ако има някакъв начин да разбере какво е станало с Джалиел, той ще е там.

— И така, най-важното сега е да продължим с разследването си — каза Пъг на всички. — Нека всеки от вас се върне към задълженията си, но бъдете в готовност. — Повика с жест един млад магьосник и му прошепна: — Прати вест на лорд Каспар и го помоли да се присъедини към нас. Кажу му, че ще го върнем в двореца, преди някой да е забелязал отсъствието му. Благодаря ти. — Магьосникът кимна и излезе.

— Да се захващаме за работа. Ще ви пратим доклад веднага щом приключим с мисията си.

С това срещата приключи и Сандрина се надигна, за да се отдалечи максимално бързо от Амиранта. Освен това беше заинтригувана от благородника от Кралството, който се бе притаил в ъгъла на помещението, и реши, че това е достатъчно оправдание да избегне компанията на чародея. И без това нямаше как да не разговаря с Амиранта по въпроси, свързани с демоните и техните тайни, и най-вече за това как да бъдат изтребвани най-ефикасно.

Тя застигна Джим при вратата и го спря.

— Извинете, сър. Не сме ли се срещали и преди?

— На Дърбинското пристанище — отвърна той с усмивка. — Аз бях агентът, който ви предаде пакета.

— Ах, да — рече тя. — Тогава бързах по други важни дела. Не можах да видя добре лицето ви, само очите... — Тя примижа. — Има нещо в очите ви, което...

— Е, май сега е моментът да ви се представя. Аз съм Джеймс, придворен барон от Крондор, съветник на принца, служител на негово величество краля и — той сниши глас — член на Конклава на сенките.

Тя се огледа.

— Изглежда, и аз също.

— Дочух, че Крийган отпътувал да поеме поста Велик майстор на вашия орден. — Той я покани с жест да вървят заедно. Помещението се намираше в подножието на крепостта и той я поведе към голямата зала на горния етаж. Тук масите вече бяха подредени за трийсетте члена на Конклава и в камината гореше огън. — Да се поразходим навън — предложи той.

— Малко свеж въздух ще ми дойде добре — съгласи се тя.

Излязоха пред централния корпус на крепостта. Дворът беше почти пуст. С каквото и да се занимаваше, Конклавът винаги полагаше усилия действията му да останат прикрити, в случай че някой ги държи под наблюдение.

— Вие двамата с Амиранта? — Той я погледна в очите. — Да няма нещо между вас?

— Лично е.

Джим въздъхна и отмести поглед.

— Смятах да проведа този разговор с вас още сутринта — вече го обсъдих с Крийган и Пъг. Но моментът сега е не по-малко подходящ от всеки друг.

Тя погледна профила му, очертан върху звездното небе, и по някаква неясна причина ръката ѝ сама се премести върху дръжката на боздугана. Изведнъж неговата ръка се стрелна и я хвана за китката, той натисна с палец нерва и за миг пръстите ѝ бяха парализирани. Тя се извъртя инстинктивно, но вече беше късно. Дясната ѝ ръка бе твърде отмаляла, за да извади оръжието.

— Защо направихте това? — попита тя и се отдръпна.

— Заради обучението ви — рече той. — Не исках да ви дам възможност да ми размажете мозъка, преди да успея да ви обясня някои неща.

— Като например?

— Да започнем с първия проблем между нас, макар че той е най-маловажен. Сигурно се опитвате да си спомните къде сме се срещали, или греша?

— Така е — отвърна тя, все още нащрек. Парализираните ѝ пръсти постепенно възстановяваха чувствителността си и тя извади боздугана, за да го премести от едната ръка в другата.

— Аз бях този, който ви продаде на кешийците.

Очите ѝ се разшириха.

— Ти си Джими Бързия!

— Джими Ръчицата, Джим Трепалото — да.

Виждаше ясно какво усилие ѝ коства да се овладее. Тя пъкна бавно боздугана в пояса си.

— По-късно ще те убия, ако се налага — рече тихо, почти като предупредително съскане. — Но защо? Не ми казвай, че това е бил някакъв велик план, замислен от теб и Крийган. Аз бях проститутка.

— Крийган няма нищо общо с това. Той дори не знаеше за теб. Нито е свързано по някакъв начин с Конклава. Исках да те вкарам в леглото на онзи търговец, смятахме да се свържем с теб след месец и да ти предложим свобода, ако поработиш известно време за нас.

— Свобода... — Тя се замисли над думите му. — Искал си да го шпионирам!

— Именно. Той беше свързан с членове на Кейшиското разузнаване, но освен това си имаше вземане-даване и с кешийския престъпен свят. Този човек бе колкото търговец, толкова и контрабандист. — Джим сложи дясната си ръка на гърдите. — Между другото аз съм и Праведника от Крондор и това щеше да е начин да се преборя с конкуренцията. Ала съдбата пожела друго и вместо да стигнеш в Кеш, ти постъпи в ордена Щит на слабите, а аз трябваше да намеря други начини да осъществя целите си. — Погледна я с присвити очи. Лицето ѝ все още бе пребледняло от шока. — Нали разбираш какво означава това?

— Праведникът... — Тя неволно посегна към боздугана. — Това означава, че ако не се съглася с теб, няма да напусна жива този остров.

Той се захили.

— Крийган каза, че Богинята имала по-добри планове за теб, а аз не бих искал да влизам в спор с нея. Прекалено си умна, за да се въргаляш в леглото на някой кешийски господар или да заживуркаш някъде със златото, което ти е дал. Не, Сандрина, ти си създадена за по-велики дела.

Извади от пояса си сгънат пергамент и ѝ го подаде.

Тя го взе и видя върху него восъчния печат на своя орден. Разчупи го и разви свитъка. Прочете го веднъж, сетне още веднъж и едва тогава произнесе тихо:

— Не може да го казва сериозно, нали?

Джим едва не се разсмя, като чу забележката ѝ.

— Предсказва точните ти думи. Сандрина, той те познава добре. Или може би трябва да кажа: майко-епископ Сандрина.

— Аз да управлявам Ордена на запад?

— Ти вече го правиш. Както вече без съмнение си разбрала, Конклавът не разполага с много агенти в различните храмове. В няколко от тях дори нямаме нито един: Сунг, Асталон и Лимс-Крагма се оказаха най-трудните. Предполагам, че е заради абсолютистичната им вяра. По правило съм прагматичен човек, но дори аз понякога се чувствам разделен между лоялността ми към Кралството и Конклава.

— Тогава защо този компромис? — попита тя.

— Защото макар да обичам родината си, Пъг се опитва да спаси света. Би било трудно да се боря за интересите на Кралството, когато цялата планета е изправена пред опасността да бъде завладяна от демоните.

Тя си пое дълбоко дъх и попита:

— Ами ако откажа да приема поста майка-епископ?

— Е, изказването ти, че няма да си тръгнеш жива оттук, бе малко пресилено. Но вместо това ще се събудиш на някой бряг близо до Ландсенд с пресни спомени за това как лодката ти се е преобърнала в бурни води и така и не си стигнала Острова на чародея. Ще решиш, че вместо да се опитваш отново, трябва да се върнеш в Крондор и да потърсиш помощ там. След това ще продължиш кариерата си на Непреклонен рицар, докато чакаш Крийган да прати нов епископ, който да поеме нещата на запад и така... — Той сви рамене. — Крийган ще си намери друг човек.

— Друг?

— Ти не си единственото талантливо попълнение на Ордена, Сандрина. Просто се озова на правилното място в правилното време и наистина те бива за това. Амиранта е готов да възпява уменията ти да пращаш демоните обратно там, откъдето се взимат. — Огледа я с присвити очи, сякаш я преценяваше. — Винаги си била една от най-изумителните жени, които съм срещал, това бе и причината да струваш най-скъпо в онзи бордей. Успя да съхраниш красотата си въпреки суровото обучение и натрупаните мускули, но ще ти кажа истината: Амиранта вижда в теб много повече, отколкото обикновените мъже.

Лицето ѝ помръкна.

— И избра доста жалък начин да ми го покаже.

— А. — Джим кимна едва забележимо. — Сега разбирам: той вижда повече, отколкото признава пред себе си. Добре, това е между теб и Амиранта. Сега — приемаш ли новото назначение, или не?

Тя погледна свитъка.

— Разбира се, че го приемам. Ако не го направя, никога няма да мога да потърся Джалиел.

И без да каже нищо повече, се обърна и се прибра в крепостта. Джим остана отвън, наслаждавайки се на хладния бриз. Даваше си сметка, че това е един от последните му спокойни моменти за много време напред.

Пое дълбоко дъх и разтърси глава, за да се отърве от досадните мисли, после неволно се засмя на мисълта колко добре познава Крийган своето протеже.

— Защо не можете вие да идете? — попита Пъг.

— Двамата с брат ми не се радваме на особено благоразположение сред своите сънародници — призна Ларомендис и се облегна в креслото пред бюрото на Пъг. В другото кресло трябваше да седи брат му, но Гуламендис бе с Амиранта, изучаваха книгата с демоничните тайни. — За да го разбереш, трябва да познаваш малко по-добре нашата история.

— Знам някои неща — отвърна Пъг. — От Томас.

Ларомендис кимна.

— Да, спомените му от валхеру, Властелините на дракони... — На лицето на елфа се изписа угрижено изражение. — Има много неща, които все още не мога да разбера, и това чудо е едно от тях, но той помни само каквото е видяло едно същество. Само една гледна точка.

Пъг му кимна да продължи.

— Ще ти спестя дългата история на нашите борби и ще кажа само, че в апогея на развитието си таределите са били много по-величави от което и да било племе елфи на Мидкемия. Пъг, ние сме властвали над десетки светове. Но тази промяна в нас е дошла с определена цена — арогантността. Малцина мои сънародници биха го признали, но след като прекарах известно време в скитане из този свят... — Той си пое дъх и поклати глава. — Преди да се върна на Андкардия с вестта, че съм открил Мидкемия, се наложи да убия един клирик от вашата раса. Залових го и след като измъкнах информацията, която ми бе нужна, го премахнах, за да не знае никой, че съм идвал тук. Пътници, които случайно приближават Е'бар, също биват убити. Зная, че лорд-регентът е наредил да се извършват набези срещу ферми и села в Свободните градове и това да става така, че вината да се стовари върху нашите братовчеди моределите.

— Много обезпокоителни новини — рече Пъг. — Защо ми ги казваш, след като знаеш, че така само ще настроиш сънародниците ми срещу вас?

— Защото и сред моите сънародници има такива, които не одобряват подобен начин на действие. Преди да се родя всички магични дейности — тези, с които се занимават вашите свещеници, магьосници и делители — са били независими от органите на властта. Твоят приятел Томас е в брачен съюз с жена, която за нас е в пряка връзка с нашите корени, с елфите, които са отгледали и засадили свещените горички, наричани от моите сънародници Звездите. Но истинската власт за моите сънародници винаги е била в ръцете на Регентския събор и Кръга на светлината. Когато моите предци за пръв път се срещнали с демоните, Регентският събор създаде закон, според който всички членове на Кръга на светлината трябва да се подчинят на властта му или ще бъдат подложени на сурови наказания, като затвор или смърт, като второто е било много по-често.

— Каква е причината за това?

— Власт. В най-чистия ѝ вид. По правило регентът няма право да приема титлата крал, вероятно защото сред таределите винаги е витаела слабата надежда някой ден да се върнат тук и да заживеят на този свят. — Ларомендис въздъхна и поклати глава със съжаление. — Не очаквахме този свят да е такъв. Представяхме си го в руини, или може би в много по-първично състояние, под властта на други елфи, които се смятат за негови законни господари. Дори смятахме, че не е изключено да срещнем тук валхеру, и бяхме готови да воюваме с тях за нашата свобода. В края на краищата ние сме претърпели сериозно развитие. Пъг, виждал си елфите от вашия свят и знаеш, че ние сме по-едри, по-силни и по-бързи от тях — и много по-безскрупулни. Нашите магьоснически умения са по-напредничави от тези на Тъкачите на заклинания от Елвандар. Накратко, регентът не желае съюзници, той иска поданици. И едва ли ще се вслуша в моето мнение по въпроса.

— Ти си член на Кръга?

— Донякъде. С брат ми сме много по-млади от другите участници. Аз бях член не повече от десет години, а Гуламендис така и не влезе в Кръга — на Укротителите на демони не се гледа с добро око дори сред най-широко скроените ни сънародници.

— Амиранта трябва да търпи сходно отношение — рече Пъг. — Или, може би трябва да кажа, липса на правилна оценка.

— Той е първият човек, когото моят брат харесва — призна Ларомендис. — Това е доста забележително. Както вече казах, ние сме арогантен народ. — Въздъхна и продължи: — Пъг, не ме е грижа особено за твоята раса, но не се отнасям към вас с отвращение. Всъщност, ако трябва да съм откровен докрай, не съм привързан към никого, освен към моя брат. Може би това се дължи на ранните ни години и възпитанието ни, но се отнасяме по същия начин и към елфските раси на Мидкемия. Но да се върнем на първоначалната тема: смятам, че всеки, когото избереш за разговор с регента, ще срещне затруднения. — Той присви очи. — Единственият човек, който би могъл да го накара да се замисли над евентуално съюзничество, е лорд Томас.

— Защо? — попита заинтригувано Пъг.

— Регентът почита кралицата, но не я уважава. На еледелите се гледа като на примитивен, изостанал народ, който не е наследил изтънчеността на елдарите. Другите елдари, които не са тръгнали по

пътя на таределите, също са източник на голяма доза недоверчивост. — Той поклати глава и Пъг разбра, че има предвид моределите, гламределите и останалите племена, които дори не си заслужава да бъдат обсъждани. — Ала регентът не може да се отърси напълно от нашето наследство. Той се страхува от лорд Томас. Вярно е, че ужасно иска да го измести и да се провъзгласи за крал на всички едели, но се бои от възможните последствия. Не е нужно да видиш Томас яхнал дракон, за да осъзнаеш, че когато си сложи бронята, той се превръща в истински валхеру. — Ларомендис бавно кимна. — Да, трябва да накараш лорд Томас да разговаря с регента и може би от това ще излезе нещо положително.

Пъг помълча малко, после каза:

— Благодаря ти, Ларомендис. Както за предложението, така и за откровеността ти. Странно, но малцина от твоите сънародници са ми се сторили такива, каквито ги описваш ти.

— Имам за теб още едно име — каза Ларомендис и се изправи, даваше си сметка, че разговорът им върви към приключване. — Тандареи, новоизбраният маг-учен. Той си дава сметка, че на този свят има и други могъщи същества и че е по-добре да ги направиш свои съюзници, отколкото да се опиташ да ги покориш. Ако бяхме милиони, боя се, че войната щеше да е започнала, но от нас останаха едва десетина хиляди, прибрали се у дома от звездите. Моментът е както тъжен, така и изпълнен с нови възможности. Тандареи, Пъг, запомни това име и ако се наложи да разговаряш с някого от Събора, гледай да е той.

Пъг кимна.

— Ще го запомня. Благодаря ти.

Ларомендис излезе, а Пъг въздъхна. Чакаше го доста работа, но едно бързо посещение в Елвандар май бе сред най-належащите задачи.

Амиранта бе изумен от проникателността и наблюдателността на елфа. Гуламендис бързо преосмисли всичко, което бяха открили в откраднатата книга, и направи заключения, които накараха Амиранта да се усъмни в собствената си интелигентност, като се имаше предвид за какви очевидни неща ставаше дума. Понякога елфът бе прекалено арогантен, но не пропускаше да изкаже уважение към постиженията на

Амиранта и дори да го похвали в някои случаи за предвидливостта му. Амиранта би могъл да се подразни от надменното отношение на елфа или да го приеме такова, каквото е — избра втория подход, защото усещаше, че е готов да се държи по същия начин.

След като си разказаха всичко, което знаеха, Амиранта остави Гуламендис и излезе да се разходи. Имаше нужда да се разсее от напрегнатата работа и надвисналото усещане за опасност.

Ала свободата му бе краткотрайна и той го осъзна в мига, когато чу гласа на Сандрина:

— Амиранта! Трябва да ти кажа нещо.

Той се обърна и докато я гледаше как се приближава, се изненада от две неща: първо, как дъхът му секваше всеки път, щом я видеше, въпреки войнствения ѝ изглед. Знаеше твърде добре как изглежда под тези дебели метални доспехи, туниката и панталона. Второто бе „нещото“, което държеше да му каже. Едва ли щеше да е приятно. Личеше си по изражението ѝ.

— Разбира се, Сандрина — рече въпреки колебанията си. — Кажи?

Тя спря, погледна го внимателно, сякаш за да прецени какво мисли, после неочаквано изтърси:

— Произведоха ме в майка-епископ на Ордена на запад.

Той се усмихна.

— Честито. Не се и съмнявам, че заслужаваш напълно новия си пост, на който ще покажеш всичко, на което си способна.

Тя премигна. Очевидно не беше очаквала похвала точно от него. А после изведнъж замахна, зашлеви го с опакото на ръката си и го повали на земята.

Амиранта остана да лежи зашеметен, хванал зачервената си буза. Накрая каза:

— Бих искал да престанеш да ме удряш.

Очите ѝ блеснаха ядно.

— Радвай се, че все още има нужда от теб, инак нищо не би ме удържало да ти видя сметката! — Обърна се и се отдалечи гневно към крепостта.

Точно тогава на вратата се показа Брандос. Погледна я учудено, сетне извърна очи към седящия на земята Амиранта и на лицето му

блесна широка усмивка. Той приближи стария си приятел, протегна му ръка и му помогна да се изправи.

— Най-добре направи нещо, за да помогнеш на бедното момиче да преодолее мъката по теб, инак накрая ще те убие.

— Някакви предложения? — попита Амиранта, докато си наместваше челюстта.

— Или я убий пръв, или се ожени за нея — за друго не се сещам.

— Да се оженя? Тя по-скоро би се омъжила за демон. Да не говорим, че току-що са я повишили в майка-епископ.

— Нищо чудно, че е толкова свадлива — отбеляза Брандос.

— Е, май предложението за женитба отпада. Освен ако не те привлича животът в храма?

Амиранта го изгледа с поглед, който би накарал да повехнат цветя.

— Искаш ли нещо?

— Да. Пъг ме прати да те повикам. Изглежда, Гуламендис е открил нещо в книгата, която откраднахте... заехте от Квег.

Амиранта прогони обидата си и объркването от поведението на Сандрина и последва приятеля си. Брандос го отведе при входа на кулата и каза:

— Каж ми после, ако има нещо интересно.

— Напоследък скуката сякаш напълно напусна нашия живот — промърмори Амиранта, докато вземаше по две стъпала наведнъж.

Стигна кабинета на Пъг, почука и чу отвътре гласа му:

— Влизай.

Амиранта пристъпи вътре и завари Пъг в компанията на седналия срещу него Гуламендис.

— Викал си ме?

— Да — кимна Пъг. — Гуламендис успя да преведе няколко от пасажите, които са те затруднили, и ако е прав, положението е съвсем различно от това, което предполагахме.

— Наистина? — повдигна вежди чародеят и седна в празното кресло до елфа.

— Да — потвърди Пъг. — Ще оставя на него да обясни как е стигнал до тези заключения, но накратко, изглежда, че нещата в демонското царство не са такива, каквито си ги представяхме.

— Не стигнахме ли до извода, че Беласко се опитва да поквари нашите демони, когато беше нападната Вила Беата?

При споменаването на неговия дом, където бе загинала жена му, Пъг видимо се напрегна.

— Съжалявам — добави тихо Амиранта. — Не исках да проявявам неуважение. Какво се е променило сега?

Този път заговори Гуламендис:

— Амиранта, бих предпочел да обсъдим всичко това подробно, но освен ако не греша, двамата с брат ми бяхме свидетели на ужасно кръвопролитна гражданска война в демонското царство.

— Гражданска война?

— Знаем, че Маарг е мъртъв, но някой поддържа внушението, че още е жив и продължава да командва. Само дето не е така. Пъг е сигурен, че останките му са на света Шила, а демонският крал, който ние видяхме на Телесан, беше илюзия. Дори душата му да се е върнала в демонското царство, ще е нужно време, за да си възвърне изгубените позиции, ако въобще някога успее. От всичко това ние се изправяме пред два въпроса: кой се представя за Маарг и с каква цел?

— Три въпроса — поправи го Амиранта. — С кого се бият?

— Четири — добави Пъг. — Каква връзка има всичко това с Мидкемия?

Тримата се облегнаха назад, замислени над факта, че на всеки въпрос, чийто отговор бяха намерили, откакто Демонското царство бе започнало да заплашва Мидкемия, се бяха родили по два нови.

14.

КЛАНЕТО

Пъг даде сигнал.

Магнус последва указанията на Гуламендис и изведнъж се озоваха в просторно помещение. Оракулът на Аал се изправи пред тях, величественото ѝ драконско тяло бе още по-впечатляващо заради смарагдите, с които бе обсипано, резултат от магично сливане, случило се по време на битката преди близо столетие.

— Идваш неканен, Пъг — отбеляза Оракулът, макар че тонът ѝ бе лишен от чувства, нищо повече от отбелязване на фактите.

— Защото съм изправен пред неизвестност — отвърна Пъг. — Огромна опасност е надвиснала и бих искал да чуя мнението ти по въпроса.

Оракулът помълча малко, сякаш претегляше думите му, после заговори:

— Съществуват твърде много възможни бъдещца, повечето от тях страшни, някои слагащи край на живота, какъвто го познаваме. Твърде много различни комбинации.

— Може ли да се направи нещо, за да се избегне най-неблагоприятното развитие на нещата?

— Виждам две вълни: едната, която виждаш и ти, и втора зад нея. Сега ще си спомниш нещо — от детството си.

Пъг я погледна сащисано. Никой не знаеше за онзи момент, беше сигурен, че не го е обсъждал с никого. Беше се случило в деня, когато за пръв път разговаря със своя стар учител Кълган. Една вълна го събори на брега и докато се опитваше да се изправи, втора го подкоси.

— Спомням си — прошепна той. — Урок, който ще помня през целия си живот.

— Трябва да откриеш скритата вълна. Вълната, която виждаш, има за цел да ти отвлече вниманието, да изстиска силите ти и да те разсее.

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече?

— Сенки крият още по-дълбоки сенки. Съществува бездна, от която не прониква светлина и в която никой не може да надзърне. А вътре се спотайват тези, които искат да изтребят всички вас. — Огромната фигура се размърда. — Събери повече сведения, преди да действаш, защото този конфликт ще завърши или с победа, или с поражение.

— Не за първи път сме изправени пред подобен избор — посочи Магнус.

— Вълна след вълна, млади магьоснико — продължи Оракулът, — не забравяй това. Тази борба е започнала много преди да си се родил, преди да се е родил баща ти, дори преди да съм се появила на този свят аз. Все още не го виждате, но всичко това е свързано. Бъдете предпазливи, бъдете мъдри в решенията си, осмисляйте внимателно съветите ми.

Огромната глава на дракона се спусна бавно към пода и мъжете и жените, които стояха в сенките — помощниците на Оракула, — се приближиха, за да се погрижат за нуждите му.

Пъг кимна на сина си и след миг двамата се озоваха обратно в неговия кабинет.

— Татко, това помогна ли ти? — попита Магнус.

— Донякъде — отвърна Пъг. — Преди да се прехвърлим в Кеш, за да надзърнем в голямата дупка в земята, за която ни съобщи Сандрина, мисля, че ще трябва да изменим в обратен ред пътя на двамата братя елфи и да намерим изгубения замък.

— Какво ще търсим там?

— Познания, както винаги. Там има джуджета, хора и елфи, затворени в подземията, и ние трябва да ги освободим. Има и място, пълно с книги, които бих искал да донесем тук.

— Книги? — попита Магнус. — Какви книги?

— Няма как да узнаем, преди да сме ги донесли.

— Защо смяташ, че са важни?

— Защото — отвърна Пъг със суха усмивка, — изглежда, че онази крепост е била поредното скривалище на твоя дядо.

— Макрос — прошепна смаяно Магнус.

Пъг се пресегна, извади от лавицата една книга и я подаде на сина си.

— Погледни знака на първата страница.

Магнус отвори книгата.

— Това е подписът на дядо.

— Ще ми се да знаех какво би казала в този миг майка ти — произнесе измъчено Пъг.

— Нещо унищожително, без съмнение — отвърна Магнус и се разсмя.

Внезапно Пъг също се разсмя и повтори:

— Без съмнение.

За първи път след смъртта на Миранда двамата намираха сили да се разсмеят. Спогледаха се. Знаеха, че е време да загърбят болезнените спомени от миналото, да се подготвят за назряващата битка, за да могат да покажат най-доброто от себе си. Пъг прогони надигания се страх от поредния неканен въпрос — кога ли ще изгуби и сина си? Никога — нямаше да привикне с горчивата цена, която боговете очакваха да плати, но това не означаваше, че мигът е настъпил, нито дори, че ще бъде скоро.

— Мисля, че трябва да намерим Гуламендис и да се отправим към онзи свят с вулканите.

— Кой още?

— Амиранта и Сандрина, нужни са ни всички познания за демоните, с които разполагаме, и Брандос, защото един опитен меч винаги е от полза, когато се изправяме срещу тези същества.

— Кога тръгваме? — попита Магнус.

— Веднага щом събереш всички. Нямаме време за губене.

Магнус кимна и напусна забързано кулата. Пъг остана в креслото си, потънал в мисли. Страхът от потенциалната загуба на последното му дете отново започна да набира сили и той си наложи да се съсредоточи върху предсказанията на Оракула — скритата вълна, врагът, спотайващ се в бездната. Усещаше, че умът му е на границата да осъзнае нещо, но както винаги маниерът на Оракула да смесва метафора с факти само объркваше нещата.

Отне им известно време, но в края на краищата откриха източника на последния разлом на братята. Пъг отдели почти час да претърсва поляната на Острова на чародея, на която се бяха появили, като използваше уменията си да долавя остатъчни дири от магия.

Следата бе съвсем слаба, но с изчисления и търпение той успя да се добере до мястото на нейната поява и нареди:

— Всички да се отдръпнат. Магнус, бъди готов да ни евакуираш, ако се наложи. — Разломите можеха да бъдат много нестабилни и разрушителни и макар че нито един човек на този свят не знаеше повече за природата им от Пъг, той проявяваше огромна предпазливост, когато задаваше ново местоположение.

Пъг затвори очи, произнесе кратко заклинание и разломът се появи пред него.

За миг той неволно пристъпи напред, сякаш придърпван от невидима ръка, после отстъпи, като че същата ръка го бе отблъснала. Брандос се притече на помощ и го улови, преди да е паднал.

— Това беше доста неочаквано — промърмори Пъг.

— Кое, татко?

Пъг погледна Магнус.

— Този разлом бе създаден с много повече енергия, отколкото бих използвал аз. Сякаш някой друг ми помогна да го прокарам. — Обърна се към останалите. — Най-добре се пригответе за непредвиденото, когато пристъпим вътре.

И ги поведе. Когато останалите го последваха, откриха, че вече разглежда портала, използван от двамата елфи. Брандос се закашля от задимения въздух, който лютеше неприятно в очите.

— Сигурно е имало скорошно изригване — отбеляза Гуламендис. — Не беше толкова зле, когато си тръгнахме.

Магнус застана до баща си и незабавно разбра какво е привлякло вниманието му.

— Никога не бях виждал нещо подобно.

— Аз също. Погледни това. — Той посочи кухнята и вдлъбнатините за пръстите.

Магнус пъкна ръка вътре, затвори очи, после ги ококори от изненада.

— Тези прибори...

— Истинско майсторство — възхитено каза Пъг. — Ако са конструирани от дядо ти, надминават всичко, което съм успял да измисля. Сякаш някой друг...

— Но кой? — попита тихо Магнус.

— Вятърът се усилва! — извика Амиранта.

Пъг се огледа. Беше невъзможно да се определи кое време на деня е, тъй като прах и пушек закриваха небето. Въздухът бе изпълнен с миризмата на дима от далечните вулкани.

— Да — рече той. — Прав си — наскоро е имало изригване.

— Когато тръгнахме, нямаше толкова много пепел — каза Гуламендис. — Е, поне сумракът ще прикрие приближаването ни.

Земята под краката им се разтърси, сякаш за да потвърди съмненията им, и над един от далечните върхове се появи жълтеникав конус.

— Питам се от колко време е така? — рече Амиранта.

— От векове, без съмнение — отвърна Пъг. — Вулканичните региони имат периоди на затишие и после пак се връщат към предишната си активност. — Той посочи близкия склон. — Стичащата се лава се събира на дъното и образува сравнително полегати склонове. Но едно мощно изригване може да промени отново релефа на местността... Ще ми се да можем да взема с нас тази машина на разлома. Но първо — Пъг погледна Гуламендис — накъде е крепостта?

— Нататък. — Гуламендис посочи на север. — На около половин ден път.

— Ще стигнем там малко по-бързо. — Той им даде знак да застанат близко. Сандрина и Брандос се изправиха до Магнус, докато Амиранта и Гуламендис доближиха Пъг. Всички се уловиха за ръцете и след миг се озоваха на един хребет на миля северно от доскорошното си местоположение. — Не се пускайте — нареди Пъг и последва нов скок, който ги отведе на платото.

Вече виждаха издигащата се в далечината крепост. — Кой е най-добрият начин да влезем? — попита Пъг.

— Ние излязохме през главната порта — обясни Гуламендис. — Има една малка вратичка, която използвахме, без да отваряме самата порта. В двора нямаше никой, просто я отворихме, излязохме и я затворихме. Може още да е отключена.

Пъг кимна.

— Ето там — каза той и ги премести на друг хълм съвсем близо до портата. Ако някой гледаше от стената или кулата, шансовете да ги забележи бяха големи, но Пъг бе сигурен, че двамата с Магнус ще могат да се справят с всичко, което се появи откъм изоставената крепост.

Никой обаче не вдигна тревога, нито по стените или около портата се забеляза някакво раздвижване.

— Предполагам — каза Гуламендис, — че крепостта е била изоставена много отдавна и е заета от демоните съвсем наскоро. Част от нея все още е под дебел слой прах.

— Някакви следи? — попита Магнус.

— Не видяхме, нито се безпокояхме, че оставяме. След като никой не е влизал в тези помещения, едва ли ще знае дали там е трябвало да има следи, или не. Пък и не смятахме да се задържаме — добави Гуламендис.

— Логично — съгласи се Пъг.

Доближиха вратичката в огромната порта и Пъг я отвори.

— Изглежда, никой не е разбрал, че сте идвали.

Влязоха и продължиха навътре, като се придържаха към сенките. Гуламендис ги отведе до един ъгъл, от който се виждаше бараката. Нямаше никого.

Заслизаха по стълбата, но когато стигнаха подземиято, откриха, че вратата е здраво залостена. Гуламендис я натисна с рамо, но тя отказваше да поддаде.

— Позволи на мен — прошепна Магнус.

Младият магьосник застана пред вратата и вдигна ръка. С едно рязко движение и една-единствена дума вратата се помръдна встрани достатъчно, за да могат да видят какво я е запретило.

— Трупове — прошепна Магнус.

Миризмата на разлагаща се плът накара дори Брандос да преглътне мъчително.

— Какво е станало тук? — попита Сандрина.

— Няма как да разберем, докато не влезем — отвърна Пъг. Говореше с нормален тон, сякаш не се страхуваше, че могат да ги чуят. — Но мисля, че демоните са решили да напуснат това място и да не взимат затворниците със себе си.

Магнус размаха ръка, вратата се откъсна от пантите и се прекаатури върху телата на пода.

Просторната подземна галерия, водеща към тъмницата, бе осеяна с трупове — хора, елфи и джуджета лежах скупчени едни върху други. Нямаше съмнение, че са се опитвали да достигнат вратата и че са били покосени отзад. Раните им бяха най-различни — някои тесни

като посичания от меч или нож, други разкъсани и наръфани като от нокти и зъби.

Пъг приклезна да огледа един от трупите по-внимателно и каза:

— Тези дрехи са ми познати. Мисля, че това джудже е от Дорджин, може би от групата на Кеандар. Моделът на плетката на туниката му е от онзи край. Но елфите...

— Не бях виждал такива, но пък докато не се върнахме на Родния свят — обади се Гуламендис, — познавах само таределите.

— Не мисля, че са от Мидкемия — възрази Пъг и опипа ризата на един убит елф. — Материалът ми е непознат. Не е коприна, нито лен, но е тънък и фин. — Изправи се и добави: — Твърде много загадки. Къде е кулата?

— Нататък — посочи Гуламендис.

Сандрина и Брандос бяха виждали немалко бойни полета, но и двамата бяха пребледнели от това, което ги заобикаляше, и с радост напуснаха помещението.

Светлината бе слаба и в дъното на коридора Магнус протегна ръка и на дланта му се появи ярко сияеща сфера. Стигнаха подножието на стълбите към кулата и бързо се качиха догоре.

Вратата все още бе затворена и когато я изтикаха навътре, Пъг каза:

— Усецам го.

— Дядо? — попита Магнус.

— Да, макар че е минало толкова много време... — Той сви рамене. Пресегна се, взе една книга от лавицата и я погледна. — Имам копие от тази в библиотеката си.

Магнус застана до него и заговори:

— Ще отнеса всички книги, за които съм сигурен, че ги нямаме. — И започна да преглежда подредените на писалището книги, като отместваше настрани онези, с които вече разполагаха в библиотеката на Острова на чародея.

Пъг тъкмо сваляше една дебела книга от рафта, когато подът се разтресе толкова силно, че всички рухнаха на дъските. Върху главите им се посипа прахоляк, насъбрал се в цепнатините между древните камъни, които сякаш продължиха да се тресат още половин минута.

Когато трусът най-сетне се успокои, Брандос надзърна през прозореца и извика:

— Вижте!

В далечината най-големият от трите вулкана продължаваше да тътне и да разпраща ударни вълни през скалите и почвата. Миг покъсно отекна експлозия с титанична сила, масивно изригване на ярко сияеща лава, която се стрелна като бяла колона в небето, като че бликаше право от врящия чайник на някой могъщ бог. Скални отломъци, пепел и втечнени камъни се изстрелваха от кратера с изумителна бързина.

— След минута вълната отровен въздух, достатъчно нагорещен, за да смъкне кожата от телата ни, ще стигне дотук — заяви Пъг. — Грабвайте тези книги и застанете до мен!

Докато вятърът се усилваше до оглушителен рев, наред стаята, на не повече от десетина сантиметра от носа на Брандос, се образува сивкаво петно, което бързо се разширяваше. Без да каже и думичка, старият боец скочи в него и останалите го последваха. Пъг избута сина си и прекрачи след него — и след миг всички се озоваха на поляната на Острова на чародея.

Пъг захвърли книгите, обърна се и с едно рязко махване с ръка затвори разлома миг преди свръхнагорещеният въздух да нахлуе през него.

Всички почувстваха как топлината бързо се разсейва, но все още бяха завладени от мисълта колко близо са били до гибелта.

— Мисля, че... — почна Пъг, докато се обръщаше, но в този миг краката му се подкосиха. Магнус пусна книгите, които държеше, сграбчи баща си и внимателно го положи на тревата. — По дяволите! — изруга Пъг. — Забравих, че исках да взема този портал с нас. — После затвори очи и съзнанието му се забули в мрак.

Пъг се събуди с неистово главоболие. Магнус седеше до леглото му.

— Колко дълго?

— Цяла нощ и половината от сутринта — отвърна синът му.

Пъг се надигна и установи, че все още е замаян.

— Това беше невероятно постижение — продължи Магнус. — Да успеем да се прехвърлим през разлома за толкова кратко време. Нищо чудно, че изгуби съзнание.

— Нямахме кой знае какъв избор.

— Коего ме накара да се замисля — продължи Магнус. — Може би за в бъдеще ще е добре да пращаме пред нас наблюдателна сфера.

— Прав си. Ако се бяхме озовали при планината в момента на изригването, всички щяхме да сме мъртви.

— Да, трябва да сме по-предпазливи. Сега какво ще правим?

— Ще прегледаме книгите да видим има ли в тях нещо, което да хвърли светлина върху случващото се, после двамата с теб и специалистите по демони ще посетим Кеш.

— Ще наредя да ти донесат нещо за хапване.

— Не си прави труда — отвърна Пъг и се надигна. — Сам ще се погрижа за себе си. Всъщност съм повече жаден, отколкото гладен. Прегледа ли книгите на дядо ти?

— Разбира се — отвърна Магнус. — Има две, които отделих за теб, но мисля, че повечето са копия на книги от нашата библиотека. Взел ги е, преди да напусне този остров и преди ти да го откриеш да се скита наоколо с блуждаещ поглед.

Пъг се замисли.

— Това би обяснило крайното му объркване. Но какво е търсил на онзи свят и кому е служил там? И има ли всичко това нещо общо с демонското войнство? Трудно ми е да повярвам, че Макрос се е появил на свят, пълен с демони, по чиста случайност. И че е зарязал там цяла библиотека, която ние откриваме малко преди на свой ред да се изправим срещу армията на демоните.

— Когато става дума за дядо, всичко е възможно. — Макар че никога не бе виждал дядо си, Магнус се беше запознал с един дасат с прозвището Градинаря, който пазеше спомените на Макрос Черния. Оказа се, че това е поредният изкусен план на Калкин, Бога на измамниците, но все пак благодарение на него Пъг и синът му се бяха сдобили с информация, която бе спасила Мидкемия от ужасно нашествие, макар и с немалка цена — пълното унищожаване на света Келеуан. Въпреки че спомените на дасата не бяха негови, вратата на Магнус му бе помогнала да опознае по-добре дядо си.

Магнус слезе в кухнята с баща си и там завариха Амиранта и Брандос, които току-що приключваха да се хранят.

— Къде са останалите? — попита Пъг.

— Гуламендис изучава книгата от Квег, а Сандрина се запиля някъде. — При последните думи Брандос погледна Амиранта, който направи кисела физиономия.

— Нещо интересно в книгите, които донесохме? — попита Пъг.

— Нищо особено — отвърна Магнус. — Има няколко факта, които изискват по-задълбочено проучване, но мисля, че става въпрос за доста стари изследвания на дядо. Помня, ти ми каза, че когато си дошъл тук след края на Войната на разлома, си открил писмо от него, в което ти казвал, че ти предава библиотеката. Това, което е взел на Телесан, са копия. Точни копия, така че предполагам, че са магични дубликати, а не преписвани от писари. — Магнус седна. — Може би ако бяхме успели да спасим всички книги и да прегледаме заглавията им, щяхме да добием известна представа защо е отишъл там, след като е напуснал Мидкемия, и какво се е надявал да постигне.

— Магнус, паметта ти е по-силна, отколкото на повечето хора — каза Пъг, — а аз помня поне десетина от книгите, които отделих настрана. Да се опитаме да съставим списък и да го сравним с това, което взехме с нас. Може би ще успеем да разберем какво е заинтригувало Макрос.

Магнус въздъхна и отбеляза:

— Още една причина да ми липсва мама.

Пъг го хвана за ръката и леко я стисна.

— Зная. Има още нещо. Макрос е живял известно време на Телесан и това говори недвусмислено за някаква важна връзка между нашия свят и онзи. Едва ли е случайно, че когато двамата братя са избягали от техния Разпределителен свят, са се озовали в бившата резиденция на Макрос Черния.

— Калкин?

— Кой може да знае какви ги вършат боговете? — отвърна Пъг. — Отдавна съм се примирил, че никога няма да разбере тази борба и дали постигаме нещо в нея.

— Бих казал, че постиженията ви са значителни, макар и без да го осъзнавате — намеси се Амиранта.

— И защо смяташ така? — попита Пъг.

— Твоят приятел Каспар върши забележителни неща в Мубоя. Не помня някога този район да е бил толкова спокоен, а спомените ми се простират над сто години назад във времето. Събрал си тук хора от различни народи, готови да загърбят различията си и да действат в името на всеобщите интереси. Дори аз, Пъг, въпреки мнението на мнозина относно достойнствата ми, съм впрегнат да ви помагам. — Усмихна се. — И това ако не е постижение!

— Може би — съгласи се Пъг — Ще ми се да бях сигурен, че си заслужава цената, която плащаме.

Никой около масата не проговори. Амиранта и Брандос бяха присъствали при смъртта на Миранда, убита злодейски от демон, престорил се на мъртъв.

Брандос пръв наруши мълчанието.

— Ако ми позволите да попитам — какво ще правим сега?

— Ще слезем в Кеш — отвърна Пъг — и ще обследваме онова странно нещо, което строят в Долината на изгубените. Въпреки точното описание на Сандрина нямам никаква представа какво може да се готви там.

— И аз — добави Амиранта. — С Гуламендис обменихме познания за демоните и за новите ни разкрития. — Той поклати учудено глава. — Не ме е срам да призная колко малко съм разбирал всъщност.

Брандос се ухили и тупна стария си приятел по рамото.

— Това е добро начало. — Изправи се и продължи: — Какво пък, щом отново ще потегляме на път, ще ида да прекарам малко време с жена ми. Напоследък се чувства пренебрегната, а това не е добре.

Пъг въздъхна.

Един млад магьосник влезе и каза:

— Пъг, току-що получихме вест, че лорд Каспар ще пристигне до час.

— Добре. Това означава, че можем да тръгнем преди изгрев-слънце. Нуждая се от опита му на военен.

— Аз пък ще ида да потърся Гуламендис — заяви Амиранта. — Ще видя дали му е хрумнало нещо ново. А после ще поотдъхна малко.

Магнус и баща му останаха сами на масата.

— Питам се какво ли прави Ларомендис в Елвандар? — подхвърли Магнус.

— Аз също — отвърна замислено Пъг.

Ларомендис стоеше пред Томас. Макар да знаеше, че този човек се е преобразил във валхеру, Властелин на дракони, благодарение на древна магия, все още не беше сигурен дали да не коленичи пред него почтително, или да побегне ужасен. Чудеше се дали някога ще преодолее това чувство, независимо колко пъти са се срещали.

— Ларомендис — заговори Томас и му показа с жест, че трябва да се настани в креслото до малката масичка в кабинета на кралицата. — Искал си да разговаряш с мен насаме?

— Да, господарю... — Томас вдигна ръка. — Ъ-ъ, Томас. — Ларомендис се засмя. — Никога няма да свикна с това.

Томас се усмихна, показвайки склонност към младежки хумор въпреки суровия си войнствен вид.

— Ларо, не си първият, комуто е трудно да привикне с това. Нали нямаш нищо против да те наричам така? Чух брат ти да използва това обръщение.

Ларомендис бе малко объркан, но усмивката на Томас бе подкупваща и той побърза да отвърне:

— Не, разбира се. Поласкан съм. Той е единственият, който ми казва така, но с радост ще го приема и от теб.

— Та защо си искал да разговаряме насаме?

— Не насаме. Сигурен съм, че ще пожелаеш да се посъветваш и с кралицата. Дойдох тук по молба на Пъг.

На лицето на Томас се изписа загриженост.

— Как е той?

— Доста тежко понася смъртта на Миранда. Не зная как е при хората, но аз долавям в него дълбока печал. Напоследък обаче, струва ми се, започва да се отърсва от мрачното си настроение.

— Радвам се да го чуя — отвърна Томас и нагласи бялата си туника. Днес не носеше доспехи, но дори без шлем и златна броня пак имаше внушителен вид. Ларомендис бе едно от малкото същества в обкръжението на Томас, които бяха по-високи от него, но въпреки това изпитваше страхопочитание пред бойния водач на Елвандар.

— На въпроса тогава — рече той. — Пъг пита ще бъдеш ли така любезен да предадеш следното на лорд-регента на Е'бар: Демонският

легион може да се появи съвсем скоро. Съгласен ли е да обсъжда обща отбрана?

Томас се разсмя.

— Защо го иска от мен, а не от теб?

— Защото аз не съм в положение да влияя на лорд-регента, а честно казано, ти си единственото същество, към което той изпитва...

— Страх? — попита Томас с едва забележима усмивка.

— Бих казал уважение, милорд.

Томас наклони леко глава, докато обмисляше следващите си думи.

— Вашият лорд-регент е сложна личност. От една страна, проявява уважение към мен и кралицата, от друга, гледа на нас с подозрение.

— Той е горд и преизпълнен с амбиции — за нашия народ и за себе си — отвърна Ларомендис. — Брат ми и аз сме прекарвали повече време тук от всеки друг таредел и най-сетне започваме да разбираме колко дълбоки са връзките на елделите с този свят, с Родния дом. — Помълча малко, после продължи: — Но дори ние не се съмняваме, че нашият клон на общото ни семейство е...

— Висшестоящ? — вметна Томас и присви очи.

— Щях да кажа по-развит. — Той огледа помещението, издълбано в дънера на величествена Звезда, както сънародниците на Ларомендис наричаха тези дървета. — Господарю Томас, ако питаш за мнението ми, тези, които са останали тук, са избрали пътя на истината. Те са съхранили хармонията с природата и най-важните страни на този свят. Ние, които сме избягали от Войните на хаоса, сме взели с нас само толкова, колкото сме можели да носим, и от нищо повече от една обезверена група сме се превърнали в народ, който завладява звездите. — Погледна Томас в очите и продължи: — Може да сме арогантни, но сме заслужили това право.

— Ларомендис, живях като човек, а обличах върху себе си валхеру, прекарах тук повече от столетие редом с поданиците на моята кралица и ще ти кажа само едно: силата сама по себе си не заслужава нито страх, нито уважение, тя просто е сила. Въпросът е как се използва и с какви цели — това възвеличава или принизява този, който я прилага. Когато облека доспехите си, малко са съществата на този свят, които могат да се мерят с мен, може би Пъг е единственият, който

би могъл да ме надвие. — Той се усмихна и отново придоби хлапашки вид. — Сигурно е добре, че той е не само мой съюзник, но и най-близкият ми приятел. — Усмивката му се стопи. — Но в ранните дни на съзряването си аз извърших неща, които не беше редно да правя и от които по-късно се срамувах. Неща зли и несправедливи. Казвам ти го, за да подчертая, че макар еледелите да изглеждат примитивни и изостанали в сравнение с твоите сънародници, това изобщо не е така. Магията на Тъкачите на заклинания не е по-слаба от тази на твоите сънародници, които могат да вдигат могъщи градуве, като карат камъните да се размекват и втечняват. Твоите братовчеди, елдарите, които живеят сред нас, владеят подобни умения, но не са се опитвали да променят Елвандар, а вместо това са се приспособили към живота в него. — Затвори очи и се усмихна. — А сега да чуем истинската причина, поради която искаш да говоря с лорд-регента, вместо ти да му отнесеш посланието на Пъг.

Ларомендис се разсмя малко насила.

— Както казах, лорд-регентът те уважава. И — което едва ли е от такова значение — презира мен и брат ми. Нашите умения не се ценят високо от моите сънародници... Освен това най-вероятно смята, че двамата с Гуламендис сме загинали, изгубени при битката на Разпределителен свят.

— Нима не си съобщил на сънародниците си, че сте живи? — попита учудено Томас.

— Не сме сигурни дали оставането ни зад вражеските линии бе по воля на случая. Всъщност би могло да е предназначено.

Томас мълчеше.

— Ако ми позволиш да продължа със съветите, в случай че решиш да се вслушаш в молбата на Пъг, ще е от полза, ако предадеш дискретно едно съобщение на Тандареи, мага учен на Събора на регента. От него ще научиш дали можем да се завърнем като оцелели герои от една безнадеждна битка, или ще бъдем екзекутирани за дезертьорство пред лицето на врага.

— Тази информация наистина може да е полезна, преди да покажете физиономиите си в Е'бар — съгласи се Томас. — Дотогава какви са планове ви?

— Бих искал да се върна при брат ми на Острова на чародея. Той е доста ентузиазизиран от идеята да черпи познания от други култури.

Трябва да призная, че аз съм много по-скептично настроен, но нещата, които е узнал от своя колега Амиранта, могат да се окажат много интригуващи. И макар моето изкуство да не се рови из дълбините на тъмните мистерии както неговото, винаги съм готов да търся начини да се усъвършенствам.

— Мъдро — каза Томас. — Макар че, ако пожелаеш, ще бъдеш добре дошъл и в Елвандар.

В този момент завесата се отмести и влезе Агларана, кралицата на Елвандар.

— Поздрави, Ларомендис. — Беше облечена със семпла небесносиня туника с позлатени ширити. Единственото ѝ украшение бе тънък златист обръч с рубин отпред, който придържаше кестенявата ѝ коса.

Без да се замисли, Ларомендис скочи, после коленичи и склони глава пред кралицата.

— Истинска радост е за мен да ви видя отново, милейди.

— Стани, ако обичаш — отвърна тя.

Той я послуша, но не посмя да седне. Изпитваше към нея дълбоко благоговение, също както първия път, когато бе дошъл в този двор. Тя притежаваше внушителното излъчване на своя съпруг, но по съвсем различен начин. Томас пробуждаше у него някакъв древен страх и внушаваше страхопочитание — импулси, които едва успяваше да надвива. Агларана заглушаваше тези послания с красотата и величието си. Нямаше нищо предизвикателно във вида ѝ и тъкмо това я правеше неустоима.

— Ако позволите, милейди — заговори тихо магьосникът, — и вие, лорд Томас, бих искал да подчертая, че може би ще е от полза за всички, ако лорд-регентът пристигне на посещение в Елвандар.

— Вече му пратихме покана — отвърна Томас.

— Може би трябва да сте малко по-настойчив, лорд Томас.

Ларомендис не сваляше очи от кралицата; възхищаваше се на уверените ѝ движения, на прекрасната червеникавокафява коса, на фино изваяните ѝ черти. Красотата ѝ бе от тип, който той не харесваше в расата си — според представите на таределите кралицата беше дребна, почти миниатюрна. Ала хубостта ѝ бе нещо, което надхвърляше материалните измерения, преобръщаше наопаки всякаква логика; това бе същата красота, която бе открил, докато крачеше из

свещената горичка. Ако Родният дом имаше душа, тя беше в Елвандар, и ако Елвандар можеше да я възплъти в едно тяло, това беше кралицата.

— Надявам се, че ще ме извините, ваше величество и лорд Томас, но ще използвам това хитроумно средство, за да се върна на Острова на чародея.

Кралицата даде съгласието си и магьосникът извади устройството от кесията на пояса си, натисна една ръчка, чу се тихо бръмчене и след миг той изчезна.

Агларана погледна съпруга си и попита:

— Какви вести носеше от Пъг?

— Предупреждение за надвиснала беда и молба да се свържем от негово име с таределите.

Тя стана от креслото и коленичи пред своя съпруг; в движенията ѝ си даваха среща момичешка палавост и женска грациозност. Положи глава на коляното му, както би постъпило дете със своя родител, и рече:

— Какво ще правим с нашите завърнали се наскоро от звездите роднини?

— Това е проблемът, любов моя — отвърна Томас и я погали по косата. — Те не са се завърнали и не мисля, че някога ще го сторят. Подобно на онези, които останаха отвъд океана, те също не изпитват желание да се завърнат тук. Трябва да уважаваме желанието им за независимост и да се опитаме да бъдем приятели.

— Искаш съюз? Долавям в думите ти колебание.

Томас не отговори. Дълбоко в сърцето си знаеше, че Звездните елфи представляват най-голямата заплаха за Елвандар след появата на цуранските нашественици, заплаха по-голяма дори от армията на Изумрудената кралица и на дасатите.

15. СТРАТЕГИЯ

Пъг даде знак да запазят тишина.

Каспар, навремето херцог на Оласко, а сега генерал на армията и първи съветник на махараджата на Мубоя, заговори:

— Пъг ме помоли да поема тази част от работата. Доколкото разбрах от това, което е видяла Сандрина — той кимна към наскоро назначената майка-епископ на ордена Щит на слабите, — и от разказа на Кеандар за неговото пленничество, имаме две задачи. Първата е да съберем колкото се може повече информация. Втората е да проведем спасителна операция. Сандрина, ако обичаш, обясни ни как смяташ да стане това.

— Ако някой от пазачите или работниците носи на шията си талисман, на който има нещо като червен вълчи череп на черен фон, значи го държат под някакъв вид мистичен контрол. Втълпено им е да нападат всеки, който не носи подобен амулет.

— Тя огледа присъстващите. — Когато се борих с Кеандар, той успя да се върне към предишното си аз веднага щом му смъкнах амулета. Ето защо ви съветвам, ако срещнем пазачи, това да е първото, което да се опитаме да направим. Не ги хранят редовно, нито имат възможност да си почиват, така че са доста отпаднали.

Каспар отново взе думата:

— А след това, ако са съгласни, могат да се присъединят към нас. В противен случай ще ги насочваме към изоставената кешийска крепост, а оттам ще уредим безопасното им прехвърляне по домовете им. — Погледна двамата магьосници Джейсън и Акийм и продължи: — Вие ще останете при крепостта и ще координирате евакуирането на пострадалите пленници. Това не е военна операция и макар да ви прилича на набег, не е и набег. Ако се забавим там повече от час, с нас е свършено. Трябва да се приближим незабелязано и да сме готови да си тръгнем колкото се може по-бързо. — Обърна се към Пъг. — Нали така?

— Да. Всеки от нас ще носи транспортна сфера, настроена да ви върне тук.

Един глас от ъгъла се обади:

— Каспар, разбрах, че там ще сме осмина. Това е или твърде много, или твърде малко.

— О, Джим! — засмя се Каспар. — Чудех се къде ли се спотайваш.

От сенките са подаде човекът, който ръководеше кралското разузнаване. Беше с черни панталони и широка черна туника.

— Твърде много или твърде малко?

— Затова ще се разделим на две групи — обясни Каспар. — Пъг, Гуламендис, Амиранта и Брандос ще се заемат с обследване на странната конструкция и ще се опитат да разберат магичното ѝ предназначение, ако въобще има такова, а не е плод на някаква демонска грандоманщина. Аз ще взема Сандрина, за да разузная възможното военно приложение на постройката, а Магнус ще ни осигури магичната подкрепа, в случай че се наложи. Ти можеш да избереш, която и да е от двете групи.

— Мисля, че ще избира своята, Каспар. — Джим се засмя. — Така ще сме поравно.

— Именно — каза бившият херцог на Оласко. — Като се има предвид, че няма съществена часова разлика между Острова и Долината, ще поемем нататък по залез-слънце. Нахранете се добре, починете си и ще се срещнем в двора, преди да се стъмни.

Ларомендис влезе в стаята тъкмо когато присъстващите започнаха да се разотиват и се приближи до Пъг.

— Томас каза, че ще отпътува за Е'бар, за да разговаря с лорд-регента.

Пъг втренчи очи в него.

— И...?

Изненадан, че този човек е в състояние да долавя нюанси в гласа на един елф, Ларомендис продължи:

— Не храня големи надежди, че ще си осигурите съдействието на Регентския събор. Те винаги се съгласяват с лорд-регента. Ако демоните дойдат, той няма да ви помогне, а ще нареди да се окопаем и да търсим нов път за бягство, докато вие воювате с тях.

Пъг кимна.

— Ще се върнеш ли там?

Ларомендис помисли малко, после каза:

— Те мислят, че с брат ми сме мъртви. Според мен ще е от полза за каузата ни, ако тази заблуда продължи още известно време. Ще остана тук с Гуламендис, ако ни приемеш.

Пъг кимна.

— Добре. Говори с брат си за тазвечерната експедиция. Не бих имал нищо против да дойдете с нас и да се поогледате.

— Разбира се — отвърна Ларомендис и тръгна към брат си.

Магнус застана до баща си и прошепна:

— Какво очакваш да откриете там?

— Не знам. Не мога да го извикам във въображението си, а имам доста богато въображение. Хайде сега да похапнем и да си отдъхнем преди тръгване. Имам усещането, че ни чака дълга нощ.

Амиранта седеше сам на стъпалата към крепостта. Беше късен следобед и той току-що се бе нахранил. До залез-слънце имаше около час, но чародееят не изпитваше желание да си почива. Вместо това се опитваше да запази спокойствие, докато обмисляше това, което ги очакваше след няколко часа.

След студеното и влажно време и поредицата бури топлото слънце бе приятно разнообразие, успокоителен намек за задаващата се пролет и за лятото след нея. Мисълта за рисковете, които ги очакваха, за новите и непознати неща подсилваше нетърпението на Амиранта. Беше толкова лесно да се хвърли в този водовъртеж от събития заедно с група смахнати магьосници и безгрижни войници, служещи на едно абстрактно и по-велико добро.

А след това стана свидетел на смъртта на Миранда.

И преди бе виждал да умират хора, беше губил близки същества, но се успокояваше с мисълта, че така е било предопределено — да умрат преди него. Даваше си сметка, че това е егоистично успокоение, че не бива да остава напълно безразличен. В Миранда обаче той бе срещнал жена с удивителни способности, магични познания, които си съперничеха с тези на Пъг и в сравнение с които неговите бяха незначителни. Нещо повече, тя бе от дългоживеещите магьосници, по-възрастна от него с близо столетие, макар да изглеждаше на средна

възраст. Би могла да живее поне още стотина години и дори повече, а бе напуснала този свят внезапно и безмилостно, без никой да успее да ѝ помогне.

Един кратък миг, който сякаш бе накарал Амиранта да прозре колко е крехък животът. Никой от тях, дори Пъг и Магнус, или някой от останалите магьосници, не би могъл да реагира достатъчно бързо, за да я спаси. Беше като да гледаш как някой се дави, докато стоиш безпомощен на брега.

Споменът за онази сцена беше заседнал здраво в съзнанието му. Бе изминала почти година от случката, но той все така се измъчваше от мисълта, че е можел да направи нещо, защото в края на краищата беше чародей, Укротител на демони.

Едва доловим шум го накара да се обърне и той видя, че зад него е застанала Сандрина. Понечи да се изправи, но тя го натисна по рамото. Опитвайки се да запази достойнство, той каза:

— Ако ще ме удряш, моля те, не го прави. Наистина ми омръзна да се надигам от земята всеки път, когато те срещна.

Тя се усмихна — неочаквана и малко тъжна усмивка, после каза тихо:

— Извинявай. Извикваш на бял свят най-лошото в мен.

Той наклони леко глава и отвърна:

— Това е дарба.

Тя го изненада, като приседна до него.

— Известно време мислих над създалото се положение.

Той понечи да попита какво положение има предвид, дали необходимостта отново да разузнават лагера на демоните, издигането ѝ в йерархията на Ордена, или това че пак са заедно, но в рядък прилив на мъдрост каза само:

— Наистина?

— Нима това те изненадва? — попита тя с укор.

Той се опита да запази спокойствие.

— Не ме изненадва, че мислиш за разни неща, а че ги споделяш с мен.

— Настина? — повтори сега тя и в гласа ѝ се долови желание за конфронтация.

Той си даваше сметка, че бързо губи надеждата за цивилизован разговор. През времето, когато бяха заедно, бе открил, че тя притежава

объркващата смес от остър ум и импулсивно поведение, което нерядко граничеше с безразсъдство. В ордена я бяха научили да взема бързи решения, да определя на коя страна ще бъде и срещу коя да се изправи, но този урок, изглежда, я бе лишил напълно от способността да се откъсва за миг от обкръжаващия я свят и да се отдава на размисъл. Затова предпочете да кимне неопределено.

— Понякога ми се случва да отделям време, за да обмислям какво предстои — каза тя с присвити очи и леко повишен глас. — Дойдох да разговарям с теб, защото макар да си жалко подобие на мъж, въпреки това знаеш за демоните повече от всеки друг, когото познавам. Освен това Магнус ми разказа за вашето откритие на Квег и искам да ми кажеш какво още си научил за тези същества, срещу които предстои да се изправим.

Амиранта плъзна поглед по лицето ѝ, несигурен какво очаква тя от него, и накрая реши, че ще е най-добре да приеме изявлението ѝ за искрено.

— Искаш да знаеш какво научихме за демоните като цяло, или какво смятаме, че ще ни чака, когато идем в Кеш?

— Тези в Кеш съм ги виждала с очите си, ако не си забравил — припомни му тя и в очите ѝ блеснаха гневни пламъчета. — Брандос каза, че двамата с елфа сте обменили доста информация за демоните и че ти си толкова доволен от това, че едва успяваш да го скриеш.

Амиранта въздъхна измъчено.

— Брандос често пресилва нещата. Във всеки случай това, което открихме, е един напълно различен поглед за така наречения Пети кръг на ада. Магьосници, които призовават демони, като Гуламендис и мен, по правило са самоуки, макар че понякога срещаме други, с които да обменим познания. В Квег аз намерих... една книга, но това не е най-точният термин, тъй като става дума за нещо много повече от обикновена книга. Това е обширно проучване на Петия кръг. Някои са смятали автора за безумец, а произведението му за измама, целяща да възбуди любопитството на някой богат покровител, но двамата с Гуламендис намираме работата му за изключително полезна.

— Защо? — поинтересува се Сандрина и поне за миг като че ли забрави неприязънта си към Амиранта.

— Първото, което забелязах, бе миризмата на демони — книгата бе буквално пропита с нея. Който и да я е писал, направил го е в

присъствието на демони. — Той зарея поглед в далечината и продължи: — Сякаш тези демони са цитирали един след друг неоспорими факти, а той само ги е записвал. Има и други полезни неща за демоничната наука. Но от друга страна, макар споменатата творба да е изумителна както по мащаби, така и по задълбоченост, тя в никакъв случай не е грандиозна. Ако не друго, най-много може да се определи като скучна и академична.

— Или твърде интелигентна, за да можеш да я схванеш — изсумтя Сандрина.

— Въпросът е с каква цел? Едно е да се опиташ да убедиш някакъв незначителен барон, че в земите му се скита на воля демон и че срещу неголяма отплата ще отървеш него и селяните му от досадното чудовище. Съвсем различно е обаче да прекараш години над подобно писание. За да го продадеш накрая? Не, авторът е имал други интереси.

— Добре де, какво от това, което намери вътре, може да ни е от полза? — попита Сандрина. Вече бе заинтригувана.

— Опитът ни с демоните, изглежда, касае само част от техния вид. Има много подробности, които ще пропусна, но ето един пример: когато бъдат призовани, демоните трябва да се укротят, инак полудяват или избягват на някое тъмно място, където се крият и чакат подходяща възможност да нападнат или да избягат. Това е разликата между могъщите и хитрите демони. От време на време се натъкваме на някой от хитрите, който притежава и талант за магьосничество, и такива са най-опасни. С Гуламендис притежаваме умения, с които можем да укротяваме призованите демони. Те се появяват в енергиен кръг, който ограничава способността им да се движат без наше разрешение. Когато призова демон, той трябва да се покори на волята ми, инак го връщам в неговото царство. Едва след като се уверя, че ще изпълнява каквото му наредя, аз му позволявам да напусне кръга.

— За да плаши нещастните селяци, та техният тъп барон да плати със злато за прогонването му? — Амиранта кимна. — А може би за да вкара в леглото ти илюзорна хубавица?

Амиранта затвори за миг очи, после каза:

— Сандрина, излишно е да ти казвам още веднъж колко много съжалявам за това. Направих каквото направих и ти ме наказва неведнъж след това. Стига вече! — Гласът му, макар и без да се

повишава, придоби острота. — Далтея е... Когато погребеш трима възлюбени за по-малко от столетие... едва тогава ще разбереш колко привлекателна може да е идеята да потърсиш утеха при едно безсмъртно същество.

— Три? — попита Сандрина. — Не си ми казал...

— Нито пък ти си питала. — Той я погледна в очите. — Мислех за нас двамата като за непознати, които съдбата е събрала в селце с невероятното име Жълтото муле, и че всеки от нас е търсел само покой и топлина в прегръдките на другия. Аз бях скитащ магьосник, а ти вече твърдо гледаше към бъдещата си кариера на рицар, опитващ се да помогне с каквото може на света. Смятах го за мимолетно увлечение, за нещо, случило се и отминало, и никога не съм си и помислял да те нараня.

— Ти ме излъга!

— Да, излъгах те! — отвърна троснато той. — Така правят шарлатаните. Ние лъжем. Ние мамим. Действаме само в нашите интереси.

— Тогава какво те води тук? — попита тя с блеснали от възбуда очи.

Той въздъхна и се прегърби.

— Честно казано, не зная. Гледам сивите кичури в косата на Брандос и си мисля, че ако не загине в някоя битка, ще е поредният приятел, когото ще трябва да изпроведа до вечната му обител. Поредният за последните десет или двайсет години. Сандрина, аз съм поне със сто години по-стар от теб. Бил съм възрастен, когато баба ти е била детенце. Нищо чудно по-късно да съм преспал и с нея. Иска ми се да съм нещо повече от обикновен измамник и шарлатанин. Да направя нещо по-голямо в живота си. — Гласът му съвсем притихна. — Исках известно време да живея сред други като мен. Пъг също е много стар, така беше и с Миранда. Когато я видях да си отива от този свят, осъзнах, че колкото и кратки да са отредените ни дни, трябва да направим нещо с тях. — Сви рамене и ѝ се усмихна тъжно. — Тогава реших да остана и да помогна.

Тя го гледа дълго, после каза:

— Разкажи ми за онези демони.

Хрумна му, че по някаква причина му е простила, или поне е склонила да мисли, че не е постъпил с нея зле. Каквото и да беше, сега

поне вниманието ѝ бе приковано в него.

— Демоните, които викаме, са от външните райони на ада, един регион, в който цари невъобразим хаос, всички се сражават помежду си и животът е нескончаема борба за надмощие. Представи си, че Петият кръг е диск, в покрайнините му са външните райони, а колкото повече приближаваш центъра, толкова по-организиран става животът. — Той си пое дъх. — Трудно е да се обясни, защото излиза, че демоните по някакъв начин приличат на нас, а това е напълно погрешно. Те имат свой върховен крал, чието име не ми е известно, но той властва над останалите крале. Кралят, когото познаваме под името Маарг, отдавна е умрял, но легендата за него поддържа равновесието и реда във външните райони. Може да е бил заменен от Дахун — демона, пред който моят брат и неговите безумни последователи се прекланят, или пък Дахун е владетел на друг район на ада. Съществуват хиляди пъти повече въпроси, отколкото отговори, но два от тях сега са най-важни: защо демоните воюват помежду си и как е възможно някои от тях да пребивават в нашата реалност без магична протекция?

— Аз мислех, че самият акт на призоваване им осигурява протекцията, от която се нуждаят.

— Така е. Кръгът, в който се удържат, е и кръгът на протекция и когато се подчиняват на волята ни, ние ги пазим да не станат жертва на обкръжаващата ги среда. Но какво става с тези демони, които не са призовани от нас? Пъг ми е разказвал за един демон, който успял да се представи за Изумрудената кралица...

— Амиранта, в Храма от доста време се занимават с призоваване на демони.

— Да, безтелесни демонски духове, но те са само по-нисша форма на демонично съществуване, дребни създания на ума, които не могат да ни заплашат с нищо. За разлика от тях, демонът Джакан не е обладал духа на Изумрудената кралица, той я е убил и е заел мястото ѝ, при това с помощта на магия е създал толкова мощна илюзия за подобие, че дори най-близките ѝ не са могли да заподозрат нещо.

— Невероятно.

— Ларомендис се смята за един от най-великите магьосници сред Звездните елфи, но и той заяви, че не би могъл да направи подобно нещо. Кой е бил този Джакан? Слаб дух, който се е хранил с

още по-слаби от себе си, докато придобие силата да извърши това? Или е нещо друго?

— Обичаш въпросите, нали? — Говореше тихо и в гласа ѝ се усещаше презрение.

— А ти винаги търсиш отговори — отвърна той с усмивка.

— Та за демоните — рече настойчиво тя.

— По-лесно ще е да ти покажа — каза той и се изправи.

Тя го последва в крепостта и докато минаваха покрай кухнята, видяха, че там вече подготвят вечерята за тези, които още не са се нахранили. Брандос и жена му седяха в ъгъла, държаха се за ръце и се гледаха мълчаливо. Сандрина знаеше, че се наслаждават на тези няколко минути, в които са заедно, преди Брандос отново да потегли на път.

Амиранта я отведе нагоре по стълбите до кулата и влязоха при Гуламендис, който се бе задълбочил в книгата. Той вдигна глава, усмихна се и възкликна:

— Това е невероятно! Всеки път, когато чета тази книга, намирам нови неща, които да разпалват учудването ми.

— Ако нямаш нищо против — рече Амиранта, — би ли обяснил на Сандрина защо тази книга е толкова важна.

— Първо, защото е истинска — отвърна елфът. — Дай ми ръката си, Сандрина.

Хвана я, сложи я внимателно върху книгата и тя мигом я дръпна и възкликна:

— Демон! Усещам го!

— Откъде да започна? — попита Гуламендис и се ухили като доволно дете.

— Успя ли да видиш някакъв смисъл в битката, на която сте присъствали на Телесан двамата с брат ти?

— Мисля, че да — отвърна Гуламендис. — Но вероятно ще е по-добре да ви покажа.

Обърна книгата, отвори задната корица и разгъна картата. Беше красиво изрисувана, с илюстрации на демони, и под всяка с дребен шрифт се разказваше за съществата.

Но вниманието на Сандрина бе приковано от самата карта, защото тя изобразяваше диск, разделен на два кръга, външен и

вътрешен, като централния кръг на свой ред бе разделен на четири части.

— Външният кръг е мястото, където използваме своята магия — обясни Гуламендис на Сандрина и посочи Амиранта. — Съществата, които призоваваме оттам, са сходни на тези, които си видяла по време на своето пътешествие. Авторът на тази творба ги нарича „по-дребни изчадия адови“.

— По-дребни? — Сандрина поклати невярващо глава. — Срещата съм някои доста едри и зли екземпляри.

Гуламендис кимна в знак на съгласие и продължи:

— Както и ние. Но съм сигурен, че „по-дребни“ не касае силата или магичните им умения. Става въпрос за организация или за липса на организация. Това е царство, където важи принципът „изяж или ще бъдеш изяден“.

Сандрина предпазливо доближи пръст до картата и попита:

— А какво има тук, отвъд рамката?

Гуламендис изглеждаше подражен от прекъсването, но Амиранта ѝ отговори:

— Петият кръг не е толкова диск, колкото овал. Той е район и съм сигурен, че има свои граници, но какво ли е отвъд тези граници? Може би празно пространство, или някое друго царство, за което не сме чували, а може би това е границата на Четвъртия кръг, или на Шестия. Във всеки случай това е свят, който силно ни интригува, о „търсачко на отговори“. — Последното бе произнесено с приятелски тон, но мрачният поглед, който му хвърли Сандрина, подсказваше, че не е в настроение за закачки.

— Може ли да продължа? — попита елфът.

— Ако обичаш — подкани го Амиранта, преди Сандрина да зададе следващия въпрос.

— Тъкмо във вътрешното царство се крият отговорите на нашите въпроси. — Елфът плъзна пръст по страницата. — Изглежда, че хаосът е неразделна част от демонската природа, но поне във вътрешния кръг — кръга на по-едрите изчадия адови — с течение на времето е възникнала някаква форма на ред. Тези райони, или както ги нарича авторът „кантони“, се управляват от демонски лордове, самопровъзгласили се крале, архиепископи или нещо от тоя род.

— Като Маарг? — попита Сандрина, която бе чула разказа на Пъг за открития изсъхнал труп на сааурския свят Шила.

— Доколкото знам, той е управлявал във външния кръг — отвърна Гуламендис. — Това е място, където всеки демон е сам за себе си, и му се е наложило да си пробива пътя буквално със зъби и нокти до върха. С Амиранта смятаме, че първоначалните ни представи за тамошното общество са били сравнително точни — демоните имат нецентрализирана организация от съюзи и служби. Те или унищожават съперниците си, като поглъщат тяхната мощ, или преминават на служба при тях. По-слабите демони си намират по-силни, на които да служат срещу закрила, а по-силните набират поддръжници, за да могат да се справят със своите съперници. До голяма степен възходът и падението на всеки отделен демон във външния кръг е резултат от предателство, измяна и засада. Винаги съм се питал как е възможно от абсолютния хаос да възникне такова странно подобие на общество? Как са могли да еволюират отвъд животинското състояние, да се сдобият с език, да овладеят магия? И тук — той посочи вътрешния кръг, — тук се крие отговорът. Всеки кантон има свое общество, а изглежда, също армия и водач. Демоните от външния кръг, които по някакъв начин се развиват достатъчно, но нямат нужната сила, за да доминират над останалите, успяват да се доберат до някой от тези кантони и... — Той сви рамене. — Не съм сигурен. Преминават на служба? Стават роби? Получават свобода?

— Опитваме се да прилагаме нравствени норми към една раса, която е толкова различна от нас, колкото никоя друга от познатите ни, включително тролите и таласъмите — каза Амиранта.

— Вярно е — потвърди елфът. — Авторът е нарекъл тези кантони с различни колоритни имена: Сатаниния, Дисонансия, Отчаяние, Миазма, Пропадналите. Няма как да узнаем нещо повече за тях, как ги наричат самите демони и дори дали броят им е точен. Той разказва подробно за опита си от Мидкемия, а накрая добавя и множество препратки. Като оставим настрана красивата оцветка на повествованието, опираме до същината: друг свят заплашва нашия, в сърцевината му гнезди общество или общества, за които не знаем почти нищо. — Той погледна Амиранта и добави без излишна суетност: — И най-вероятно ние двамата сме най-големите експерти по този свят от всеки друг на Мидкемия.

— Като стана дума за „сърцевината“ — рече Сандрина и посочи едно тъмно петно в средата на картата. — Какво е това?

Гуламендис отново сви рамене.

— Може би друг, по-малък свят? Тук пише само „пустота“ и никъде в книгата няма повече уточнения.

На вратата се показва Ларомендис и рече:

— А, тук ли сте? Време е да се събираме долу. Потегляме.

16.

РЕКОГНОСЦИРОВКА

Каспар даде знак.

Бяха се спуснали към покрайнините на долината, където ги очакваше много по-мъчителното слизане по лъкатушеща пътека към подножието, но в този момент Пъг и Магнус решиха, че трябва да побързат. Всички магьосници бяха предупредени да не прибъгват до уменията си, независимо активни или пасивни, освен ако не бъдат нападнати, тъй като защитниците биха могли да разположат бариери, за да ги засекат. Докато гледаше надолу по криволичещата пътека, Амиранта се обърна към Гуламендис и каза:

— Мразя да тичам нагоре по склонове. Жалко, че няма друг път за измъкване.

Елфът кимна.

— Някои от моите сънародници не биха се задъхали от такъв наклон, но за съжаление аз не съм от тях.

Бяха обсъдили плана в подробности, но когато стигнаха покрайнините на долината, неволно спряха.

— Богове! — възкликна Каспар. — Какво е това?

Конструкцията, изглежда, беше завършена. Четири огромни, извити като арки кули се протягаха към централната точка над голямо открито пространство в сърцето на постройката.

— Прилича ми на портала, използван от дасатите, когато нападнаха Келеуан, макар че около онзи нямаше такова укрепление. Те използваха магичен щит, който бе много труден за пробиване, сфера, която се разширяваше, докато прехвърляха нови групи от своите воители.

— Къде са всички работници? — попита Сандрина. — На площадката имаше стотици... Ами демоните, които надзираваха работата от стените?

— Трябва да се приближим — каза Пъг. — Виждам някакво движение, но не мога да различа подробности.

— Сандрина, отведи ни в дерето, ако обичаш — каза Каспар.

Спуснаха се предпазливо по дерето, което Сандрина бе използвала, за да заобиколи разположените постове. Продължиха в колона надолу и когато наближиха, Каспар и Сандрина дадоха знак да спрат, изпълзяха над ръба и се огледаха.

— Колко е тихо — прошепна Каспар.

— На стената. — Сандрина посочи.

Горе покрай бойниците се виждаха да крачат часовои, но между стената и дерето нямаше жива душа.

— Няма да е лесно да се приближим — рече Каспар.

— Най-добре да заобиколим отзад — предложи Сандрина. — Там има изсъхнало речно корито, което върви покрай стената. — И посочи наляво.

Каспар повика Пъг да се присъедини към тях и каза:

— Мислиш ли, че можеш да използваш магия, без да се усетят?

— С Магнус проверихме внимателно как е положението и засега не долавяме нищо неочаквано. — Той погледна към крепостта и продължи: — Вътре има нещо, което притежава огромна сила, но за момента сякаш е в летаргия. Открихме няколко бариери, разположени така, че да засекаат, ако някой души наоколо, но са от доста примитивен тип и могат лесно да бъдат избегнати. Предлагам да се придържаме към първоначалния план.

Каспар кимна и каза:

— Почакайте да заобиколим отзад, а после действайте, както се уговорихме. Ако чуем някакви тревожни звуци откъм вашата група, ще накараме Магнус да ни прехвърли обратно на платото. Ако вие чуете нещо, направете каквото смятате за необходимо.

Пъг, Магнус и Амиранта представляваха внушителна магична сила, която можеше да се окаже решаваща, ако животът им бъдеше поставен на карта. След продължителен спор Каспар склони да направи както съветваше Пъг, а именно, ако нещо стане, да го чакат, докато им се притече на помощ.

Сандрина, Каспар, Ларомендис, Магнус и Джим пресякоха забързано поляната към изсъхналото корито, а Пъг се върна при Брандос, Амиранта и Гуламендис. Отброиха десет минути, после Пъг каза:

— Ларомендис, бъди готов да направиш така, че да приличаме на купчина камъни.

Елфът се усмихна.

— Това няма да е проблем, стига да не се приближи някой, който търси купчина камъни.

Брандос се засмя, после наостри слух и прошепна:

— Някой идва!

Групата се притаи под ръба на дерето.

Един демон часовой крачеше право към тяхната позиция и когато надзърна в дерето, премигна с кървясалите си очи. Имаше огромна глава с извити навън рога. Изсумтя, премигна отново и си продължи по пътя.

Когато се отдалечи достатъчно, Пъг се обърна и попита елфа:

— Купчина камъни?

— Именно — отвърна Ларомендис. — Следващия път обаче гледай да ни предупредиш по-рано.

— Тези кравешки глави май са доста глуповати — подметна Амиранта.

— Хубаво е, че на всичко отгоре са и късогледни — добави Брандос. — Дори само този факт неведнъж ми е спасявал главата.

— Късоглед часовой? — попита изненадано Пъг.

— Това ги изнервя допълнително — зашепна Брандос. — Подскачат при всеки шум или движение. Ако останем в тъмното и не мърдаме, вероятно ще ни подминат, без да се налага да прибегваме до илюзията на нашия приятел елф.

— Да тръгнем нататък. — Пъг посочи в посоката, в която се бе отдалечил часовойт. Приведох се, излязоха от дерето и тръгнаха по ръба.

Стигнаха пътя, който извеждаше нагоре по хълма, и установиха, че постът, за който ги бе предупредила Сандрина, е изчезнал. Пъг предположи, че са премахнали всички съоръжения от околния периметър, след като са завършили стената, за да не могат да бъдат използвани за прикритие.

В тъмнината пресякоха пътя и продължиха бавно да се отдалечават от групата на Каспар.

Сандрина вдигна юмрук в знак, че трябва да спрат. Каспар внимателно сложи ръката си на рамото ѝ, за да ѝ покаже, че е зад нея. Тя сигнализира с два пръста — показваше, че пред тях има двама часовои. Каспар предпазливо се надигна и надзърна над ръба на речното корито. Двама демони бяха застанали пред една малка врата.

Бяха заобиколили половината от периметъра на странната постройка, а все още не бяха открили място, подходящо за да се приближат. Укреплението, изглежда, бе предназначено да издържа на кратка, а не дълговременна обсада. Не се виждаше друга голяма постройка зад стените, така че и да имаше складове или казармени помещения, те бяха малки и долепени до тях.

Каспар ги подкани с жест да се отдалечат и когато стигнаха на безопасно разстояние, прошепна:

— Не зная какво е това място, но никога не съм виждал нещо подобно. Ще може лесно да се отбранява от стотина войници и ще е почти непревземаемо с два пъти повече хора, но проклет да съм, ако виждам някакъв смисъл във всичко това.

— Вероятно — отвърна Сандрина — целта е да се осигури само временна защита, в случай че някой се появи тук случайно и се опита да осуети каквото са намислили. Не виждам кладенци, нито път за доставка на припаси, нито казарми. Сякаш възнамеряват да напуснат крепостта веднага щом свършат това, за което са я построили.

— И аз си мислех същото — каза Каспар, обърна се и даде знак на Магнус да се приближи.

— Имаш ли идея какво може да е предназначението на тази постройка?

— Усещам тъмна магия зад тези стени — отвърна Магнус. — Излъчването ѝ е приглушено, сякаш очаква да бъде освободена, но със сигурност е там.

Внезапно от мрака се появи фина сребриста мрежа и падна върху белокосия магьосник. Магнус застина и подбели очи, сякаш го бяха ударили по главата. Каспар и Сандрина приклекнаха и извадиха оръжия, а от земята около тях се надигаха тъмни фигури. Сандрина се обърна към Ларомендис и Джим, но не можеше да ги види, после вдигна боздугана, докато Каспар вадеше меч. В същия момент върху тях се спуснаха също такива фино изплетени сребристи мрежи.

Сандрина почувства как по тялото ѝ преминава шок и умът ѝ се превърна в хаотичен водопад от мисли и изображения. Частица от нея осъзнаваше, че я нападат, ала годините тренировки, както бойни, така и магьоснически, се оказаха непосилни срещу ефекта на сребрилата мрежа. Заклинанията, които машинално се опита да произнесе, се разсейваха в съзнанието ѝ, непосилни бяха дори прости движения като това да вдигне щита или да замахне с боздугана.

Каспар очевидно изпитваше същото — той помръдваше конвулсивно крайници в напразни усилия да възвърне контрол над тялото си и да отбие атаката. Но подобно на Сандрина и Магнус той също рухна на земята.

Над тях се надвесиха три фигури. Бяха обгърнати плътно от главата до петите в облекло от фин плат с тесни прорези за очите. Платът бе с цвета на почвата, в която се бяха спотайвали — вероятно бяха лежали в засада от доста време, може би часове, в очакване нашествениците да се приближат достатъчно, за да ги обездвижат.

Миг по-късно се появи още една фигура, ухилен брадат мъж, който изгледа трите проснати тела и нареди:

— Вкарайте ги вътре!

Сандрина успя да прошепне:

— Беласко!

Не знаеше дали Магнус ѝ Каспар са успели да я чуят.

При всеки опит да помръдне по тялото ѝ преминаваха болезнени вълни, но ако стоеше неподвижно, болката утихваше.

Мислите ѝ все още бяха хаотични, ала имаше достатъчно опит от подобни прежеждия, за да отброява времето, докато ги носеха към малката врата в стената.

После и последната ѝ мисъл изчезна и съзнанието ѝ потъна в мрак.

Джим бе приклепнал неподвижно зад една ниска скала, загърнат плътно в наметалото си. Опасяваше се, че всеки миг могат да го разкрият, но въпреки това се осланяше на инстинкта си, който никога не го бе подвеждал за това кога да бяга и кога да се спотайва. В момента гласът на разума му подсказваше, че ще е най-добре да се

притаи. Чуваше приглушени гласове и усещаше движение само на десетина стъпки от себе си.

По-скоро беше почувствал, отколкото видял засадата и първата му реакция бе да отскочи назад, да се измъкне от схватката. Това не беше проява на страх, а предпазливост, защото предпочиташе първо да се увери, че никой не идва зад тях. Тъкмо тези три крачки назад, докато нападателите скачаха върху тях от краищата на пресъхналото речно корито, го спасиха от това да бъде разкрит. Нещо се бе случило с Ларомендис, но не знаеше какво. В един миг магьосникът бе до него, в следващия го нямаше.

Джим бе извадил кинжала си, но стоеше неподвижно. Изчака всичко наоколо утихне и едва тогава посмя да надзърне изпод наметалото.

Речното корито бе празно.

Беше чул шума от кратката борба и осъзна, че противникът е посилен от тях, в мига, когато повалиха Магнус. Който и да ги бе издебнал тук, несъмнено бе могъщ магьосник. Предполагаше, че същата магична клопка е попречила на Сандрина да приложи уменията си, а и мрежите бързо бяха повалили нея и Каспар в несвяст.

Пъг и Каспар изрично бяха подчертали в инструкциите си, че ако нещата се объркат, той е последната връзка с външния свят. Като се имаше предвид нивото на силата и уменията, които притежаваха всички останали в групата, очевидно гледаха на него като на последната надежда.

Той продължи да се озърта. Не смееше да се изправи. Къде ли беше елфът?

И тогава изведнъж Ларомендис се появи до него. Наведе се, погледна го и прошепна:

— Отидоха си.

Джим се изправи и елфът протегна ръка и докосна наметалото му.

— Удивителна вещ.

— Може да съм добър в някои неща — отвърна Джим, — но не съм чак толкова добър. Излезе ми доста солено. Занаятчията, който ми го изплете, го нарече „сливащо се наметало“ и предполагам, че прилага магия като твоята. Огледа се отново за признаци на заплаха. — Какво стана все пак?

— И аз знам колкото теб — отвърна шепнешком елфът. — Те ни очакваха, знаеха, че с нас има магьосници, и бяха подготвени.

— Знаели са, че идваме?

— Очевидно. Това, което ме безпокои, е как е организирана засадата.

Джим смръщи озадачено вежди.

— И какво те безпокои?

— Не се движехме бързо, напротив, бяхме пределно предпазливи. За да не забележим тримата, които ни дебнеха, вероятно са се спотайвали тук доста отдавна, може би от часове. Заровени плитко под земята.

— Но как са дишали?

— Не мисля, че тези същества дишат — отвърна Ларомендис.

На лицето на Джим се изписа загриженост.

— Некромантия?

— Пъг каза, че непрестанно се опитва да си обясни какво общо може да има между магията на смъртта и демоничната магия. — Елфът спря и го погледна. — Може да има и по-прозаични обяснения, но дали това не бяха... съживени мъртъвци?

За пръв път от години Джим не знаеше какво да направи.

— Трябва да пратим вест на Пъг и да проследим похитителите.

— Аз ще намеря Пъг — отвърна Ларомендис. — Мога да се крия по-добре от теб, но не мога да проследявам, а и наметалото ти осигурява по-голяма гъвкавост от моето заклинание. Какво да му кажа?

— Разкажи му каквото си видял, нищо повече. Не казвай какво мислиш, освен ако не те попита, и освен това му предай, че ако не ви намеря до час, смятайте, че също съм паднал в плен. — Надзърна над ръба на речното корито, подхвърли едно „Успех“, загърна се в наметалото и изчезна в миг.

— Успех и на теб — отвърна Ларомендис, впечатлен от уменията на Джим да се слива с околната среда. Можеше да забележи някакво движение в мрака, но само ако се вгледа внимателно. Знаеше, че откъсне ли очи от Джим, ще го изгуби мигновено. Наметалото не го правеше невидим, но му позволяваше да се слее с околния терен.

Реши да разпита по-подробно за тази дреха, когато се измъкнат оттук. Огледа се, за да се увери, че не го наблюдават, и заотстъпва

бавно назад по пътя, по който бяха дошли, надявайки се да намери Пъг преди всички да са загазили.

Пъг даде знак да спрат. Придвижваха се доста бавно, принудени да опишат голям полукръг на северозапад, преди да се доближат от другата страна към стените. В този район нямаше нищо, което да използват за прикритие. Коленичил зад един съвсем малък шубрак, Пъг промърмори недоволно:

— Така доникъде няма да стигнем.

— С Амиранта усещаме присъствието на демони — отвърна Гуламендис. — Но не са много и са разпръснати.

— Къде? — попита Пъг.

— Навсякъде — отвърна Амиранта. — Най-гъсто са концентрирани около голямата порта, където за пръв път прекосихме пътя...

— А тук? — попита Брандос.

— Тук са малко — отвърна елфът и погледна Пъг. — Да опитаме напъряко?

— Какво предлагаш? — попита магьосникът.

Брандос се огледа и каза:

— Освен ако нямат изострено нощно зрение като нашия приятел елфа, мисля, че ще мога да се приближа и да се огледам. Не ми е за пръв път да пълзя по корем към вражеска позиция.

Пъг помисли за миг.

— Не мога да използвам магия, защото вероятно ще ни засекат. Приблужи се колкото се може повече и после се върни. Най-важното е да останеш незабелязан.

— Разбрано.

Брандос се прехвърли през ръба с неочаквана за едрото му тяло пъргавина.

— Не му било за пръв път — подсмихна се Амиранта. — Говори за селяци и техния шериф.

— Важното е да се получи — прошепна Пъг.

Времето се нижеше бавно. Най-сетне чува завръщащия се Брандос. Той се хлъзна надолу по корем, изправи се и докладва:

— Има една малка порта на стотина крачки югозападно. Изглежда, тази част от стената не е завършена напълно. Ще трябва да преместят дървената бариера, за да пропускат каруците да влизат и излизат. Часовоят е само един. Демон — добави той и погледна ухилено Амиранта.

— Какъв тип? — попита чародеят.

— Едър боен демон с овнешка глава, облечен с черни доспехи и въоръжен с огромна двуостра секира.

— Овнешка глава? — попита Амиранта.

— Много са хрисими, ако успееш да ги подчиниш — подхвърли елфът.

— Ако успееш да ги подчиниш — повтори като ехо Амиранта.

— Какво си намислил? — попита Пъг.

— Ако успеем да обуздаем този демон дори само за няколко минути — отвърна Амиранта, — ще получим огромно предимство. Стига да можех да се промъкна незабелязано и да се огледам...

— Аз мога — рече Пъг. — Мога да ставам невидим за малко.

— Това е чудесно — каза Гуламендис. — Защото и без това ще удържим демона за съвсем малко.

— И какво ще направим, когато се освободи от вашия контрол и вдигне тревога? — попита Брандос.

— Предполагам, че дотогава вече ще е мъртъв — отвърна Амиранта и го погледна втренчено.

Брандос завъртя очи.

— Нали знаеш, че престават да ти се подчиняват в мига, в който се опиташ да ги убиеш.

— В такъв случай ще трябва да го направиш бързо — отсече Амиранта.

— Добре де, ти само го обуздай — отвърна Брандос. — А ние ще го изкормим.

Гуламендис кимна в знак на съгласие.

— Владея едно прогонващо заклинание, което действа доста бързо, само че доста цапа.

— Нямам нищо против да се изцапам — рече Пъг. — Стига да се справим бързо.

— А какво ще стане с Магнус и групата му? — попита Брандос.

— Ако чуят да се вдига шум, знаят какво да направят — отвърна Пъг.

— Надявам се — рече Брандос. — Защото аз със сигурност не зная.

— Води — каза Пъг на Амиранта.

Амиранта кимна, но вместо да запълзи като Брандос, се изправи, махна на другите да го последват и закричи право към портата.

Часовоят гледаше в другата посока, но когато Амиранта изникна от мрака, извърна овчата си глава към чародея и издаде тихо възклицание:

— Ъ-ъ?

Преди да успее да издаде второ, Амиранта изговори едно кратко заклинание, с което го парализира, и тежката секира се изхлузи от безчувствените му пръсти. Амиранта рече на Пъг:

— Имаш пет-десет минути. По-вероятно е да са само пет.

— Ще се върна след четири — обеща Пъг. Погледна за миг Амиранта, застанал с разперени ръце срещу демона, докато го удържаше под свой контрол. Брандос стоеше наблизко, готов да нанесе смъртоносен удар, ако се наложи. Гуламендис също бе готов със заклинанието за прогонване.

Пъг си пое дълбоко дъх и забърза към вратата. Докато прехвърляше импровизираната бариера, произнесе едно заклинание, което не бе използвал никога. Заклинанието не го правеше невидим, а по-скоро лесен за игнориране — когато някой погледнеше към него, просто нямаше да му обърне внимание, сякаш не беше нещо, което заслужава да се запомни. Беше научил това заклинание предишната седмица от Ларомендис и макар елфът да смяташе, че магичните му умения са достатъчни, за да го приложи в случай на нужда, Пъг изпитваше известни съмнения.

Продължи навътре, спря и се огледа.

Над него се издигаха четири кули, събиращи върховете си над открития център. Отблизко Пъг долавяше излъчващата се от тях сила, която засега изглеждаше укротена, летаргична, ако можеше да се изрази така, но беше там. От време на време на върховете на кулите премигваха светлинки, но иначе бе съвсем тихо.

Пъг не можеше да си позволи лукса да изследва по-обстойно това място, колкото и да му се искаше. Приблужи се към огромния

изкоп в центъра на пръстена, като се оглеждаше на всички страни. Един часовой на стената за миг спря погледа си върху него, но след миг се обърна и продължи по тясната пътека. Или заклинанието действаше, или пък демонът не се изненадваше да види човек с тъмна роба да приближава през нощта странното устройство.

Пъг стигна ръба на ямата и надзърна вътре. Стомахът му се сви. Ямата бе дълбока само трийсетина стъпки, а в нея бяха нахвърляни трупове. Миазмите, които се вдигаха от тях, говореха недвусмислено, че са тук от дни. Хора, елфи, джуджета и дори няколко демона се виждаха в разлагащата се маса.

Пъг отстъпи назад и вдиша с пълни гърди свежия ветрец. Ако не полъхваше, щеше да долови миризмата на мъртвците още при вратата.

Тръгна към единствената постройка край пръстена — имаше една врата и малко прозорче. В този момент някой му прошепна:

— Пъг!

За един кратък миг Пъг бе готов да изпепели на място тъмната фигура, преди да разпознае Джим.

— Размина ти се на косъм — каза магьосникът. — Къде са останалите?

— Вътре. — Джим посочи вратата. — Има стълба, която води към подземно помещение.

— Остава ми само минута, за да се върна в уговореното време при Амиранта и...

— Плениха Магнус, Сандрина и Каспар — прекъсна го Джим.

— Какво?!

— Имаше клопка. Мисля, че знаеха, че идваме. Използвах наметалото, а Ларомендис — заклинанието си, за да не ни видят. Елфът тръгна към вас и ако не са го пленили, когато се върнеш, вече трябва да е стигнал.

— Да се връщам? — попита Пъг. — Синът ми е там долу.

— Но аз имам по-големи шансове да се промъкна незабелязано. Магията ти е доста добра трябваше да се вторача към мястото, където беше, за да те забележа и в края на краищата да те позная. Ако слезеш по стълбите, ще се озовеш в тясно пространство и тези, които чакат там, няма начин да не те открият. Така че ще ида аз. Чакай ме при портата след пет минути.

— Ако дотогава не се върнеш, тръгвам след теб — заяви Пъг.

— А планът ни? — попита ядосано Джим.

— Хората ми са по местата си и ако се наложи, ще пратя Брандос с инструкции. Твърде много загубих, за да си позволя да изоставя Магнус.

— Разбирам — кимна Джим. — Добре. Слизам и до пет минути ще съм при теб.

Пъг все още се колебаеше да остави толкова важен проблем в ръцете на друг, но си спомни колко се сърдеше на Миранда, че не умее да прехвърля отговорността на помощниците си. Кимна на Джим, обърна се и се отдалечи.

Джим си даваше сметка колко е трудно за Пъг да го остави сам в такъв момент. Наскорошната загуба на жена му и Калев го караше да се безпокои още повече за едничкия си останал син. Въпреки това Джим знаеше от опит, че в подобна ситуация тъкмо чувствата могат да те вкарат в беда.

Бяха премислили всички възможности и това бе една от тях. Три отряда войници чакаха заповед да щурмуват крепостта.

Всеки от отрядите бе под командата на човек, комуто Пъг имаше абсолютно доверие. Това бяха неговите приемни внуци Тад, Зейн и Джоми. Джоми се намираше в едно красиво малко имение на остров Ролдем, където под негово командване бяха разквартирувани триста кралски морски пехотинци.

Зейн беше в Кеш с половин легион от най-добрите кешийски гранични патрули и още хиляда души в случай на необходимост.

А Тад беше в Крондор с петстотин войници от гвардията на принца. На свой ред Каспар бе свикал други петстотин отбрани воители от армията на махараджата на Мубоя, които се намираха почти на половин свят разстояние от тях, но младият магьосник Джейсън бе готов да ги прехвърли тук.

Всеки или всички до един можеха да пристигнат за минути. За целта обаче трябваше някой от групата да използва цуранската сфера, за да се върне на Острова на чародея, където една кратка заповед щеше да даде ход на пълномащабна операция за завладяването на крепостта.

Стига да имаше такъв човек.

Джим се промъкна в сградата и заслиза по витата стълба, която започваше като дупка в пода. Опираше с една ръка стената отляво, а с другата придържаше наметалото плътно загърнато. Дрехата спъваше и затрудняваше движенията му, а той държеше да се спусне долу колкото се може по-скоро, без да вдига шум.

Измина пет пълни кръга и предполагаше, че е на около трийсет стъпки под земята, ала дъното все още не се виждаше. След още десет видя светлина и когато най-сетне стигна края на стълбата, прецени, че е на около сто и петдесет стъпки дълбочина. „Страхотно катерене ще е нагоре“, помисли си с въздишка. Особено ако го преследваха.

Намираше се в просторна стая с каменни стени. „Поредната проклетата кешийска крепост“, рече си той. Това приключение бе започнало на подобно място на едно плато, наречено Гробницата на обезверените, а ето че сега се бе озовал на още по-далечно и опасно място.

Само един от четирите тунела, които започваха оттук, бе осветен. Естествено бе да избере него.

Тунелът бе облицован с древни камъни, сухи и покрити с прах, но на пода имаше пресни следи от множество крака. Джим все още нямаше представа какво е това място и защо лудият магьосник Беласко и неговите демони слуги са решили да го използват за своя крепост, но подозираше, че истината няма да му се понрави.

Когато стигна края на тунела, се поколеба. После надникна в помещението и повдигна учудено вежди.

Видя древен олтар, целия опръскан в кръв. Пред него бяха коленичили трима души, оковани във вериги: Каспар, Сандрина и Магнус.

Е, поне още бяха живи.

Върху олтара лежеше проснат самият Беласко, със затворени очи. Мъртъв, в безсъзнание или заспал — Джим нямаше как да прецени.

От другата страна на олтара се бе изправил строен мъж с жилесто тяло, гол до кръста. Гърдите му бяха изрисувани в татуировки на някакъв клан, зъбите му бяха изпилени като шипове. Джим никога не бе виждал шаскахански канибал, но веднага се сети, че този е точно такъв: шаскаханските канибали се славеха с пристрастието си към тъмната магия.

Само че този път магията, изглежда, не целеше да убие тялото на олтара, а по-скоро да го съживи. След като напевът утихна, шаскаханецът се пресегна и разтърси леко Беласко.

— Господарю? — прошепна той достатъчно силно, за да го чуе и Джим.

— Да, слуга мой? — отекна глас сякаш отникъде.

— С нас ли си отново? — попита мъжът. Изглеждаше изплашен.

— Още не — дойде отговорът.

— Какво трябва да сторя? Пленихме тези, които дойдоха, както ни нареди. Докарахме ги тук, оковани във вериги, които спират тяхната магия. — Погледна към Сандрина, Магнус и Каспар. — Ще помогне ли, ако пролеем кръвта им?

— Нищо не може да помогне — отговори сухо гласът.

И тогава се намеси втори глас, и той звучеше така, сякаш ветровете на ада му придаваха сили.

— Пуснете ме да изляза! — заповяда гласът и тялото върху олтара се разтърси, а шаскаханецът се дръпна изплашено назад.

Джим се спотаи в сенките. Чудеше се какво да направи.

17.

ПРИЗОВАВАНЕ

Ямата изригна.

Във въздуха над нея бликна стълб от зеленикава енергия и Пъг и останалите бяха запокитени на земята. Ярката светлина разцепи мрака като гневна светкавица, трясъкът беше оглушителен.

— Богове! — възкликна Брандос. — Какво е това?

Пъг настръхна от нарастващата концентрация на зла сила и повтори:

— О, богове, наистина какво? — От земята под краката им продължаваше да се надига оглушителен тътнеж, придружен със силни трусове. — Това е призоваване!

— Какво? — попита Гуламендис. — Никога не съм виждал нещо подобно.

— И аз — добави Ларомендис. Таределът бе открил брат си, Амиранта и Брандос, докато Пъг разговаряше с Джим. Пъг тъкмо бе приключил с краткия си разказ, когато ямата изригна.

Пъг се обърна към Брандос и рече:

— Вземи това. — Подаде му цуранската сфера и продължи: — Натисни копчето и ще се озовеш в крепостта на Острова на чародея. Там ще те очаква един магьосник, Паскал. Кажи му да донесе всичко. Той знае какво трябва да направи.

— Няма — възрази Брандос и погледна към Амиранта. — Ако не съм тук да му пазя гърба, ще си строши главата.

Амиранта взе сферата от Пъг и я пъкна в ръцете на Брандос.

— Успях да остана жив доста дълго, преди да се появиш ти, момче. — Дори някой да намираше за странно, че младоликният чародей нарича стария боец „момче“, го запази за себе си. — Прави каквото ти казват и после се върни тук, или остани да чакаш при жена си. Разбра ли ме?

Брандос плъзна поглед по лицата им. Изведнъж си даде сметка, че е единственият, който за момента е излишен тук. Вдигна сферата и в

миг изчезна.

— Сега какво? — попита Гуламендис.

— През този портал всеки момент ще дойде нещо, което дори не можем да си представим. — Пъг видя, че часовите по стените бързат да се прикрият зад бойниците и на нечовешките им лица е изписана уплаха. — Ако видите някой да доближава малката постройка при отсрещната стена, убийте го — извика и се затича.

Амиранта и двамата елфи не се поколебаха и за миг. Последваха Пъг, докато прескачаше дървената бариера на опразнената врата. Няколко демона с различен ръст крещяха изплашено, но и търсеха някого, на когото да изкарат гнева и ужаса си. Амиранта извика:

— Пъг, вдясно от теб!

Чародеят и Гуламендис подхванаха едновременно заклинания за прогонване, но преди да ги преполовят, Пъг протегна ръка и изстреля ослепителен лъч от сребриста енергия, който разкъса на две приближаващия се към него демон. Димящите му парчета тупнаха на земята и избухнаха в пламъци пред втрещените погледи на двамата магьосници.

— По-късно ми припомни никога да не го ядосвам — подхвърли Ларомендис.

Гуламендис кимна и извика:

— Успя да им привлечеш вниманието.

Демоните, които бяха видели станалото, вече имаха подходяща мишена за страха и гнева си. Разкрещяха се и се хвърлиха към Пъг. Той завъртя ръка и от земята пред атакуващите демони се вдигна огнена завеса. Пламъците ги погълнаха и въздухът се изпълни с писъци и яростни възгласи.

Гуламендис спря до дишания тежко магьосник и каза:

— Това са демони. Огънят само ги раздрава.

— Важното е, че ще ги забави за няколко минути — обади се Амиранта.

Стигнаха до сградата и Пъг спря за миг, за да помисли.

— Амиранта, слез долу и намери Джим. Само че внимавай. — Обърна се към Гуламендис и Ларомендис. — А ние ще трябва да задържим тези чудовища.

Чародеят се втурна надолу по извитата стълба, а Пъг отново протегна ръка към вратата, с обърната навън длан. Нова огнена вълна

заля демоните и започна да ги поваля. Неколцина останаха да лежат зашеметени, но другите изглеждаха още по-обезумели.

Гуламендис извади от кесията си талисман и го насочи към един особено страховит демон, целия покрит с люспи, с огромни крокодилски зъби, криле на прилеп и кървавочервена броня. Произнесе една кратка фраза и внезапно жълтеникавите очи на демона блеснаха, той се пресегна и разкъса гръкляна на демона до себе си. Ларомендис пък зажумя и промълви:

— Нещо голямо.

Миг по-късно земята се разтърси от разярения рев на огромен златист дракон, който изникна във въздуха над трийсетте атакуващи демона.

— Пъг, това ще ни спечели само няколко минути — викна Гуламендис. — Колкото по-голяма и гневна е илюзията, толкова по-бързо се изморява Ларо.

Драконът беше прекрасен и изглеждаше досущ като този, който братята бяха видели да язди Томас. Разтвори паст и избълва ослепителен пламък, който накара демоните да се разбягат. Пъг усети полъх на топлина и забеляза, че макар демоните да бягаха уплашени, опитвайки се да потушат пламъците по телата си, на земята няма и помен от огън. В мига, когато си даде сметка за това, топлината изчезна. Все още виждаше дракона, но той вече бе изгубил плътност и изглеждаше нереален.

Досети се, че демоните съвсем скоро ще стигнат до същото заключение, и прати нов сноп от ослепителна енергия, който изригна в огнен стълб и този път предизвика истински изгаряния по демоните.

— Още малко смут в редиците им — подхвърли Пъг.

— Смутът няма да помогне задълго — отбеляза Гуламендис. — Иззад стената прииждат подкрепления.

— Вероятно са получили заповеди да се съберат тук, когато започне призоваването — отвърна Пъг. — Питам се каква прищявка на съдбата ги е оставила живи, докато другарите им се въргалат на дъното на ямата?

— Пъг, битката, която видяхме на Телесан, не е била илюзия — отвърна Гуламендис. — Някъде бушува демонска война и за наш късмет е избухнала точно сега. Бях свидетел как изгубихме два свята заради тези чудовища. Трети ще ми дойде твърде много... Внимавай!

Няколко прилепа се спускаха стремглаво върху илюзията на дракона и Пъг реагира с лъч пурпурна светлина, от който един от летящите демони избухна в пламъци над дракона. Докато падаше, трупът му мина през тялото на дракона и останалите демони, изглежда, започнаха да осъзнават, че нещо не е наред.

— Може да са глупави — рече Гуламендис, — но не чак толкова.

Пъг изстреля нова светкавица от енергия и отвърна:

— Ако успеем да ги задържим десет-петнайсет минути, морските пехотинци от Ролдем ще са първите, които ще стигнат тук.

Гуламендис гледаше прииждащите демони.

— Мисля, че ще се окажат смазани от числено преимущество, ако не им помогнем.

— Ще им помогнем — заяви Пъг.

Гуламендис промълви някакво заклинание и се пресегна с невидима сила, за да обуздае най-едрия демон, който виждаше, а после го накара да нападне своя съсед. Не беше необходимо голямо усилие, та в битката да се включат и останалите раздразнени демони.

— Пъг, и да е имало някаква организация, изглежда, започва да се разпада. Бойните демони се връщат към старите си навици и започват да се бият помежду си за надмощие.

— Защо?

— Нямам представа. Но който и да властва над тези създания, изглежда, губи контрол.

Вече много демони се сражаваха помежду си, но останалите продължаваха да щурмуват малката сграда и Пъг бе принуден да прибегне до поредния енергиен лъч, за да ги отблъсне.

— Не мога да го правя още дълго. Твърде много са.

— Ако се нахвърлят едни върху други, ще трябва само да залостим вратата. — Укротителят на демони избра поредната жертва в тълпата и я насъска срещу друга до нея. В този момент илюзорният образ на дракона се разпадна.

— Аз бях дотук — въздъхна Ларомендис, който сякаш бе излязъл от транс. — Не ми останаха сили. — Извади пръчицата, до която не бе прибягвал, откакто бяха избягали от битката на Разпределителен свят, и я насочи към едно особено свирепо чудовище, което атакуваше вратата. Демонът рухна в конвулсии.

— Какво ли става долу? — изпъшка Пъг.

Амиранта се спотайваше в сенките, объркан от това, което ставаше пред него. Едва различаваше Джим Трепалото, притиснат до стената зад вратата, но единственият намек, че благородникът-крадец е там, бе странният начин, по който се отразяваше и помръдваше светлината. Ако задържеше достатъчно дълго поглед върху мястото, Амиранта можеше да различи човешки очертания между вратата и помещението.

Сетне погледът му се измести към сцената в средата на помещението и очите му се разшириха от почуда. Брат му Беласко лежеше неподвижно върху жертвения олтар, а Сандрина, Каспар и Магнус бяха коленичили пред него. Амиранта предположи, че странните им окупи целят да им попречат да приложат уменията си, инак досега щяха да са се освободили.

Мъж с причудлив облик, с разчорлена коса и уста, пълна със страховити заострени зъби, изглежда, ридаеше от мъка пред проснатия Беласко и молеше неподвижното тяло да му даде някакви разпореждания. Още по-объркващ бе диалогът, който Амиранта чуваше да се води между две невидими същества. Надяваше се, че не си е изгубил ума, защото макар брат му да лежеше неподвижно на олтара, той долавяше ясно гласа му, а заедно с него и друг глас, с който брат му разговаряше.

Амиранта доближи безшумно Джим и когато забеляза, че той неволно се напруга, прошепна:

— Аз съм. Какво става?

Джим улови чародея за ръката, дръпна го в коридора и зашепна:

— Нямам представа. Този побъркан канибал вече пет минути говори с брат ти, макар тялото да не помръдва. Не зная чий е другият глас.

— Някой път ще ти обясня тайнството на демоничното владаване, но сега нямаме време — рече Амиранта. — Можеш ли да убиеш този канибал, без да му позволиш да нарани приятелите ни?

— Лесно. Но защо?

— Защото ако той сбърка нещо, всички ще умрем.

— Основателна причина — кимна Джим и извади кинжал, който сякаш изникна от въздуха.

— Почакай — рече чародеят.

— Защо? — попита Джим. — Или го искаш мъртъв, или не. Кое от двете? Нашите приятели са като хипнотизирани, а брат ти изглежда безпомощен. Ако питаш мен, проблемът може да се реши с две бързи убийства.

— Де да беше толкова просто — въздъхна Амиранта. После посочи объркания канибал. — Защо е толкова смутен?

— Защото господарят му лежи на олтара и той не знае какво да прави — отвърна Джим. — Не разбирам много от магии, но ми е ясно, че понякога нещата могат да се объркат. Ако този зъл копелдак на олтара е допуснал грешка, защо да не се възползваме от нея и да сложим край?

— Не можем да сложим край — отвърна Амиранта. — Поне засега. Слугата канибал е объркан, защото в тялото има две същества!

— Две същества? — прошепна Джим. — Какво означава това?

— Означава, че моят видиотен брат е призовал демон, който се опитва да обсеби тялото му. И сега двамата се борят за надмощие!

— Затова ли лежи неподвижно?

— Очевидно. Никой от двамата няма достатъчно сила, за да овладее тялото.

— Какво да направя?

— По отношение на Беласко за момента нищо — отвърна Амиранта. — Що се отнася до острозъбия ни приятел, можеш ли да го убиеш, без да направи нещо на другарите ни?

— Казах, че мога.

— Направи го веднага, после ги освободи. Вероятно ще ми е нужна помощта на Магнус и Сандрина, за да се справя с Беласко.

Джим изчезна в сумрака и след миг Амиранта усети, че е сам в тунела. Някакво размътено петно прекоси помещението, а после шаскаханецът нададе вопъл и рухна до стената. Джим отметна качулката и се изправи над Беласко, махна на Амиранта да влезе и се зае да освобождава другарите им.

Магнус и Сандрина бяха омотани със сребристата мрежа, но Каспар бе завързан по обичайния начин. Джим измъкна натискания в устата му парцал и Каспар възкликна:

— Богове! Мислех, че ще се задуша — толкова навътре бяха натикали парцала. — Изкашля се и продължи: — Помогни ми да стана.

Джим му подаде ръка и попита:

— Какво са направили с Магнус и Сандрина?

Двамата магьосници бяха изцъклили невиждащо очи.

— Така са, откакто хвърлиха върху нас мрежите — обясни Каспар. — Моята я магнаха, но техните не.

Джим кимна и каза:

— Поробващи мрежи. Използват ги в Дърбин, когато искат да отвлекат някой магьосник. Хубавите са доста скъпи, но не само потискат магьосническите умения, а и правят така, че дирите на отвлечения да се изгубят. Помогни ми да ги измъкна от тях.

И почна да реже мрежите на двамата магьосници. Макар да ги освободиха, те останаха вцепенени и се наложи Каспар да улови Сандрина и да я положи внимателно на пода, докато Джим постъпи по същия начин с Магнус.

— Сега ще чакаме да се възстановят — каза Джим.

— Колко време ще отнеме това?

— Въздействието на мрежата трябва да премине бързо — каза Амиранта.

Тялото на олтара не помръдна, но в помещението отекна глас:

— Това ти ли си, братко?

— Аз съм — отвърна Амиранта.

— Не ме виждаш в най-доброто ми състояние — продължи призрачният глас.

— Не е за първи път. — Амиранта извади кинжала си и попита:

— Има ли някаква важна причина да не сложа край на всичко това още сега?

— Имаш предвид, освен нежеланието ми да напусна толкова скоро този свят?

— Не бих казал, че през годините си оставил в мен внушение, че трябва да подкрепям това твое нежелание.

— Правдиви слова — отвърна гласът на Беласко.

Внезапно се намеси друг глас, дрезгав и властен:

— Убий го, магьоснико, и аз ще те направя по-могъщ, отколкото можеш да си представиш!

— А, да, има и друга причина — обади се Беласко. — Ако ме убиеш, Дахун ще е свободен. Аз съм единствената преграда между него и този свят.

Амиранта погледна към Магнус и Сандрина, които премигваха и се озъртаха объркано, и за да спечели още малко време, попита:

— Ако Дахун е в теб, какво е това странно съоръжение горе?

— О, това е дълга история — отвърна Беласко със зъл кикот.

— Що за безумно начинание си подхванал този път, братко? — попита Амиранта и бодна Беласко в рамото с кинжала.

— Ей, боли! — извика Беласко.

— Нараниш ли ме, ще пострадаш! — провикна се и Дахун. — Готов съм да приема убийството срещу свободата си, но за изтезанията ще те накажа хилядократно.

— Не е много убедителен, нали? — обади се Каспар.

— Никой от двамата не заслужава да живее — рече Амиранта, погледна многозначително Каспар и му даде знак да продължат играта. — Но може би знаят неща, заради които си заслужава да ги пощадим. Беласко, предполагам, че държиш под контрол това чудовище в теб по две причини — едната е безпределният ти егоизъм и злоба, а втората, защото се надяваш да се измъкнеш от безизходното положение, в което сам си се наврял.

— Познаваш ме наистина добре, братко. Но тъй като ако се издам, ще изгубя позиции, смятам засега да запазя мълчание.

— Какво пък, винаги си бил труден в споделянето.

— Вината за това е на Сиди. Все ме биеше и ми взимаше играчките.

— Така е. А двамата се нахвърляхте върху мен, докато не се научих да си викам демони на помощ.

— Това беше един нещастен ден — промърмори Беласко.

— Магьоснико! — провикна се демонът. — Освободи ме и ще те направя принц на човеците, мой първи заместник на този свят.

Амиранта въздъхна и побутна Каспар.

— Съжалявам, Дахун, но опитът ми подсказва, че подобни обещания не са особено надеждни.

— Всъщност това може и да го спази — обади се Беласко. — Не смята да изяде всичко, което му се мерне пред очите. По-скоро иска да се засели тук и да поеме властта в ръцете си. Такова бе първоначалното ни споразумение и мисля, че е готов да го спазва.

Амиранта затвори очи, сякаш не можеше да повярва на ушите си. После въздъхна и рече:

— Докато не го предадеш, нали?

— Разбира се.

— Значи ако те убия — каза Амиранта, — демонът в теб ще получи свобода, но ако те оставя жив, рано или късно ще умреш, тъй като не можеш да се грижиш за себе си. Освен ако не ми разкриеш плановете си.

— Засега не съм склонен.

Амиранта забеляза, че Магнус и Сандрина се размърдват, и каза:

— Като стана дума за Сиди...

— Да? — попита Беласко.

— Той е мъртъв.

— Жалко — рече Беласко.

— Защо? Ти го мразеше.

— Понеже исках аз да го убия. Майка ни може да беше зла вещица, но ни беше майка.

— Е, след като се запознах и с трима ви, мога да си представя що за стока е била тя — подметна Каспар.

— Кой е този? — попита Беласко. — Виждал съм го и преди, но непрестанно се мести.

— Каспар, някогашен херцог на Оласко, сега генерал в армията на Мубоя.

— Добре дошъл, генерале, макар че се съмнявам да ми желаеш доброто.

— Прав си — съгласи се Каспар. — Дошли сме да те убием.

— Както винаги все убийства са ви в главите. — Последва нов изблик на зъл смях.

— Сега какво ще правим? — обърна се Каспар към Амиранта.

Но вместо него отговори Беласко:

— Ще чакате докато реша какво ще е най-добро за интересите ми.

18.

АТАКА

Пъг довърши поредното заклинание.

Демони с всякакви форми и размери бяха отхвърлени назад и Пъг извика:

— Става нещо лошо.

— Какво? — викна на свой ред Гуламендис над глъчката.

— Не съм сигурен, но усещам нещо странно.

Ларомендис бе толкова изтощен, че едва се държеше на крака. Допреди малко бе поддържал една от най-големите илюзии, които бе успявал да създаде. Беше използвал заклинания, прегради и зловещи създания, за да удържа демоните достатъчно, та Пъг да успее да ги обстрелва с мощни потоци от енергия.

Един глас отзад попита:

— Имате ли нужда от помощ?

Пъг се обърна и на лицето му се изписа облекчение. Зад гърба му бе застанал Магнус.

— Ще имаш ли сили?

Магнус кимна.

— Използваха срещу мен и Сандрина удържаща магията мрежа, но въздействието ѝ вече отслабва. — Той присви очи и добави: — Освен това съм доста ядосан.

Магнус застана между Гуламендис и Пъг, протегна ръце и изстреля взрив от алена енергия, който се понесе като вдигната от буря вълна. Десетки демони, различни по размери и вид, полетяха назад. Тези най-отзад изпопадаха обратно в ямата, откъдето бе бликнал стълбът от зеленикава енергия.

Викове зад демоните ги накараха да се обърнат към новата заплаха, която ги приближаваше. Озарени от изумруденото сияние, което хвърляше енергийният стълб, към тях се носеха ролдемските морски пехотинци и броните им хвърляха зловещи отблясъци. Обучени да се бият на суша и море, те бяха най-опитните войници в

цялото Кралство. Атаката бе предвождана от мъж, чиято момчешка усмивка сега бе изчезнала. Джоми Килару, сега рицар от Кралския ролдемски двор и капитан на Специалните служби на краля, крещеше с вдигнат високо меч, който миг по-късно стовари върху главата на изправилия се на пътя му демон.

Пъг въздъхна облекчено.

— Триста ролдемски морски пехотинци ще ги задържат достатъчно, докато останалите се прехвърлят тук, което ще стане за броени минути.

Сякаш за да подкрепи думите му, отекнаха нови викове, възвестяващи появата на Тад, друг от осиновените внуци на Пъг, който водеше отряд отбрани воители от армията на крондорския принц. Заповедите им бяха съвсем прости: да изтребват всички демони наред.

Пъг се обърна към Магнус:

— Пази си силите. Може скоро да ни потрябват. Как са Сандрина и Каспар?

— Живи са — отвърна Магнус. — Беласко е в безсъзнание и се бори с някакъв демон, който се опитва да завладее тялото му. — Вдигна ръка, преди баща му да успее да зададе въпрос. — Сигурен съм, че Амиранта ще ти обясни всичко това по-късно, но за момента е достатъчно да знаеш, че ако Беласко изгуби тази битка, към нашия свят ще си пробие път някакво зло създание на име Дахун.

— Дахун! — повтори Гуламендис. — Той е един от кралете в демонското царство и ако успее да се прехвърли тук, ще е нужна силата на всички ни, за да го удържим. — Поклати неуверено глава. — Не зная дали двамата с Амиранта ще успеем да го прогоним обратно в Петия кръг.

— До няколко минути ще разполагаме с още няколко магьосници — заяви Пъг.

— Е, това би трябвало да стигне — отвърна изтощият Ларомендис.

— Да — съгласи се брат му. — Ако успеете да го изтощите, ние с Амиранта ще можем да го върнем там, откъдето е дошъл.

— Нямаме друг избор — отсече Пъг. После погледна Магнус. — Защо не повикаме при нас Амиранта и Сандрина?

— Те се опитват да разберат какво е намислил Беласко.

— Нали каза, че е в безсъзнание?

— Татко, малко е трудно за обяснение, не съм сигурен дали самият аз разбирам, но изглежда, че Беласко е само временно убежище на този Дахун и ако го убием, демонът ще е свободен в нашия свят. Беласко засега го удържа, но с цената на собствената си свобода.

Гуламендис възкликна:

— В името на предците, трябва веднага да слеза долу! — И напусна битката, докато нови и нови войници пристигаха, за да се сражават с демоните.

— Май краят ще е скоро — рече Пъг, щом отряд кешийски воители псета и още една група войници от Мубоя заеха позиции за атака.

В този момент от гърлото на ямата се надигна зловецът тътнеж и над зейналата ѝ паст се появи ято прилепи, следвани от нови пълчища чудовища, които се прекатерваха през ръба и се хвърляха право в кипящата битка.

— Може и да не е — подметна Магнус и прати огромно огнено кълбо право в средата на ятото, кръжащо над човешката армия.

Гуламендис завари Амиранта и Каспар изправени над проснатото тяло на Беласко. В помещението ехтеше мощен глас:

— Моите верни служители скоро ще са тук! Те ще убият проклетия магьосник, който ме удържа, и тогава аз ще съм свободен, а вашата смърт ще е вечна и мъчителна! Освободете ме незабавно и ще ви възнаградя, но знайте, че търпението ми доближава предела си!

Джим Трепалото — стоеше с кинжал в ръка, готов да сложи край на живота на Беласко, ако се наложи — погледна питащо Амиранта.

Чародеят поклати глава и извърна очи към Укротителя на демони.

— Да си чувал за нещо подобно?

— Никога не бях чувал демон да използва думата „търпение“, особено някой, който е удържан в тялото на простосмъртен.

Сандрина, която най-сетне се бе възстановила, също се намеси:

— Имала съм си работа с демони, но те всичките се опитваха единствено да ми прегризат гръкляна и никой от тях не ми е предлагал никаква сделка.

— За мен всичко това също е ново — рече чародеят. — А брат ми, типично за инатливия му характер, отказва да ми помогне.

— Не си ми дал причина да го правя, скъпи братко — чу се гласът на Беласко.

— Дай ми причина да ти дам причина, Беласко.

— За да мога да изляза победител от ситуацията, първо трябва да се отърва от демона, завладял душата ми, а единственият начин да го направя, е като загина. Ако умра обаче Дахун скоро ще се озове във вашия свят.

— Скоро? — попита Гуламендис.

— Може би вече е в него — разсмя се Беласко. — Ако ме бяхте убили преди час или дори петнайсет минути, той щеше да бъде запокитен обратно в Петия кръг, но сега...? Може би вече е твърде късно.

— Бих могъл да те убия, за да узная истината — каза Амиранта и също извади кинжала си.

— Но ако ме убиеш и той се появи, какво ще правиш?

— Може би силите ни ще стигнат да го прокудим.

— Ах, може би! Ами ако не стигнат?

— Каква е истината? — попита ядосано Амиранта.

— Ако брат ти не ни я казва — намеси се Гуламендис, — бих могъл да се опитам да я изтръгна от демона в него.

— Нима разполагаш със заклинание, което да го принуди да казва истината?

— Мисля, че да — отвърна Гуламендис и притвори уморено очи. — Ще опитам.

Минутите се точеха мъчително. От време на време тишината бе нарушавана от далечния грохот на битката.

— Мисля, че не ви трябва повече, нали? — попита Каспар.

Амиранта кимна към кинжала, който бе опрял в гърлото на брат си, и каза:

— Всъщност не.

Добре — рече Каспар и се обърна да си върви. — Понеже ако се съди по глъчката отвън, един генерал изобщо няма да им е излишен. — Погледна Джим и добави: — Ти остани тук. Амиранта може да се поколебае, но не се съмнявам, че ако се наложи, ще прережеш гърлото на Беласко.

Джим кимна.

Амиранта не можа да сдържи усмивката си. За месеците, откакто се бе запознал с Каспар, бе започнал да се привързва към него. Като се имаше предвид предишната репутация на херцога, той бе донякъде изненадан, че един бивш враг на Конклава и приятел на безумния му брат Сиди може да се окаже толкова приятен спътник в тези нови премеждия, но пък от друга страна, знаеше на какво е способен Сиди и предполагаше, че до голяма степен зловещият образ на Каспар е бил дело на самия Сиди. Джим също се бе оказал човек, когото чародеят бе започнал да харесва, въпреки че понякога се държеше с него хладно, дори сурово.

— Приключих — заяви Гуламендис и продължи високо: — Сега си обвързан с истината. Каква е причината да се опитваш да обладаеш това тяло?

Това беше въпрос, който измъчваше и тримата специалисти по демони. Могъщи същества като Дахун рядко прибегваха до обсебване. Беше в разрез с природата им — защо да заменят едно силно тяло с по-слабо и уязвимо? Едно от възможните обяснения бе, че търсят прикритие, но подобно нещо едва ли бе необходимо, когато назряваше конфликт с подобни мащаби.

Ала отговорът бе мълчание.

— Заклинанието ти май подейства, магьоснико — изкиска се Беласко.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джим.

— Гуламендис обвърза демона с истината, но не го принуди да отговаря. Мълчанието му подсказва, че тъй като не може да излъже, предпочита да не отговаря.

Гуламендис погледна Амиранта, Джим и Сандрина. И тримата поклатиха глави.

— И какво ще правим сега? — попита Сандрина.

— Ще трябва да сключим сделка с брат ми — рече Амиранта.

— И какво предлагате? — попита Беласко.

— Джим може да ти пререже гърлото, а после ние ще имаме грижата за демона — когато се появи тук — заяви Сандрина и тонът ѝ подсказваше, че смята тази възможност за съвсем реална.

Амиранта вдигна ръка и каза:

— В краен случай. — После заговори на брат си: — А не можем ли още сега да прогоним демона обратно в Петия кръг?

— Екзорсизъм? — попита Беласко скептично. — Шегуваш се.

— Сандрина е майка-епископ от ордена Щит на слабите — заяви чародеят.

— Повече я харесвах, когато искаше да смаже главата ми с боздугана — подхвърли Беласко. — Това щеше да е бърза и лесна смърт. Смъртта от екзорсизъм е бавна и мъчителна.

Сандрина и двамата Укротители се спогледаха. Знаеха, че Беласко е прав — колкото по-могъщ бе прогонваният от обладаното тяло демон, толкова по-мъчителен бе този процес за притежателя му. Никой в цялата история на който и да било храм не бе успявал да прогони демонски крал или принц.

— Ти избираш, братко — каза Амиранта. — Бърза смърт, а после ние ще се справим с демона, или може да се опитаме да те спасим, след което най-вероятно ще сме принудени да те убием.

— Познаваш ме добре, братко. — И след продължително мълчание попита: — Обещавах ли, че ако изляза жив от това изпитание, ще ми дадеш един ден преднина, за да намеря безопасно убежище?

— След всичко, което направи? — попита Сандрина.

— Това е сделката — рече Беласко.

— Аз гласувам за бърза смърт — заяви Сандрина.

— Мисля, че трябва да опитаме с екзорсизъм — възрази Гуламендис.

Джим повдигна рамене.

— Наистина не зная кое е най-доброто.

— Значи оставах ти, братко — каза Беласко.

— Само че ще трябва да ме убедиш да проявя към теб снизхождение — отвърна Амиранта. — Защото от близо сто години се опитвах да ме убиеш.

— Е, наречи го лоша привичка. Може да съм се сърдил на теб иди на Сиди... но не смятам, че е било сериозно.

Амиранта затвори за миг очи, отвори ги и каза:

— Мисля, че макар да не си толкова луд, колкото брат ни, не ти е останал и много здрав разсъдък. Нека сме наясно: лично аз предпочитам да приключим всичко това колкото се може по-бързо, което означава да ти прережем гърлото, освен ако не успееш да ме

убедиш, че трябва да рискуваме и да те оставим жив — и да се справим по някакъв начин с един могъщ демон.

След дълго мълчание Беласко каза:

— Добре, ще ти кажа истината.

Амиранта се разсмя.

— Това ще е доста необичайно.

— Кълна се в кръвта на старицата от луните, в кошмарите на всяко селско чедо и в костите на най-злия човек, погребан в скрит гроб — рече Беласко.

Амиранта мълчеше. После погледна Сандрина и Гуламендис и каза тихо:

— Когато бяхме деца и трябваше да сключим примирие... използвахме точно тези думи... — Поклати глава. — Ако някога е имало нещо свято за нас, това са те. Дори Сиди нито веднъж не посмя да наруши тази клетва.

— Това е най-доброто, което мога да направя, братко — каза Беласко.

Амиранта мълчеше. Накрая кимна и отсече:

— Добре. Започвай.

Пъг видя, че демоните срещу тях им обръщат гръб, за да атакуват морските пехотинци на Джоми. В този момент дотича Каспар и попита:

— Каква е обстановката?

— Пълен хаос — извика Магнус. — Нашите подкрепления пристигнаха, обаче от ямата наизлязоха още демони! Това е демонски портал! Това е демонски портал!

— Трябва да го затворим! — заяви Каспар.

— Проблемът — каза Пъг — е, че може да отнеме известно време.

Каспар погледна бушуващата битка, а Магнус изпрати поредния сноп от енергия срещу един демон, който се носеше право към тях.

— Продължавай да ги удържаш — каза Каспар, — поне докато се огледам. — После потупа Ларомендис по рамото: — Ще ми помогнеш ли да се покатеря на покрива?

— Разбира се — отвърна елфът.

Излязоха пред вратата, Ларомендис направи стреме с ръце, Каспар стъпи в него и високият елф го изстреля с едно рязко движение право към покрива.

Магнус се подаде навън и повали един прилеп, който бе решил, че Каспар ще е лесна мишена, и генералът извика:

— Благодаря!

Огледа се, забеляза, че активността около ямата намалява, наведе се надолу и викна:

— Мисля, че силите им са на изчерпване!

Огледа пак бойното поле и съжали, че не бе предвидил възможността нещата да се развият по този начин. Беше предположил, че един светкавичен и мощен удар ще е достатъчен да се разправят с демоните и поддръжниците им.

Не беше очаквал обаче, че демоните ще са въоръжени, организирани и ще получават подкрепления. И все пак мидкемийците постепенно надделяваха над оредяващите чудовища. Кое то беше добре, тъй като за да се повали един едър демон бяха необходими трима до четирима воители.

Очите му сълзяха от миризмата на демонска кръв. Изведнъж от небето се стрелна поредният прилеп и този път едва не му откъсна главата. Магнус обаче успя да свали и него.

Каспар седна на стрехата, скочи долу и изпъшка.

— Ох, остарявам.

Битката постепенно се изместваше покрай стената. След малко дойдоха Пъг и останалите и Каспар каза:

— Ако не настъпи някоя неочаквана промяна, засега инициативата е на наша страна. Трябва да намеря командирите и да се опитам да координирам действията им.

И тръгна да ги търси, а Пъг се обърна към Ларомендис.

— Защо не слезеш да видиш какво правят долу брат ти и Амиранта?

— В момента бушува нова война — говореше Беласко. — Всъщност тя бушува от векове. Петимата демонски крале се сражават за надмощие, откакто свят светува, но тази нова война е нещо различно.

— С какво е различна? — попита Амиранта.

Помещението се изпълни от тихия смях на Беласко и на демона. Смяхът на чудовището бе изпълнен с омраза, но в този на Беласко се долавяше само забавление.

— Наистина не зная — отвърна магьосникът. — Лъжите, скъпи ми братко, са неразделна част както от моята природа, така и от природата на демоните. Когато започнах да се занимавам с призоваване, едничката ми цел бе да си съпернича с теб. Знаеш ли, че веднъж се опитах да убия Сиди, като създадох нежив?

— Не — отвърна Амиранта.

— Не беше добре заченат, тогава все още се учех. Сиди успя да се справи бързо с чудовището, а аз прекарах една година скрит в една ужасно студена пещера в Северните земи, обкръжен от полярни мечки, снежни леопарди и тъмни елфи. Сигурно си мислиш, че си взех поука от този урок, но не беше така. Отказах се да викам демони, които после да пращам срещу теб, защото знаех, че ще можеш лесно да ги прогониш обратно. Вместо това реших да се опитам да променя някое от заклинанията ти така, че да призовеш нещо, което не си очаквал. Тази идея ми се стори много хитра.

— И почти се получи — отбеляза Амиранта.

— Почти?

— Имах до себе си помощник. Иначе щях да загина.

— Е, това не го бях предвидил. — Помълча и продължи: — За да се науча как да го правя, започнах да изучавам демоничната наука, която, предполагам, ти е добре позната. Успях да се натъкна на някои необичайни находки — свитък тук, книга там, и от тях разбрах, че има много повече неща за демонското царство от това, което сме предполагали. Не мога да кажа, че се занимавах с научно изследване. Просто търсех хитър начин да убия братята си.

Гуламендис погледна Беласко, после Амиранта и само поклати глава. Сандрина не сваляше втренчен поглед от лицето на Амиранта.

— Та за войната на демоните — подсказа Амиранта на брат си.

— Има нещо, което ги подтиква. Нещо, което се е появило в техния свят и се опитва да вземе надмощие — продължи Беласко. — Милиони демони загинаха в тази война, а трима от кралете се обединиха, за да се изправят срещу нашествениците.

— Кои са те? — попита Амиранта.

— Не зная — отвърна Беласко. — Имам само смътна представа като за „тях“, или „нашествениците“. В един момент дочух, че идвали „от мрака“... И че ордата им е разрушила реда, доколкото го има, в Петия кръг. От двамата крале, които отказаха да се включат в съюза, единият зае изчаквателна позиция и това е моят приятел Дахун.

В отговор се чу ръмжене, но не и членоразделна реч.

— Другият беше Маарг. Някакъв глупак на една планета в този свят отворил портал към царството на Маарг и той пратил ордите си насам. Последвала свирепа битка, но в края на краищата демоните се озовали на друг свят без възможност да се върнат обратно.

— Шила — каза Сандрина. — Пъг разказваше за този свят и за битката на демоните със сааурите.

— Но Дахун бе този, който пръв осъзна възможностите на нашия свят — продължи Беласко. — Демоните разполагат със свои магьосници и преди Маарг да опустоши Шила, Дахун пратил агенти и шпиони в този свят, за да отмъкнат каквото могат от библиотеките. Те се върнали с всичко, което успели да отнесат, а после близо половин век изучавали заграбеното. Междувременно, за да укрепят позицията си, Дахун анексирал царството на Маарг, а самия него успял да примчи в капан на един свят, където той евентуално щял да издъхне от глад, след като погълне всичко, което намери там. После се съюзил с другите трима крале и пратил армия срещу нашествениците, но за целта отделил войните, които получил от царството на Маарг, а своите задържал. Накрая започнал да се готви за напускането на Петия кръг.

— И дошъл тук? — попита Гуламендис в мига, в който брат му влезе при тях.

— Битката върви в наша полза — каза Ларомендис и брат му кимна, но вдигна ръка в знак да не казва нищо повече.

— Да — отвърна Беласко. — В сравнение с Петия кръг нашият свят е доста немощен, но Дахун е много по-интелигентен от останалите демонски господари. Знаел е, че ще се наложат някои промени, преди да дойде тук. Братко, ти вероятно си сред най-големите специалисти по демони в нашия свят. Знаеш, че ако бъде оставен без контрол, демонът ще продължи да се тъпче, докато изяде всичко, до което се добере. Дахун е успял да създаде такъв контрол. Изградил е йерархия, простираща се далеч отвъд вече съществуващата в демонското царство, такава, която разчита не само на сила и съюзи, но

и на лоялност. Успял е да си осигури предатели, да прати шпиони в другите царства и да предизвика недоверие и междуособици сред съседите си. А после създал илюзията, че Маарг се е завърнал, изиграл собственото си поражение от ръцете на демонския крал и позволил на останалите управници да повярват в това, в което им се иска да повярват. После раздухал войната между демоните до ново, още по-високо ниво, насъсквайки съюзниците едни срещу други, както и срещу расите на простосмъртните, с които се запознал на нашия свят. Накратко, подготвил всичко, за да се появи тук и да поеме нещата в свои ръце.

— Но ние по някакъв начин сме успели да осуетим плановете му — подхвърли Амиранта.

— Дори повече, отколкото си даваш сметка — потвърди Беласко. — В началото гледах на заниманията си като на забава, нещо, с което да се развличам и от което да извлека полза, но когато разкрих плановете на Дахун, осъзнах, че е твърде късно.

— Попаднал си в неговата клопка — отбеляза Гуламендис.

— О, чувам ново гласче — обади се Беласко. — Да Демоните са същества, с които не можеш да разговаряш, нито да преговаряш, нито да ги молиш за пощада. Дори и да постигнеш някакво кратко съглашение с тях, прибъгвайки до сила, накрая пак ще те предадат. Амиранта, нямаш представа какво мислят за теб демоните, които призоваваш. Но преди да се обиждаш, искам да знаеш, че те се отнасят така към всички хора. За тях ние сме добитък. Храна. Осигуряваме им неща, които искат, нищо повече. Служат ни само докато ги получат и накрая пак излиза, че правят каквото те искат.

— А Дахун иска да живее в нашия свят, така ли?

— Искан да го управлява. Пратил е всички демони, които са му подчинени, срещу елфите на повече от десет свята. И идва тук, защото...

— Не! — изрева Дахун. — Не бива да говориш за това!

Настъпи тишина.

— Беласко? — попита Амиранта.

Отново тишина.

Гуламендис погледна Сандрина и Амиранта.

— Какво ще правим сега?

— Нямам представя — отвърна чародеят.

19.

ОСВОБОДЕНИЯТ ДЕМОН

Пъг произнесе заклинание.

Вълна от пулсираща енергия се вдигна над главите на сражаващите се около ямата и помете последните летящи в небето демони. Някъде в средата на кипящата битка Каспар се опитваше да въведе ред и различните мидкемийски отряди започнаха да координират усилията си. От ямата все още изпълзяваха демони, но темпото, с което го правеха, бе намаляло и Пъг усещаше, че нашествениците са на ръба да се откажат.

Десетина магьосници бяха пристигнали с войниците и използваша уменията си, за да удържат най-силните чудовища и да неутрализират демоните магьосници. Пъг се обърна към Магнус и извика:

— Мисля, че скоро ще свърши.

Преди Магнус да успее да отговори, въздухът се изпълни с тътнеж и от върховете на четирите извити кули блеснаха ослепителни зеленикави лъчи, придружени от силни взривове.

Ефектът бе почти мигновен — земята се разтrese и войниците изпопадаха. Пъг бързо се изправи и посочи кулите, които пулсираха с вълни от зелена енергия, събрани в четири стълба. А над тях бързо нарастваше ослепително бяло огнено кълбо.

— О, богове, зная какво е това!

— Нали каза, че било някакво мощно устройство за призоваване — обади се Магнус.

— Но освен това е и връзката между некроманцията и демоничното войнство! — извика Пъг. — То е причината за мъртвешките ритуали, за които докладва Джим, за труповете в ямата и безразличието на Дахун към изстребените от нас демони. — Посочи енергийните вълни, които трептяха с нарастваща бързина нагоре по кулите. — Когато порталът се отвори напълно, той ще премине тук.

— Но нали вече е тук? — попита Магнус. — Обладал е тялото на Беласко!

— Това е измама! — отвърна Пъг. — Опитва се да спечели време. — Сграбчи Магнус за ръката и продължи: — Върни се незабавно долу и кажи на Амиранта и Гуламендис какво става тук.

Армията на хората се съсредоточаваше около Каспар, който вече се готвеше за мощна и добре организирана атака от всички страни срещу останалите демони, които продължаваха да се бият помежду си, така че войниците трябваше да се справят само с тези по краищата.

И тогава от ямата блъвна нова вълна от демони.

— О, проклятие! — изруга Пъг.

— Използват мъртвешка магия, за да активират Демонския портал! — викна Магнус.

Амиранта погледна Гуламендис и каза:

— Как мислиш, на кого ли е хрумнала тази идея?

Гласът на Дахун проряза въздуха:

— Магьоснико, брат ти смяташе да ме използва! Опитваше се да обърне нещата така, че накрая той да спечели! Представяше си, че демонската армия ще служи на него, а той ще властва над света ви! Какъв глупак!

Амиранта смръщи вежди.

— Не мислех, че може да е чак толкова амбициозен.

— Хората се променят — отбеляза Гуламендис.

— Каквито и да са мотивите му — каза Ларомендис, — прав ли съм да предполагам, че това смесване на мъртвешка магия с призоваване на демони създава неочакван проблем?

— Всеки отнет тук живот — обясни Магнус — подхранва машината, която, изглежда, вече е започнала да отваря Демонския портал. По-дребни демони вече прииждат на вълни.

— Не можете ли да я спрете? — попита Сандрина.

Гуламендис затвори очи и отвърна:

— Не. Но ще опитам един номер. — Той произнесе напевно заклинание и внезапно гласът на Дахун в умовете им се отдръпна в далечината.

— Какво беше това? — попита Магнус.

Амиранта се усмихна.

— Хитър малък трик, който смятам да извърънкам от него, ако доживеем до края на този ден. — Надвеси се над неподвижното лице на брат си и извика: — Беласко! Можеш ли да ме чуеш?

— Да — отвърна далечен шепот.

Наложи се да наострят слух, за да чуят какво казва над глъчката от боя.

— Ти ли създаде този портал на мъртвешката магия?

— Да — отвърна Беласко. — Едва не убих Сиди веднъж в Кеш, принудих го да напусне леговището си. Намерих там няколко много интересни книги.

— Винаги си искал да усъвършенстваш уменията си — отбеляза Амиранта.

— Защото съм по-добър от теб!

— Добре де, само че за да го докажеш, ще трябва да загинат всички тук, както и вероятно половината свят — озъби се Сандрина. — Така че май не си толкова умен, за колкото се мислиш. — Очевидно беше изморена и не смяташе, че нещата вървят към подобряване.

Джим присви очи и ѝ даде знак да се опита да запази спокойствие.

В гласа на проснатия върху олтара магьосник се долови известно напрежение.

— Усещам някакво притегляне! Порталът се отваря! Е, ще се договорим ли? Ако ви кажа как да надвиете това чудовище, ще ми дадете ли един ден преднина?

Джим понечи да каже не, но Амиранта го спря с поглед. Джим въздъхна и кимна.

— Един ден — заяви Амиранта. — И нищо повече. Нито храна, нито вода, кон или оръжие.

Смехът на Беласко заглуши недоволното ръмжене на демона.

— Съгласен! Ето какво трябва да направите. През следващите десет минути трябва да остана в безсъзнание.

Сандрина извади боздугана си, размаха го пред отворените очи на магьосника и изсумтя:

— Това няма да е проблем.

Смехът на Беласко прозвуча почти заплашително.

— Тази жена ми харесва! — След това продължи с глас, който сякаш се отдалечаваше от тях: — Не, братко, знаеш какво трябва да сториш.

Амиранта кимна и погледна към Гуламендис.

— Не тялото има предвид, а ума. Аз ще се погрижа да забуля съзнанието му, а ти ще следиш какво прави Дахун.

— Чудесно — чу се гласът на неподвижния магьосник. — Веднага щом го направиш, ще освободя хватката си върху него между световите и той ще се появи през портала.

— Такъв ли е твоят план? — попита Сандрина. — Мислех, че ще се опитаме да го задържим извън нашия свят!

— Трябва да разрушите портала, докато той е още в него. Ще имате по-малко от минута след първите признаци за пристигането му, но през целия период на преминаване той е напълно беззащитен. Тъкмо тогава трябва да ударите. А после, скъпи братко, ще ме върнеш към живота и аз ще си поема по пътя.

Амиранта се обърна към Магнус:

— Искам да предупредиш баща си. След няколко минути горе ще настъпи истинска вакханалия.

Магнус затвори очи.

— Не съм най-добрият в тези неща, но ще се опитам да спестя от времето, необходимо да изтичам горе.

„Татко“ — чу Пъг в ума си.

— Магнус? — прошепна той.

„Да. Слушай внимателно, защото не знам колко време ще мога да задържа връзката. След по-малко от десет минути Дахун ще се появи в Демонския портал. Ще бъде уязвим за минута, най-много две. Ако успеете да разрушите портала на момента, той ще загине, преди да е набрал цялата си мощ“.

— Разбрах.

Каспар бе заобиколен от десетина демона. Един особено свиреп екземпляр, който приличаше малко на носорог с рога, излизащи от раменете, наведе глава, размаха огромния си меч и се хвърли в атака.

— Назад! — извика Пъг на войниците пред чудовището и прати към него един енергиен тласък.

Полагаше максимални усилия да се опитва да зашемети или обезвреди демоните, без да ги убива, но невинаги се получаваше. Някои бяха толкова упорити, че нищо, освен смъртта не можеше да ги забави, камо ли да ги спре.

Пъг се добра до Каспар и рече задъхано:

— Трябва да се оттеглим.

— Защо? — попита генералът, чийто меч димеше от полепналата по него демонска кръв. Дебела резка красеше бузата му, но той не й обръщаше внимание. — Най-сетне овладяхме бойното поле, те са обкръжени и притиснати. След половин час с тях ще е свършено!

— Защото след десет минути всеки убит на бойното поле ще помага на това нещо — той посочи зеленикавия стълб — да доведе тук Демонския крал, а него можем да надвием само ако използваме толкова силна магия, че да разрушим целия портал. Нищо на четвърт миля наоколо няма да оцелее.

— Отстъпление! — извика Каспар, който не се нуждаеше от повече напътствия. Познаваше Пъг от достатъчно време, за да не се съмнява в думите му, когато ставаше въпрос за магия. Зейн, един от капитаните и приеман внук на Пъг, ги доближи, сякаш се готвеше да оспори заповедта. И той като Каспар виждаше, че човешката армия властва напълно на бойното поле.

— Отведи ги на юг! Искам до шест минути всички наши войници да са на поне четвърт миля отук. Който се забави, ще загине!

Зейн разбираше, че подобна заповед не подлежи на обсъждане или възражения, и се зае да я изпълнява. Заповедта светкавично бе предадена по редовете и докато предната линия на войниците усили натиска си върху демоните, тези зад тях започнаха бързо отстъпление.

— Ето един момент, в който стрелци щяха да ни свършат добра работа — въздъхна Каспар. — Но не се сетихме да вземем и стрелци...

— Прав си — каза Пъг, вдигна ръка и от нея излетя кълбо от червеникава светлина. Това беше сигнал, за който бяха предупредени всички магьосници на бойното поле — но не и ако битката се развива в тяхна полза. И все пак беше уговорена заповед за отстъпление.

Магьосниците, които умееха да летят, се издигнаха над земята, като хвърляха огнени кълба и разстилаха пламтящи прегради. Други се покатериха на стените и оттам почнаха да обстрелват демоните с жезли и вълшебни пръчици.

Пъг също бе недоволен от необходимостта да отстъпят. Почти бяха отблъснали Демонския легион и беше сигурен, че ако разполага с достатъчно време, за да разгледа портала, ще знае как може да го обезвреди, без да разрушава самата машина.

Но желанията на човек са едно, а необходимостта обикновено съвсем друго. Той прати на Магнус мислен въпрос:

„В безопасност ли си там долу?“

„Качвам се горе. Подземието е достатъчно дълбоко, за да опази останалите, но аз може би ще трябва да ви помогна с Дахун“.

Пъг знаеше, че няма смисъл да спори. Синът му бе прав. За един кратък миг той овладя надигация се страх, защото не забравяше, че е обречен да види сина си мъртъв, както бе станало с майка му и брат му, и се питаше дали не е настъпил моментът. Издигна се нагоре и докато се присъединяваше към общото изстребление на демоните, отправи една кратка молба поне днес синът му да бъде пощаден.

Войниците на Каспар бяха най-добре обучената и дисциплинирана армия, която Пъг бе виждал, макар че повечето не бяха имали възможност да се готвят заедно. Те отстъпиха бързо, но без да нарушават реда, като оставиха няколко магьосници да задържат демоните. Щетите, които бяха нанесли на демонското войнство, бяха толкова сериозни, че дори сега нито едно от чудовищата не понечи да ги последва.

Магнус изникна във въздуха до баща си и каза:

— Татко, виждам, че си се понаучил да летиш!

Летенето бе сред уменията, които Миранда владееше до съвършенство, докато Пъг винаги се бе затруднявал с него. Тъй като в последно време бе особено горд с успехите си в тази насока, той не сдържа усмивката си, докато отвърещаше:

— Не мога да ти позволя да си по-добър от мене в каквото и да било, нали?

Магнус също направи опит да се засмее, но виждаше, че баща му е много разтревожен, и се опита да го успокои:

— Всичко ще е наред, татко.

Двамата изстрелваха потоци от разрушителна енергия, създавайки смъртоносна завеса между демоните и отстъпващите войници.

— Сега ще стане опасно — каза Пъг, когато и последните войници се обърнаха и побягнаха.

Само магичната стена от огън и пукаща енергия удържаше демоните и Пъг извика на Магнус:

— Кажи на Амиранта да прави каквото ще прави.

И Магнус прати вест на чародея.

Гласът на Магнус отекна в съзнанието на Амиранта:

„Баща ми каза, че до две минути районът ще е очистен“.

— Две минути — обяви Амиранта на останалите.

— Добре — прокълтя гласът на Беласко. — Защото се уморих да удържам това чудовище. — Чу се тих смях, в който се долавяше болка и гняв. — Братко, може би сега му е времето да си кажем, че имаше моменти в живота ни, когато и двамата попрекалихме.

Амиранта огледа помещението. Джим все така бе готов да пререже гърлото на Беласко, Сандрина да го халоса по главата с боздугана, а двамата елфи — да го впримчат със заклинания, ако се опита да се изправи.

— Като се има предвид, че тук са се събрали петима, които не биха имали нищо против да ти видят сметката, а ти си вкопчен в умствена война с демонски крал, излагайки на риск живота на хиляди... Да, мога да се съглася с оценката ти за прекаляване.

— Е, бих ти казал, че съжалявам, но и двамата ще знаем, че това е лъжа. — В гласа на Беласко се долавяше стаена злоба. — Но може и да се окажеш прав.

— За какво? — попита чародеят.

— Че съм луд. Не съм сигурен, защото винаги съм се чувствал по този начин. Зная, че Сиди беше безумец, но това не бе тайна за никого. Чак сега обаче си давам сметка, че много от нещата, които направих... Не ме разбирай погрешно, скъпи братко, все още не давам пукната пара за стореното, но осъзнавам, че трябва малко да ми е хлопала дъската, за да се опитвам. Може би се мислех за твърде хитър... — Чу се призракен смях. После изведнъж тонът на Беласко се промени: — Започва се! Трябва да го направите сега!

Амиранта кимна, а Гуламендис съобщи:

— Ще задържа демона вътре още няколко минути.

— А аз мога да укротя брат ти, Амиранта — допълни Сандрина.

— Започвайте — нареди Амиранта.

— Е, всичко ти добро, братко — произнесе гласът на Беласко. Амиранта завъртя учудено глава, защото през целия им съвместен живот Беласко никога не му бе пожелавал какъвто и да било успех. Сякаш разбрал това, Беласко добави: — Защото ако не успееш, аз със сигурност ще загина.

След което дойде време за заклинанията.

Демоните се гърчеха под огнените атаки на магьосниците, които ги бяха заобиколили. Пъг по-скоро усещаше, отколкото виждаше, че някои от магьосниците на стената са напълно изтощени, изстискали докрай магичните си запаси. Само Магнус изглеждаше почти бодър.

Вълна от енергия премина нагоре по стените на четирите кули и внезапно във въздуха изникна полупрозрачна фигура.

Дахун бе висок над двайсет стъпки, с масивен мускулест торс и огромни крака, а зад гърба му се подаваше покрита с люспи гущеровидна опашка. Черните му крачища и опашката преминаваха в червената оцветка на корема, която ставаше алена на гърдите. Лицето му бе изкривено от болка, сякаш прехвърлянето от демонското царство беше придружено с огромни мъчения. Той нададе рев — мощен зловец тътен. Очите му бяха непрогледни черни сфери, широко разтворени и търсеци, и докато поклащаше настрани човешката си глава, косата му се люлееше над раменете. Челото на демонския крал бе обхванато от златен обръч, украсен с грамаден черен камък, който изпускаше пурпурна светлина. Пръстите на лявата му ръка завършваха с черни нокти и се свиваха лекичко, сякаш нямаха търпение да сграбчат човешка плът. От кръста надолу носеше обшитата с метални плочи пола, прихваната с кръстосани на гърдите презрамки, в чийто център сияеше златна емблема.

— Сега! — извика Пъг на Магнус и двамата освободиха едновременно цялата магична енергия, с която разполагаха.

От ръцете им се стрелнаха два снопа трепкаща ослепителна светлина и попаднаха право в гърдите на чудовището. Дахун потрепери и започна да пада назад, разперил ръце, сякаш се опитваше да се задържи.

— Не! — изтръгна се от устата му една-единствена дума.

Докато се свиваше между четирите кули, от тялото му изригнаха пурпурни светкавици, които се удариха в стълбовете над него. Демонският крал изкрещя от болка и гняв, размаха ръце и се опита безуспешно да се улови за най-близката кула, за да не полети надолу в ямата.

— Разруши кулите! — извика Пъг на Магнус и се съсредоточи върху демона, докато синът му се зае да събаря кулите.

Снопозете искряща енергия караха тялото на демона да изпуска облаци дим и миг след това Дахун рухна между две от кулите. Жалостив вик се изтръгна от гърлото на демона в мига, когато докосна земята.

Макар повечето магьосници да бягаха, неколцина от най-силните бяха останали на стената, за да подпомогнат с магични удари работата на Пъг и Магнус. Младият магьосник се пресегна с ума си, търсейки слабото място в конструкцията на кулата, която бе най-близко до баща му, и веднага щом откри ключовия камък, прати един силен сноп енергия да го изпепели. Цялата кула се разклати и започна да се разпада. Докато се рушеше, отвътре се надигнаха мощни зеленикави вихри, като побъркани смерчове, кръжащи из нощното небе.

Дахун нададе предсмъртен вик, докато изгубилите равновесие сили в ямата разтърсваха всичко наоколо с оглушителни експлозии и изстрелваха светкавици и кипящи мълнии. Пъг почувства нарастващата топлина и вдигна защитна преграда пред себе си и Магнус.

Сега им оставаше само да гледат.

Дахун се гърчеше на земята, отваряше уста като изхвърлена на суша риба. Тялото му бе обхванато от конвулсии, около него ревяха разпалени огньове. Краката и опашката му все още висяха над ямата и бяха започнали да димят и да се напукват и това породило нови болезнени викове. Но чудовището не можеше да помръдне.

„Свърши се“ — прати Магнус на баща си.

— Още не — отвърна Пъг.

Втора кула започна да се руши и Пъг използва магичните си умения да предупреди останалите магьосници:

— Време е да се измъквате!

Двама от тях побягнаха веднага, третият скочи от ниската стена от другата страна на крепостта и също хукна с всички сили.

Третата и четвъртата кула вече също се клатеха и върховете им се рушаха навътре. В същия миг от ямата изригна нов огнен стълб. Долната част на тялото на Дахун бе изпепелена в миг и очите му се завъртяха безпомощно в обгорените очници.

После внезапно земята се разтресе и това бе придружено с нисък, смразяващ кръвта звук. Останките на Дахун се прекатуриха през ръба и изчезнаха в тъмното гърло на ямата. Парчета от разрушените кули и мъртви тела също полетяха там, сякаш засмуквани от разширяващ се вакуум.

А след това настъпи тишина.

— Свърши ли се вече? — попита Магнус.

— Мисля, че...

Взривът бе Оглушителен.

Мощна ударна вълна изригна от ямата, като тласкаше пред себе си пръст, камъни и трупове. Понесе се навън с такава сила, че помете малките постройки и външните стени на крепостта, както детска ръчичка помита дървени кубчета.

Пъг и синът му оцеляха само благодарение на разпънатия пред тях щит. Когато погледнаха през него, нямаше и следа от ямата, нито от странната конструкция. Районът на взрива бе очистен от всичко, дори от растения, и беше гладък като шлифован мрамор.

— Какво стана? — попита Магнус.

— Разломът се затвори — отвърна Пъг. — Нарушихме равновесието на магията и тя го възстанови от само себе си.

— Изглежда, долу не е останало нищо.

— Ако нашите приятели са там, значи са оцелели. Да се захващаме за работа — добави той, докато се спускаше към земята.

— Надявам се, че Каспар е успял да евакуира хората си на достатъчно разстояние, за да се спасят от взрива.

— Предполагам, че е успял — отвърна Пъг. — Но не съм сигурен за нашия беден Тимоти. Бягаше като попарен.

— Той е доста бърз — рече Магнус.

— Дано е достатъчно бърз. — Пъг се огледа. — Къде беше онази постройка?

— Някъде там — посочи Магнус, затвори очи и започна да търси със сетивата си входа.

Амиранта бе първият, който дойде на себе си. В помещението цареше непрогледен мрак. Силната експлозия горе за миг бе засмукала всички въздух, беше изгасила светлините и бе повалила хората в несвяст.

Дробовете му горяха, слепоочията му пулсираха болезнено. Амиранта се надигна слепешката, разперил ръце. Напипа основата на олтара и се подпря на него. Въздухът бързо бе изпълнил наново помещението, но внезапният спад в налягането бе нанесъл неизбежни поражения.

Той бръкна в кесията на пояса си, извади от нея кристал и произнесе напевно една дума. Кристалът засия и хвърли достатъчно светлина, та Амиранта да може да види останалите. Сандрина тъкмо се размърдваше с болезнени стонове и той коленичи до нея, разтърси я за рамото и каза:

— Жива си.

Тя завъртя глава, погледна го невиждащо и попита:

— Какво?

— В случай, че се питаш — жива си.

— Позна — питах се — изсумтя Сандрина.

Той ѝ помогна да се изправи. Джим и двамата елфи също се надигнаха. Амиранта извърна очи към проснатата фигура на Беласко и попита:

— Той дали оцеля?

В същия миг Беласко изстена и помръдна.

Откъм тавана се чу глух удар, коридорът се изпълни с прах и после в умовете им отекна гласът на Магнус:

„Всички наред ли са?“

— Размина ни се и този път — отвърна Амиранта.

Миг по-късно двамата магьосници влязоха в помещението и Пъг каза:

— Свърши се.

— Справихте ли се с демона? — попита Джим.

— Справихме се с всички — отвърна Магнус. — Ямата е запълнена, крепостта е изравнена до основи, а зидарията ѝ е разпиляна на мили наоколо. Сякаш тук никога не е имало строеж.

— Чудесно — рече Джим. — Значи няма да се наложат обяснения пред кешийските власти.

Беласко изстена отново, седна на олтара и попита с дрезгав глас:

— Свърши ли се? Наистина?

— Да — потвърди Амиранта. — А твоят ден преднина започва в този момент.

Магьосникът слезе неуверено от олтара, огледа се и каза:

— Е, тогава ще тръгвам. — Направи няколко колебливи крачки, спря, въздъхна и повтори: — Тогава ще тръгвам.

Почти бе стигнал вратата, когато Амиранта го повика:

— Чакай.

— Какво има? — попита Беласко и се обърна.

— Дай ми още веднъж дума.

— Вече ти я дадох — изръмжа ядосано Беласко.

— Отново. Дай ми я отново.

— Кое?

— Клетвата.

Беласко помълча малко, сетне почна:

— Добре де. В името на кръвта на старицата...

— Убийте го! — изкрещя Амиранта.

Пъг, Магнус, елфите и дори Сандрина извърнаха към него учудени лица.

— Какво?

Единствено Джим не се поколеба. Кинжалът, който държеше, откакто бе влязъл в помещението, профуча във въздуха и се заби в гърлото на Беласко. Магьосникът изцъкли очи и вдигна ръка в мига, в който от раната рукна кръв.

Алени струйки бликнаха от ноздрите и устата му и той се свлече на колене. После, целият облян в кръв, падна бавно по очи.

— Защо? — попита Пъг.

— Защото това не беше брат ми — отвърна Амиранта.

— Какво?! — възкликна Сандрина.

— Беласко никога не би произнесъл клетвата погрешно. Тя започва с „Кълна се в кръвта на старицата от луните...“, а не с „В

името на кръвта на старицата“. — Посочи окървавения труп на пода и добави: — Това не беше брат ми. Беше Дахун.

— Демонският крал? — попита Гуламендис.

— Да — отвърна Амиранта. — Мислехме се за хитри, но той почти успя да ни надхитри. Винаги беше един ход пред нас. Смятахме, че води битка за надмощие с Беласко, защото той искаше да мислим така. Беласко не може да забрави клетвата. Дахун е пратил него в тялото на демона, който се появи от Петия кръг. Предвидил е, че вие двамата — той посочи Пъг и Магнус — ще се справите с тялото му, а и Беласко не владее демоничната магия. Бил е лесна мишена.

— Беше необходима доста магия за разрушаването на конструкцията, но като цяло не срещнахме особена съпротива — призна Магнус.

— Но защо? — попита Пъг. — Защо е трябвало да си прави труда и да идва чак дотук — само за да обсеби тялото на брат ти?

— Не зная отговора на този въпрос — отвърна Амиранта.

— Тъй като скоро ще се върнем на Острова на чародея — подхвърли Джим, — предлагам да го обсъдим там.

— Съгласен — кимна Пъг. — Нека напуснем това забравено от боговете място и да се приберем у дома.

Никой не възрази.

ЕПИЛОГ

ПОСЛЕДИЦИ

Пъг покани всички да седнат.

Настроението бе потиснато. Въпреки победата над демоните бяха дали много жертви.

— Амиранта, след смъртта на Беласко, надявам се, че дните на конфликт със семейството ти са вече минало — поде Пъг.

Чародеят се усмихна.

— Сигурно. Едва ли ще мога да поправа злото, сторено от моите двама братя, решили да служат на тъмните сили, но се надявам, че ще направя каквото е по силите ми.

— Помощта ти е добре дошла — отвърна Пъг. — И без това ние не можем да се похвалим с обстойни познания за Демонското царство.

— Пъг, брат ми смята да се върне в Е'бар, за да види дали можем да помогнем с нещо на сънародниците ни — каза Гуламендис. — И дали ще бъдем приети отново — добави сухо. — Лично аз бих предпочел да остана тук и да се ровя из книгите заедно с Амиранта.

— Разбира се — съгласи се Пъг. — И двамата с брат ти сте добре дошли по всяко време. — Погледна Ларомендис и добави: — Задачата ти може да се окаже доста трудна, ако правилно съм разбрал какво планира вашият лорд-регент. Но ако се наложи, готови сме да протегнем ръка и да предложим приятелство.

Ларомендис се засмя.

— Пъг, не забравяй, че ние сме от дългоживеещите. Дай на Томас още няколко години, за да изглади отношенията си с лорд-регента, и после ще те представим там.

Издокаран отново като парцалив предводител на крондорска улична банда, Джим Трепалото се разсмя гърлено и надигна чашата с вино. По-рано беше обявил, че макар Кралството да може да издържи още няколко дни без услугите му, не би могъл да каже същото за Шегаджиите. Сега, след като избърса небрежно уста с мръсния си ръкав, заяви:

— След няколко минути ще тръгвам, но имам един въпрос и струва ми се, сега е най-подходящият момент да го задам, тъй като всички сме заедно.

Пъг кимна и огледа присъстващите. Само Каспар отсъстваше, беше се върнал в Мубоя, за да поеме командването на своята армия. Брандос седеше до Сандрина и не спираше да се оплаква, че са го лишили от възможността да поразвърти меча.

— Пъг, какво в края на краищата се случи там долу? — попита Джим. — Зная само това, което видях, но какво всъщност видях?

Пъг отново огледа присъстващите.

— По един или друг начин вие всички сте членове на Конклава, дори и да не се смятате за такива. Проявихте достатъчно упорство в усилията си да спасите този свят, надхвърлящо далеч дълга ви към корона или вяра. — При последните думи погледът му се спря върху Сандрина. — Заслужихте да узнаете това, което знам и аз. Преди стотина години с мен се свърза една тъмна сила. Имах подозрения относно това кой дърпа конците, но вече на два пъти се наложи да променям предполагаемите кандидати за тази позиция. — Той погледна Амиранта. — Това, че твоите двама братя служеха на същата сила, смятам за съвпадение.

Амиранта кимна, остави чашата с вино и рече:

— Така трябва да е. Никога не биха се съгласили да работят заедно, жадуваха да се изтребят също толкова силно, колкото и да убият мен. Сиди беше безумец, а Беласко... е, той също не беше с всички си.

— Което, татко — намеси се Магнус, — ми подсказва, че тази твоя сила вероятно подтиква към безумие онези, които ѝ служат.

— Защото не можеш да измамиш честен човек — подметна Джим.

— Какво? — попита Гуламендис.

— Това е стара поговорка на мошениците. За да сполучиш в някоя измама, жертвата ти трябва да притежава две черти: да има поне капчица алчност и да е сигурна, че знае повече от теб. — Сръбна от виното и продължи. — Амиранта, твоите двама братя са били измамани. Който и да ги е използвал, успял е да ги накара да повярват, че за службата си към него ще получат повече, отколкото дават.

Амиранта кимна.

— Сиди винаги е мечтал за повече власт, а Беласко беше прекалено суетен — да, и двамата са били лесни за подмамване.

— Но тази сила — продължи Пъг — успява да наема нови и нови агенти, броят им очевидно расте и те ни нападат тогава, когато сметнат, че победата им е сигурна.

— Значи смяташ, че ще дойдат пак? — попита Сандрина.

— Почти е сигурно — отвърна Пъг и се усмихна. — Но ние ще сме готови. Разполагаме със солидни средства. Както сама видя, нашите членове държат ключови места и заемат важни постове.

— Крийган? — попита Сандрина.

— Той също е член на Конклава. Вербувах го, когато беше млад Непреклонен рицар. Сега е Велик майстор на Ордена. Връзките ни с вашия храм са по-тесни, отколкото с другите, макар че с някои от тях също сме в добри отношения.

— Предполагах нещо подобно — отвърна Сандрина. Отпи глътка чай и продължи: — Не съм сигурна обаче с какво мога да допринеса от този нов пост на майка-епископ.

— А, това ли? — засмя се Пъг. — Беше само временно. Изглежда, Крийган е пропуснал да ти го съобщи.

Сандрина бе впримчена между гнева и отчаянието.

— Да, забравил е. Кого ще избере вместо мен и защо?

— Спрял е избора си на брат Уилоби, лоялен член на Конклава и отдаден на работата си служител. Ти си твърде добра в това, което вършиш, за да се затвориш в някаква си канцелария. Що се отнася до причината, Крийган не знаеше каква помощ ще ти е нужна от Храма, докато приключи всичко това. Един Непреклонен рицар притежава известен авторитет, но постът майка-епископ може да ти осигури всичко, което поискаш.

Сандрина се замисли над думите му, после се разсмя.

— Хитри негодници, такива сте всички вие. До един.

— Налага се — отвърна Пъг, върна се на въпроса на Джим и добави: — Не зная на какво точно бяхме свидетели. — Погледна Гуламендис и Амиранта. — Вие имате ли някакви предположения?

— Имаме — отвърна Гуламендис. — Всичко това бе толкова странно в светлината на досегашните ни познания за поведението на демоните, че трябва да престанем да се уповаваме на предишните си възгледи и въз основа на видяното да създадем нова теория.

— Знаем, че в Петия кръг от векове се води война — добави Амиранта, — но изглежда, за първи път тя се прехвърли и в нашия свят. Това не означава, че няма да се повтори.

— Аз също се съмнявам, че се срещаме за последен път с демоните — рече Гуламендис, — но може би срещите ни няма да са като злощастията на световите на таределите. Може за момента да не ви се вярва, но това, на което бяхме свидетели в Кеш, едва ли може да се сравнява с преживелиците на моите сънародници.

— Въпросът обаче е защо Дахун се опитваше да се промъкне в нашия свят с толкова малки сили? — попита Джим. — Или, по-скоро, защо му е трябвало да се занимава с магия, убийства и кланета в такива мащаби? Защо просто не е обсебил Беласко в момент, когато никой не би могъл да го заподозре, или не се появи тук като останалите демони, за да разкъсва всичко, което се изправи пред очите му?

— Това е сърцевината на загадката — потвърди Гуламендис.

— Имам една теория — обади се Амиранта.

— Да я чуем — предложи Джим и се облегна в креслото. Брадата му бе набола и Сандрина не се съмняваше, че когато се появи отново на крондорските улици, ще е придобил онзи престъпен изглед, така необходим за прикритието му. Някой ден може би щеше да му прости за ролята, която бе изиграл в един мъчителен период от живота ѝ, но никога нямаше да забрави какво бе направил.

— Дахун е бягал — рече Амиранта. — Дошъл е тук, за да се скрие.

Пъг и Магнус се спогледаха, а Гуламендис каза:

— Това би могло да обясни много неща.

— От какво да се скрие? — попита Брандос. — Срещал съм доста демони в живота си и зная поне, че не са от плашливите.

— Виж, това не знам — призна Амиранта.

— Може би от другите крале? — подхвърли Ларомендис.

— Може би — каза Пъг. — Но се съмнявам.

Всички се обърнаха към него.

— Нещо друго се спотайва зад всичко това, някаква по-дълбока причина за нещастията, спохождащи нашия свят още отпреди да сме се появили на него. — Пъг въздъхна тежко. — Рано или късно ще се прояви, ала докато това стане, можем само да се гордеем с тази победа

и да се питаме колко дълго ще се наслаждаваме на извоювания мир, преди да се наложи да се готвим за следващото нападение.

— Сигурен ли си, че ще има следващо нападение? — попита Сандрина.

— Колкото съм сигурен във всичко останало — отвърна Пъг. Възцари се мълчание.

Издание:

Реймънд Фийст. Пред вратите на мрака

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2013

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN 978–954–655–390–4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.